

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.25 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.25

РІК CVI П'ЯТНИЦЯ, 26 ЛЮТОГО 1999 ЧИСЛО 9 VOL. CVI FRIDAY, FEBRUARY 26, 1999 No. 9

П. Лазаренко затриманий в США

Колишній прем'єр звинувачується у розкраданні державного майна в особливо великих розмірах

ВАШІНҐТОН. 22 лютого. УНІАН. — Іміграційна служба США підтвердила, що колишній прем'єр-міністер України Павло Лазаренко був затриманий минулої п'ятниці, 19 лютого, на нюйоркському летовищі ім. Кеннеді

Приводом для затримання в США народного депутата України Павла Лазаренка було порушення паспортно-візового режиму, – повідомив на брифінгу в МЗС України заступник начальника Консульського управління МЗС України Георгій Ільченко. За його словами, в дипломатичному паспорті П. Лазаренка стояла туристична віза. В органів міграційної служби США виникла підозра, що справжня мета прибуття П.Лазаренка до США "не відповідає в'їзним документам". "У зв'язку з цим, було започатковано процедуру прийняття рішення про депортацію П.Лазаренка із США", – сказав він. Рішення про депортацію ще не прийнято. Американська сторона пояснює це тим, що подібна процедура вимагає певного часу, зокрема у тих випадках, коли особа, про депортацію якої йдеться, порушує питання про "неправомірність чи необґрунтованість" її депортації. Американськими законами передбачається також розгляд цього питання в судовому порядку. Г.Ільченко підтвердив інформацію про звернення правоохоронних органів України до правоохоронних органів США з питання екстрадиції П.Лазаренка у зв'язку з порушенням кримінальної справи. Водночас, за словами Г.Ільченка, Консульське управління не володіє інформацією про те, чи просив П. Лазаренко політичного притулку.

(Закінчення на стор. 5)

В. Чорноволові виявлено недовіру

Критична ситуація в НРУ загрожує передвиборній кампанії Руху

КИЇВ.УНІАН.– Парляментська фракція НРУ на засіданні у четвер оголосила недовіру керівникові фракції, голові НРУ Вячеславу Чорноволові. Обов'язки керівника фракції тимчасово покладено на народного депутата Юрія Костенка. Про це наголошується у заяві фракції, яку оприлюднив на сесії парляменту народний депутат Володимир Черняк. За його словами, таке рішення прийнято більшістю членів фракції НРУ. В. Черняк наголосив, що "це рішення не означатиме зміну позиції фракції Руху у парляменті, а лише сприятиме збільшенню ефективности роботи фракції у парляменті". Як повідомили УНІАН, недовіру В. Чорноволові висловлено у зв'язку з порушенням внутрішньофракційної дисципліни. У рішенні фракції, прийнятому в четвер, наголошується, що В. Чорновіл "фактично відмовився виконувати обов'язки, покладені на нього як на голову фракції", зокрема він відмовився враховувати позиції більшости членів фракції НРУ, відмовився брати участь у засіданнях Ради фракції та виконувати рішенння цих засідань, а також "систематично порушував реглямент засідань фракції, відмовляючись ставити на голосування пропозиції народних депутатів". Останнім порушенням з боку В. Чорновола була відмова визнати рішення фракції щодо скликання 20 лютого ц. р. спільного засідання Центрального проводу НРУ та фракції НРУ, яке має виробити "компромісне рішення, спрямоване на нормалізацію ситуації у фракції та партії".

* * *

Лідер Народного Руху України Вячеслав Чорновіл наголошує, що висловлення йому недовіри як голові фракції Руху "не має суттєвого значення, бо не відображає істинної ситуації в партії". В інтерв'ю журналістам у п'ятницю він назвав "штучно надуманим" твердження про конфлікт поколінь в НРУ, наголосивши, що його підтримують у крайових організа-

(Закінчення на стор. 6)

ЗА МАТЕРІЯЛАМИ АМЕРИКАНСЬКОЇ ПРЕСИ

М. Олбрайт не мала бажаних успіхів у Рамболле

Державний секретар США М. Олбрайт.

Від суботи, 6 лютого, триває у французькій місцевості Рамболле, неподалік Парижу, Косівська мирна конференція, зорганізована так званою Групою контакту, створеною для полагодження проблем, які почали виникати після розпаду колишньої Югославії, під головуванням британського секретаря закордонних справ Робіна Кука і французького міністра закордонних справ Гюберта Вердіна. До згаданої групи, крім Британії та Франції, входять Італія, Німеччина, США і Росія, котрих дипломати до сьогодні, незважаючи на їхні зусилля, не зуміли й цим разом знайти розв'язки для існуючого конфлікту між Сербією та її провінцією Косово, де 90 відсотків населення — це етнічні албанці.

Конфлікт між Сербією та Косово, двома сторонами, котрі шукають надто інакшої розв'язки в цій кризі, не є легким завданням. У 1989 році тодішний сербський, а тепер югославський президент Слободан Мілошевіч позбавив Косово його автономії й відтоді править твердою системою поліційного придушення. Теперішня криза мала свій початок майже рік тому, коли почалися збройні сутички між Визвольною армією Косово та багато міцнішими силами сербської поліції та частинами югославської армії.

Серби наполягають, що Косово є серцем середньовічної сербської імперії, мусить залишитись частиною Сербії, а етнічні албанці вимагають незалежности. Дипломати США, Европейського союзу і Росії пробують знайти вихід і пропонують проміжну автономію.

Плян, котрий обговорювався на вище згаданій конференції у Рамболле, був накреслений впродовж останніх трьох місяців на окремих і в основному безуспішних зустрічах і розмовах з сербами та етнічними албанцями, не подобається обидвом сторонам. Він не дає албанцям бажаної незалежности, котрої вони так прагнуть, а серби уважають що від них забирає цей плян забагато, зокрема коли вимагається від них відтягнення з Косово їхніх поліцій-

(Закінчення на стор. 6)

Конґрес США схвалив допомогу Україні

У коридорах і бюрах Державного департаменту, де точиться американська політика щодо України, було помітне приємне зітхання на третьому тижні лютого. Тоді закінчувалася праця над восьмисторінковим документом, в якому Державний секретар Медилин Олбрайт стверджує, що Україна здійснила значний прогрес в галузі економічних реформ, та що є помітний поступ у вирішенні претензій американських інвесторів в Україні.

Такий звіт-сертифікацію вимагав американський Конґрес як умову повної державної допомоги Україні на біжучий рік. Від жовтня 1998 до початку лютого 1999 року чимало осіб у Вашінґтоні й Києві, в амбасадах обох країн, у Державному департаменті і міністерствах України віддали багато годин на те, щоб зібрати докази, які вимагав Конґрес. Немалий вплив мали листи, телефонні розмови, факси і електронні депеші від громадян до членів Конґресу у цій справі. У четвер, 18 лютого, сертифікація була передана Конґресові.

Через рік все це доведеться повторити, хібащо Україна так поміт-

(Закінчення на стор. 6)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Не допустити збройного конфлікту в Югославії

Не допустити збройного конфлікту в Югославії, що може призвести до початку третьої світової війни, закликає Верховна Рада України в заяві до Ради безпеки Організації Об'єднаних Націй, світової громадськости. ВР України звернулася до Президента України Леоніда Кучми із закликом довести точку зору українських парляментаріїв до світової громадськости і сприяти розв'язанню мирним шляхом конфлікту у Косово.

Запобігти комп'ютерній кризі 2000 року

Створено Державну комісію з питань запобігання та усунення можливих негативних наслідків комп'ютерної кризи 2000 року Комісія має виявити найбільш уразливі сфери життєдіяльности країни, координувати заходи щодо запобігання "проблемі 2000".

Шляхи розв'язання комп'ютерної проблеми 2000 року та можливості усунення її наслідків обговорено під час зустрічі прем'єр-міністра України Валерія Пустовойтенка з послами ряду країн, зокрема Канади, США, Великобританії, Голляндії, Швеції, Фінляндії, ФРН та Росії. Посли висловили стурбованість щодо наслідків, які може мати комп'ютерна проблема – 2000, зокрема в управлінні атомними станціями. Посли запропонували Україні для розв'язання цієї проблеми технічну та фінансову допомогу. За підрахунками українських фахівців, для вирішення комп'ютерної проблеми 2000 р. Україні потрібно 35 млн. долярів.

Ракетний крейсер залишиться в Україні

Міністер оборони України Олександер Кузьмук відвідав у Миколаєві суднобудівний завод ім. 61-го Комунара, де було проведено переговори щодо можливости добудування для ВМС України ракетного крейсера "Україна" (колишня назва - "Адмірал флоту Лобов"). Замовником крейсера, будівництво якого розпочиналося ще до 1991 року, протягом кількох років виступала Росія. Після відмови РФ добудовувати корабель, готовність якого становить 99,6 відсотка, розглядалося питання про його продаж третій країні. Рішення про добудову крейсера прийняте Президентом України 17 лютого ц. р. Ракетний крейсер "Україна" увійде до складу фльоти України орієнтовно в листопаді 2000 року.

Де краще зберігати ядерні відходи?

З адміністрацією Красноярського краю та керівництвом гірничохімічного комбінату в Желєзноводську, який приймає на зберігання відпрацьоване реакторами типу ВВЕР українських АЕС ядерне паливо, досягнуто домовлености про те, що в 1999 році Україна платитиме за вивезення до Росії відпрацьованого палива з розрахунку по 330 долярів США за кілограм урану. Це більше, ніж торік, але менше від ціни, яку називав керівник адміністрації Красноярського краю Олександер Лебедь, запропонувавши підняти плату до 500 дол. за кг урану.

Однак експерти вважають, що подальше вивезення палива в Росію буде невигідним, тому Україна буде змушена зберігати паливо на своїй території і, отже, має подбати про місця для його безпечного зберігання.

Масова спроба самогубства гірників

25 гірників загинули в січні на вугледобувних підприємствах України, травмовано 2163 чол. (у січні минулого року - 2186 чол.). Крім того, 9 страйкуючих вуглекопів шахти ім. Баракова комбінату "Краснодонвугілля" здійснили масову спробу самогубства, порізавши вени на руках. Ще 17 гірників заявили про акт самогубства, у разі якщо їхні вимоги не будуть виконані. Наприкінці минулого тижня 30 гірників шахти ім.Баракова, які з 30 січня проводили підземний страйк, вимагаючи погашення заборгованости із платні, піднялись на поверхню, домігшись повної виплати боргів.

Американська картопля в Україні

Американська компанія "Монсанто" має намір вирощувати генетично модифіковану картоплю в Україні, яка є повністю стійкою до найбільш злісного шкідника полів – колорадського жука. Протягом 1997-1998 років в Київській, Житомирській, Волинській, Рівненській і Черкаській областях проводилося сортовипробування трьох сортів трансгенної картоплі "Новий лист". На думку ряду вчених, трансгенні сорти ідентичні звичайним сортам картоплі за своїми біологічними і споживчими якостями.

Швеція дає кошти на розвиток лісів України

Уряд Швеції виділив 800 тис. долярів на проєкт стратегічного розвитку лісового сектора української економіки. Мета українсько-шведського проєкту – розробка розумного балансу між екологією та економікою лісового господарства. Закордонні експерти відвідали лісові об'єкти в Надвірнянському, Коломийському і Рожнятівському районах на Івано-Франківщині. Виділені кошти підуть на оплату роботи шведських спеціалістів в Україні і поїздки українських фахівців лісового господарства до Литви, Латвії, Польщі, Швеції та Німеччини для ознайомлення із досягненнями лісової справи в умовах ринкових відносин. Подібні проєкти Швеція вже здійснила майже в усіх постсоціялістичних країнах.

Американська компанія залишить український ринок

Американська компанія "Еласнт-Київ", яка свого часу уклала контракт з військовим відомством України на утилізацію боєприпасів, швидше за все, піде з українського ринку, повідомив на прес-конференції посол США в Україні Стівен Пайфер, коментуючи вирішення суперечливих питань між американськими компаніями-інвесторами та урядом України. С.Пайфер зазначив, що "результати започаткованих за допомогою США проєктів конверсійного виробництва на деяких оборонних підприємствах України не такі успішні, як розраховували США".

Україна потребує інвестицій

Потреба економіки України в закордонних інвестиціях у 16 разів перевищує обсяг їх надходжень. В 1998 р. в Україну надійшло 718,1 млн. долярів прямих закордонних інвестицій, проти 615,6 млн. долярів у 1997 р., і до 1 січня 1999 р. їх загальний обсяг становив 2781,7 млн. долярів. Найбільший обсяг закордонних коштів надійшов на підприємства, які закріпилися на українському ринку і стабільно працюють, зокрема на "Кока-Кола Аматіл Україна", ВАТ "Прилуки", "Реемтсма Київ тютюнова фабрика", "Макдональдз Юкрейн ЛТД". Серед країн-інвесторів лідирують США, Голляндія, Німеччина, Великобританія, Корея, Кіпр, Росія, Ліхтенштейн, на частку яких припадає майже дві третини від усіх надходжень.

Реклямують тютюн і алькоголь

90 відсотків зовнішньої реклями в Києві суперечить законодавству, заявив начальник Управління у справах захисту прав споживачів Києва Микола Казаков. Він констатував засилля реклями алькоголю та тютюну, переважно закордонного виробництва. Виявлено багато фактів некоректної реклями тютюну, зокрема під виглядом фотоконкурсів та різноманітних льотерій, розміщення поблизу навчальних закладів тощо. Необхідно чітко визначитися з мовним оформленням реклями.

Найбільший злочин — хабарництво

Управління боротьби з корупцією Державної податкової адміністрації України за два роки передало в суди 454 адміністративних матеріялів на податкових працівників. Органами прокуратури порушено 94 кримінальних справи про притягнення до кримінальної відповідальности 113 податкових працівників, із них 15 - вже засуджені до різних строків позбавлення волі. Найбільш злісним порушенням з боку податкових працівників є хабарництво.

Криза на автотранспорті

Президент Українського транспортного союзу Євген Марчук на прес-конференції зазначив, що на сьогодні автобусний парк країни зношений більш ніж на 80 відсотків, обсяги перевезень пасажирів скоротилися з 8995,9 млн. у 1990 р. до 2401,1 млн. у минулому. Причиною погіршення ситуації в галузі Є.Марчук вважає перевезення пільгових категорій пасажирів (60 відсотків, або близько 12 млн. пасажирів міського і приміського сполучення), за яких має платити держава, і борги самого держбюджету перед транспортниками (близько 1 млрд. грн.) на оновлення парку автомобілів.

За інформаціями УНІАН та УНІАР.

ТІЛЬКИ ФАКТ

Угоду про співробітництво у спорудженні та експлуатації ґазопроводу Хуст – Сату Маре підписав у ході офіційного візиту до Румунії міністер закордонних справ України Борис Тарасюк. Вона передбачає поставки до Румунії в 1999 році до 3,2 млрд. кубометрів ґазу.

◆

Протягом минулого року в Україні виникло 2117 надзвичайних ситуацій, в наслідок яких загинуло 948 чоловік, майже 5 тис. чол. дістали поранення та ушкодження, близько 3 тис. сімей втратили житло. Найбільше надзвичайних ситуацій було пов'язано з отруєнням людей та пожежами.

◆

Близько 8 млн. евро від Европейського союзу одержить у 1999 році Україна за програмою TACIS у вигляді допомоги в галузі ядерної безпеки.

◆

В цьому році через територію України до країн Західньої Европи надійде 110 млрд. куб. метрів російського ґазу. Ще 24 млрд. куб. м ґазу через територію України має надійти на південь Росії.

◆

Лише 7 відсотків селян добре обізнані з ходом земельної реформи. 39 відсотків знають про це лише в загальних рисах, а 16 відсотків взагалі нічого про це не чули,— такі дані соціологічного опитування сільського населення в Україні.

◆

В Криму порушено кримінальну справу щодо злочинної групи з чотирьох осіб, в яку входив мер Феодосії Володимир Шайдеров. Група займалася здирством на території Феодосії і Нижньогірського району Криму.

◆

Захист інтересів людини і сім'ї - така головна мета Всеукраїнського політичного об'єднання "Єдина родина", установчий з'їзд якого відбувся в Києві.

◆

Чисельність української меншини в Румунії за переписом 1992 року, — 66,8 тис. чоловік, за неофіційними даними — 200 тис. Українці компактно проживають у Південній Буковині, повітах Марамуреш, Східній Банат, Північна Добруджа.

◆

Зовнішній борг України на початок поточного року, за попередніми даними Мінфіну, становить 11,470 млрд. долярів, що на 20 відсотків більше порівняно з 1997 роком.

◆

Уряд Росії поки не продовжив термін дії тимчасового спеціяльного мита на імпорт білого цукру і цукру-сирцю, яке діяло з 1 серпня по 31 грудня 1998 р.

◆

Озимі на зерно і зелений корм посіяно на 7,5 млн. га, що на 1,3 млн.га (або 15,3 відсотка) менше, ніж передбачалося. В наслідок невиконання передбачених обсягів підняття зябу площа весняної оранки збільшилася на 37,7 відсотка (на 4,6 млн. га).

◆

В 1999 р. мають бути переглянуті і передані на розгляд Верховної Ради межі зон, які вважаються радіяційно забрудненими в наслідок чорнобильської катастрофи.

ТЕМА ТИЖНЯ

Рада Федерації ратифікувала Договір

МОСКВА. – 17 лютого (УНІАН). – Рада Федерації ратифікувала Договір про дружбу, співпрацю і партнерство між Росією і Україною. За таке рішення проголосували 106 губернаторів, проти – 25; 17 – утрималися від голосування. На засіданні Ради Федерації виступив прем'єр-міністер Росії Євген Прімаков. Рада Федерації ратифікувала Договір із застереженням, що документ набере чинности лише після ратифікації Верховною Радою трьох угод щодо Чорноморської фльоти.

Президент України Леонід Кучма провів телефонну розмову з Президентом РФ Борисом Єльциним. Голови держав привітали один одного із затвердженням Радою Федерації Закону „Про ратифікацію Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і РФ". У ході розмови було наголошено, що це рішення є непересічною подією українсько-російських відносин і важливим кроком на шляху розбудови різноплянової співпраці між двома країнами. Президенти підкреслили, що завершення процесу набуття широкомасштабним договором чинности втілення в життя його положень створять міцний правовий фундамент традиційних добросусідських відносин у різних сферах і стануть вагомим внеском двох держав у зміцнення атмосфери довіри і співробітництва на Европейському континенті.

Леонід Кучма привітав ратифікацію верхньою палатою російського парляменту Договору про дружбу, партнерство та співробітництво між Україною та Росією. Голова держави вважає, що „особливу ролю" у ратифікації цього документу обома палатами російського парляменту відіграла виконавча влада Росії. В. Кучма зазначив, що ухвалений документ підтверджує територіяльну цілісність та суверенітет України, проти чого виступали деякі російські політичні діячі, зокрема мер Москви Юрій Лужков.

МЗС України вітає затвердження Радою Федерації Федеральних Зборів РФ закону „Про ратифікацію Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією", – наголошується у заяві МЗС. На переконання МЗС України, схвалення закону є підтвердженням прагнення двох держав розбудовувати відносини на основі загальноприйнятих норм міжнародного права, взаємного визнання територіяльної цілісности та непорушности існуючих між ними кордонів.

Лідер Конґресу Українських Націоналістів Слава Стецько (група „Незалежні") „не мала сумніву, що верхня палата парляменту РФ ратифікує договір". Водночас вона наголосила, що „не вірить у договори з Росією", бо Росія „стільки разів укладала договори з Україною і стільки разів їх не дотримувалась, що треба почекати ще кілька років, щоб Росія довела, що дійсно визнає самостійність України і її кордони, а також відмовляється від зазіхань на українську територію. Покищо, наголосила С. Стецько, Росія чинить тиск на Україну щодо входження в МПА СНД".

Народний депутат України, член депутатської групи "Незалежні" Сергій Головатий вважає, що „ніякого позитиву в ратифікації широкомаштабного договору російською стороною немає, оскільки Україні висунуто ультиматум". Він наголосив, що у разі, якщо положення про умову ратифікації чорноморських угод ВР України „відповідає дійсности", це є „просто фарсом і демонстрацією Радою Федерації того, що вона не сприймає Україну як суверенну державу". За його словами, згідно з міжнародною практикою, договори набувають чинности в день обміну ратифікаційними грамотами.

Лідер фракції Соціялістичної партії України Олександер Мороз відзначає, що ратифікація широкомасштабного договору є „закономірним наслідком роботи нинішнього українського парляменту та парляменту попереднього скликання, інших політичних структур України і Росії. Початок цивілізованим відносинам між Україною і Росією було покладено ще у 1991 році".

У ратифікації Великого договору були зацікавлені і Росія, і Україна, – заявив в інтерв'ю УНІАН надзвичайний і повновважний посол України в РФ Володимир Федоров. На його переконання, факт ратифікації – це довіра між двома державами, між двома народами.

О. Ткаченко наполягає на вступі до Міжпарляментської асамблеї СНД

КИЇВ. 23 лютого, УНІАН. – Після розгляду на наступному пленарному тижні питання про вступ України до Міжпарляментської асамблеї СНД буде знято "питання ратифікації міжнародних угод", – наголосив голова ВР України Олександер Ткаченко в інтерв'ю журналістам. За його словами, після ухвалення рішення щодо вступу до МПА СНД у парляменті буде відведено пленарні дні, протягом яких буде першочергово розглянуто питання ратифікації близько 30 міжнародних угод.

О.Ткаченко, коментуючи результати зустрічі з послами США та країн ЕС, зазначив, що Україна має співпрацювати з міжнародними фінансовими структурами, але на рівних умовах і "без рекомендацій, які не завжди підходять для нашої економіки", а також без умов, які "часто висувають перед Україною ці поважні міжнародні фінансові організації". Голова ВР наголосив, що в ході розмови з послами не порушувалося питання ратифікації міжнародних угод у ВР України, але "ця тема витала у розмові". Як зазначив О.Ткаченко, суверенітет лише тоді наповнюється змістом, коли в країні існує міцна економіка, а народ "задоволений і життям, і роботою вищого керівництва держави". На думку голови ВР, приклад США і країн ЕС важливий тим, що "керівники цих країн подобаються своєму народові, а не народам інших держав".

АМЕРИКА І СВІТ

Ув'язнено провідника курдських повстанців

РИМ. – Минулого тижня в Найробі, столиці Кенії, турецька влада заарештувала Абдуллу Осалана, керівника Курдської робітничої партії, що на деякий час мав пристановище у грецькій амбасаді. Курди величають його своїм героєм, а Туреччина та деякі інші країни включно з Америкою уважають терористом. З цього приводу курди у багатьох містах Европи та інших континентів зорганізували масові протести, захоплюючи консуляти і закладників, вуличні бійки з поліцією та погрози масових самогубств. При кінці дня сотні курдів було ув'язнено, закладників звільнено, а щонайменше трьох курдів було в критичному стані — вони зазнали опіків від спроби самоспалення. Курди в Европі свою злість зосередили не на Туреччині, що була причиною арешту їхнього провідника, а радше проти Греції та Кенії, країнах, котрі, на їхню думку, зрадили його. У Туреччині та недалеких до неї країнах є понад 20 млн. курдів, які продовж багатьох років терплять утиски і переслідування, включно зі забороною публічно користуватися рідною мовою. А. Осалан вже 14 років провадить підпільний рух за курдське самоуправління і громадські права.

У Канаді створено нову територію

ОТТАВА. – Одним із перших завдань новоствореної 19-членної асамблеї північно полярної території Нунавут буде вирішити, хто стане прем'єром згаданої території, коли вона почне своє офіційне існування з днем 1 квітня 1999 року. Колишній член федерального канадського парляменту Джек Анавак покищо виглядає найкращим кандидатом. Впродовж останніх двох років він сповняв обов'язки тимчасового представника цієї території, де переважаючими мешканцями є члени племени Інуїтів. А тим часом відповідальні за фінанси офіційні чинники представили збалянсований Державний бюджет. Новий бюджет відновив перенесення деяких платностей провінціям, зокрема для програм медичного забезпечення, та збільшив видатки для платень військовиків, а всім 15 млн. канадським платникам податку зменшено його на кількасот долярів.

Шотляндці готуються до самоуправи

ЛОНДОН. – Тут стало відомо, що 1 липня 1999 року королева Єлисавета II в Единбурґу, столиці Шотляндії, урочистим церемоніялом відкриє перший за 300 років парлямент Шотляндії. Згідно з плянами представленими у Британській Палаті Репрезентантів, 129 делеґатів, обраних до шотляндського парляменту 6 травня, вперше засідатимуть 12 травня у тимчасовому приміщенні, аж до закінчення нового будинку в 2001 році. На згаданому засіданні вони виберуть голову, котрий дорівнюватиме спікерові Палати репрезентантів, а тоді за 15 днів виберуть зпоміж себе першого міністра — щось подібного до прем'єр-міністра. Валія також матиме вибори 6 травня до свого автономного парляменту.

Губернатори критикують партійність в Конгресі

ВАШІНҐТОН. – З'їхавшись на зимову конференцію Краєвої спілки губернаторів до столиці, губернатори стейтів з обидвох партій впродовж суботи і неділі, 20 і 21 лютого, недвозначно запропонували Президентові Биллові Клінтонові та Конґресові закінчити партійні міжусобиці, спричинені сенатським розглядом оскаржень Президента, і братися за працю над вирішенням важливих для країни проблем. Може, найкраще висловив думку багатьох губернаторів республіканець Джордж Раєн, губернатор Іллиной: „ Настав час всю цю політичну реторику покласти до ліжка. Американське суспільство має досить цього політичного позування. Народ хоче бачити результати", з тих питань, котрі його найбільше турбують — медичного забезпечення, освіти і транпортування.

Індія і Пакістан пробують помиритися

ЛАГОР, Пакістан. – У неділю, 21 лютого, прем'єр-міністри Індії і Пакістану зобов'язалися негайно зробити заходи, щоб зменшити небезпеку ядерної війни та шукати розв'язки їхніх півстолітніх непорозумінь, включно з конфліктом у Кашмірі. Їхні наміри оприлюднені двома підписаними документами та спільною заявою, виданими на кінець історичної подорожі автобусом індійського прем'єр-міністра Атал Бегарі Вайпаї до Пакістану. Це вперше за 10 років прем'єр-міністер Індії відвідав сусідній Пакістан. Після успішних випробувань ядерних бомб у травні минулого року та можливої загрози ядерної війни, обидві країни вирішили спробувати договоритись про можливости сусідського співіснування. На спільній пресовій конференції прем'єр-міністер Пакістану Наваз Шаріф заявив, що „ Ми мусимо забезпечити мирним життям наших громадян".

США не погоджуються на продаж сателіта Китаєві

ВАШІНҐТОН. – Гостра критика, що продані Америкою комерційні сателіти Китай використовує для військових цілей, що може бути загрозою державній безпеці країни, спонукали США змінити свою думку в цій справі. Офіційні чинники заявили, що з цієї причини Уряд президента Билла Клінтона не дав згоди на продаж за 450 млн. дол. сателіта китайській фірмі, близько пов'язаній з урядом Китаю. В основному це ставить під сумнів будь-які майбутні продажі комерційних сателітів Китаєві, а також міняє кількарічну дотеперішню політику США — пропаґувати технологічну допомогу Китаєві та допомогати американським підприємцям експортувати свої вироби до Китаю. Ця відмова напевно стане ще одним спірним питанням для Меделин Олбрайт, секретаря Державного департаменту, під час її офіційних відвідин Китаю наступного тижня.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svo103@aol.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку - $30.00. Для членів УНСоюзу $40.00 річно, на півроку - $25.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам редакції. Редакція застерігає за собою право при потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Головний редактор – Раїса Галешко
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто
Верстка – Павло Стокотельний;
Реклама і оголошення – Марія Шепарович. Адміністратор – Володимир Гончарик.

Христос і молодь

30 січня ц.р. в Івано-Франківському, вперше в Україні, відбулась міська олімпіяда з основ християнської етики. Її провела обласна молодіжна організація Республіканської християнської партії з допомогою Всеукраїнського благодійного фонду "Соціяльний захист". У змаганнях взяли участь 80 учнів старших клясів двадцяти шкіл міста, які виконали завдання конкурсу із знання Святого Письма, написали твір-роздум "Бути з Господом — у цьому суть і щастя". Звісно, для того, щоб прийти на такі змагання, треба вивчати Слово Боже впродовж тривалого часу, і вивчати ретельно. Отже, в Івано-Франківському діяльно навертають молодь у християнство, тому що немає іншого шляху піднесення її духовности і приведення до порядного, людського життя.

Це тільки один із заходів, які проводяться в Україні в ході підготови до 2000-річчя Різдва Христового. У Києві до цього свята має відбутися освячення відновленого Михайлівського Золотоверхого собору, як символу відродження Христової Церкви в Україні після багатьох років переслідування і нищення. Можна наперед передбачити, що першими прийдуть до собору комуністи — народні депутати, представники наймасовішої фракції Верховної Ради України. Це вони шукатимуть місця ближче до телевізійних камер, ближче до фоторепортерів, бо кожному з них конче необхідно буде засвідчити своїм виборцям новонадбану набожність. Мало хто з них встигне прочитати з Євангелії від Луки притчу про митника і фарисея, який стояв попереду і вихвалявся у молитві своїм благочестям, своєю праведністю. Простимо у день 2000-ліття Різдва комуністам їхнє фарисейство не тільки в соборі, а й у парляменті, але пам'ятаймо самі і розповідаймо дітям, що саме партія комуністів завинила у нинішньому важкому становищі України, в моральному занепаді її людей.

Щоб мати громадян, гідних стати під склепінням всіх відновлених соборів, треба говорити їм і, передовсім, молоді, про Христа, Його настанови. На це минулого року були спрямовані постанови Міжнародної науково-практичної конференції „Виховання молодого покоління на засадах християнської моралі в процесі духовного відродження України" в старовинному місті Острозі на Рівенщині. Близько двохсот теологів, священиків, філософів, психологів, педагогів, які приїхали до Острога, тривожно відзначили: навчання молоді засадам християнської етики і моралі усе ще залишається добрим побажанням. Це нагадує новонавернених комуністів в соборі: усі висловлюються за відродження християнського життя, але на практиці нічого не роблять для цього.

Конференція розробила рекомендації щодо концепції християнського виховання молоді, співпраці Церков у справі духовного відродження України, створення міжконфесійних християнських теле- і радіоканалів, впровадження в системі освіти спеціяльностей з етики і релігієзнавства, проведення літературного конкурсу для дітей „Христос у моєму серці". Можливо, поряд з відбудовою великих святинь України конференція у невеликому місті, хоча й представницька, не мала значного розголосу, але ніхто не зможе заперечити її провідну ролю у наверненні молоді до віри батьків. І тому варто підтримати починання острожан. Як саме? Відомо, що Біблія ще залишається мрією для багатьох людей в Україні, не кажучи вже про її ілюстровані видання для дітей, разом з численними посібниками, відеофільмами, навіть іграшками, які дають нагоду дітям краще пізнати Христа і Його Церкву. Нехай молодь в Україні зростає з вірою в Христа, з Христовою любов'ю в серці!

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про невблаганну чергу

Здається, немов настав тепер якийсь дивний час: безконечною чергою відходять від нас у діяспорі найкращі представники культурного життя, що довгими роками провадили нашу громаду та своїм інтелектом надавали їй напряму.

В більшості це люди старші віком, яким була вже пора думати про відхід, але у цій безконечній черзі останніх місяців щораз частіше трапляються такі, що їм ще можна було жити й жити.

Досить переглянути кінцеві сторінки нашого тижневика, щоб жахнутися від чорно обрамованих сумних вісток – і все про загальновідомих. І майже кожне таке ім'я у чорному обрамленні – це нова прогалина у нашій спільноті, яку дуже важко заступити. У безконечній черзі відходять „останні могікани", які силою обставин мали інакші життєві стандарти, як ці, що приходять після них.

Було б несправедливо порівнювати одних до других саме тому, що ці перші дозрівали в зовсім інших часах і в зовсім іншому розумінні, як треба служити батьківщині. Либонь цей неспокійний воєнний час із непевним „завтра" давав більше душевної наснаги і більше бажання посвяти, ніж зматеріялізоване, змеханізоване, а то і скорумповане сьогодення. Розуміється, тут і там трапляються одиниці із молодшого покоління, які знали, як іти слідами батьків чи дідів, але їх не багато. Сучасне покоління, що зараз у силі віку, не стоїть позаду, коли йдеться про технічні науки, про опанування сьогоднішніх засобів життя. Але кожна оповістка у чорному обрамованні – все ж таки викликає звичайно тихе питання: хто цю людину заступить у нашій спільноті?

Ось попадає мені в домашній бібліотеці річник „Української літературної газети", що її редагував св. п. Іван Кошелівець в п'ятдесятих роках у Мюнхені. Скільки там глибокого і досі актуального матеріялу, скільки статтей, з яких можна багато навчитися... Аж ось бачу в останній „Свободі" чорну оповістку про його відхід.

Недавно переслав до нашого тижневика статтю постійний дописувач, науковець і літературознавець проф. Мирослав Семчишин. Вона появилася в тому самому номері, що оповістка про його смерть. Не минуло багато днів від часу, як прийшлося писати іншу сумну вістку – про смерть широковідомої піонерки жіночого руху та журналістки інж. Лідії Бурачинської. А ще недавно відійшла Марія Сокіл-Рудницька, без якої наше культурне життя було б дуже бідне, тому що вона вложила у нього не лише свій солов'їний голос, але і багато добрих справ.

Здається, немов безконечна черга прощань не кінчається тепер, і з кожного новою чорною рамкою у „Свободі" ставимо собі питання: „Хто наступний?". А за цим питанням – інше: „Хто прийде на це місце? Хто продовжуватиме культурну та громадську працю після них"?

Пробачте, дорогі читачі, цей песимістичний настрій сьогоднішнього писання – це дійсність, якої нам не можна поминути. Треба, однак, спільно думати, як цьому зарадити, як зацікавити наше молодше покоління тим життям, що для більшости із нас було сповнене змістом.

Відповідь на це питання потрібна сьогодні, а не завтра, бо безконечна, невтримна черга прощань не кінчається.

О-КА

Цей ювілей святкуватиме вся Україна

У середині березня національно свідома Україна і все світове українство святкуватимуть 60-річчя історичного феномену, коли Срібна Земля, найзахідніший український край, який протягом довгих століть був відірваний від материнського тіла, проголосила незалежну Карпато-Українську державу.

Управа НТША, зусиллями Історично-філософічної секції та активу Товариства, відзначить цей славний загальноукраїнський ювілей науковою конференцією в Ню Йорку 20 березня ц. р. Її широке тематичне коло — „Карпатська Україна в 1938-39 роках" — дає простір для ґрунтовного висвітлення багатозначних, яскравих своїми контрастами сторінок тогочасної історії, які мають не лише науково-пізнавальне, але й актуальне політичне значення.

Доповіді, а їх планується щонайменше 10, стосуватимуться розвитку внутрішніх і зовнішніх закарпатських обставин, що привели до проголошення Карпатської України; господарських, культурних, освітніх, релігійних проблем краю; організації влади в самостійній українській державі і її збройних сил; солідарности і братерської підтримки, яку дістали закарпатські українці від інших українських країв та від української громади в Америці; народної культури Закарпаття та його літератури і мистецтва.

Відводячи для ювілейної конференції цілий день, її організатори залишають можливість виступити з доповідями не лише членам НТШ, а й іншим учасникам, однак для цього треба завчасу повідомити Управу НТШ в Ню Йорку (тел. (212) 254-5130).

проф. **В. Маркусь,**
голова
Історично-філософічної секції
НТШ

Чим загрожує криза в енергетиці?

Стверджувати, що Чорнобильська аварія залишається єдиною ядерною проблемою,яка прикувала до України погляди всього світу, було б явною неточністю.Черговий раз з недобрим передчуттям світ звернув свої погляди на нашу країну у вересні-жовтні минулого року, коли працівники атомної галузіУкраїни вперше вийшли на масові акції протесту. Законодавство, як міжнародне,так і українське, щодо цього однозначно свідчить: атомна енергетикане повинна ставати знаряддям політичної боротьби; країна, де атомнагалузь переживає кризу, має вивести свої АЕС з експлуатації або навести на них порядок.

Проте в нашій країні, хоча вже минуло чотири з половиною місяці, відколибуло проведено першу безпрецедентну акцію протесту працівників атомних електростанцій, ситуація в трудових колективах АЕС знову загострилася.

Що ж сталося цього разу і яких наслідків це може коштувати в сенсі подальшої безпечної експлуатації українських АЕС?

Зараз вже очевидно, що безодня між керівництвом Національної атомноїенергогенерувальної компанії "Енергоатом" і трудовими колективами АЕСстає дедалі більшою. Системи заохочення персоналу, які застосовуютьсяна атомних станціях, здатні викликати скептичну усмішку. Саме час ухвалювати рішення про виплату у вигляді заохочення заборгованости із заробітноїплатні. Відсутність мотивації до праці породжує байдужість до виконання службових обов'язків у окремих категорій працівників. Тільки почуттявідповідальности персоналу атомних електростанцій дає змогу підтримуватибезпеку АЕС на достатньому рівні. Чи надовго?

Адже варто лише порушити питання про проблеми, як негайно включаєтьсямеханізм покарання, починається боротьба з наслідками без викоріненняпричин, які до них призвели. В цьому контексті можна було б пригадати,що акціям протесту атомників передували звільнення чотирьох з п'ятидиректорів українських АЕС. Щоб продемонструвати, яким чином останнімчасом розв'язуються проблеми в атомній енергетиці, досить зупинитисяна хронології подальшого розвитку подій навколо погашення заробітної платні працівникам атомних станцій України.

Внаслідок переговорів, проведених у вересні минулого року, було підписаноПротокол домовленостей між урядом і ЦК профспілок працівників атомної енергетики та промисловости України. Після цього акції протесту наАЕС були припинені. Однак вже 9 жовтня 1998 року через відсутність будь-яких дій з боку Міненерго та керівництва "Енергоатому" профспілки ухвалилирішення щодо поновлення акцій протесту. В результаті були проведенінаступні переговори на рівні уряду. Але вже 1 грудня, оскільки виконаннядосягнутих домовленостей було зірвано, відбулася чергова зустріч атомниківз першим віцепрем'єр-міністром Анатолієм Голубченком.

Нескінченна низка обіцянок з боку виконавчої влади і така ж низка їх невиконань мали відповідні підсумки: з 1 жовтня до 31 грудня працівникамАЕС повинні були погасити заборгованість із зарплати на суму 150 млн.гривень, реально ж заборгованість було знижено лише на 30 млн. А якщодо сказаного додати ще й відсутність фінансових ресурсів для забезпеченнянеобхідним обладнанням персоналу, зайнятого на роботах, які пов'язаніз забезпеченням безпеки, то доволі сумнівним видається опікуваннякерівництва атомної галузі культурою безпеки АЕС.Хто розірве це хибне коло безвідповідальности? Поки що це намагаютьсязробити самі атомники: вони надіслали вимогу до Кабінету МіністрівУкраїни про розірвання трудового договору з президентом НАЕК "Енергоатом"Нуром Нігматулліним (нині вже колишнім) і міністром енергетики Олексієм Шеберстовим, атакож про проведення з 18 лютого акцій протесту на АЕС України та пікетуванняКабінету Міністрів України. Подейкують і про загальний страйк атомників,призначений приблизно на 6 березня...

А що ж та контрольні органи? Для них, схоже, елементи безпеки атомної енергетики мають суто декляративний характер.

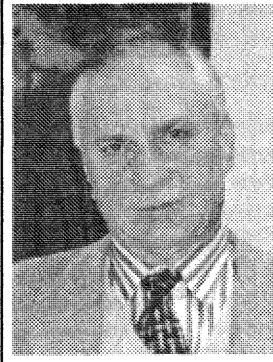
Олексій Лич,
голова профкому НАЕК "Енергоатом"

П.Лазаренко затриманий...

(Закінчення зі стор. 1)

Між Україною та США немає угоди про екстрадицію (видача іноземній державі особи, яка порушила закони цієї держави), існує лише угода про правову допомогу в кримінальних справах. За даними консульського управління, віза була поставлена у дипломатичному паспорті П.Лазаренка, який він отримав або як народний депутат, або як прем'єр-міністер. Останній паспорт є недійсним, а тому мало місце порушення паспортно-візового режиму, який і став приводом для його затримання. Відсутність угоди про екстрадицію не означає відмову американської сторони виселити П.Лазаренка. Питання може вирішуватись кожною країною в кожному окремому випадку. За словами заступника міністра закордонних справ України Олександра Майданника, з боку України було два випадки видачі правопорушників американській стороні, а з боку США – жодного.

Президент України Леонід Кучма вважає, що США Павла Лазаренка Україні. Під час розмови із ветеранами Українського державного медико-соціального центру ветеранів війни у селі Циблі Київської области Л.Кучма наголосив, що П.Лазаренко "повинен вернутися в Україну". За його словами, Генпрокуратура звернулась до американських властей на підставі рішення парляменту щодо притягнення до кримінальної відповідальности та арешту П.Лазаренка. "У США більше знають про нього, ніж ми з вами, тому, я вважаю, американській стороні він зовсім не потрібен", – сказав Л. Кучма. На переконання Президента, якби Генпрокуратура України не мала доказів щодо того, "де знаходяться рахунки" П.Лазаренка, парлямент ніколи б не розглянув питання про притягнення його що кримінальної відповідальности. При цьому Л. Кучма нагадав, що у більшости країн світу дані про рахунки на приватних осіб не надаються, тому українській прокуратурі потрібно було кілька років, щоб їх знайти.

Віталій Карпенко,
політичний оглядач „Свободи"

ЛЕОНІДОВІ КУЧМІ НА КАРБ

Хоч передвиборча президентська кампанія в Україні офіційно ще не оголошена, неофіційні перегони уже розпочалися. Зняття Верховною Радою депутатської недоторканності з екс-прем'єра Павла Лазаренка, який в останні хвилини все таки встиг "змотати вудки" з України разом з сім'єю, викреслило його із списків претендентів на президентську папаху. Інші ймовірні кандидати з нинішнім Президентом включно намагаються якомога частіше зустрічатися з різними прошарками населення, вербуючи собі майбутніх прихильників. Минулого тижня Президент Леонід Кучма мав зустрітися з членами Української Всесвітньої Координаційної Ради, але переніс зустріч на кінець лютого. Мені як членові УВКР та голові Київського відділення Конгресу Української Інтелігенції доручено сформулювати, за яких умов патріотична столична інтелігенція могла б підтримати майбутнього претендента в президенти. Сьогодні замість чергового політичного огляду я пропоную читачам "Свободи" тези свого виступу, підготовленого до зустрічі з Президентом, в яких значною мірою відображено типову позицію київських національ-демократів.

Аналіз листів, анкет та звернень киян та інших читачів до редакції газети "Вечірній Київ" свідчить, що національно-патріотично налаштовані українці підтримають на президентських виборах того кандидата, в програмі якого будуть відображені шляхи розв'язання таких пекучих проблем:

1.Збереження і утвердження незалежної національної Української держави.

2.Консолідація української нації та українського суспільства в цілому.

3.Піднесення економіки, забезпечення соціального захисту та добробуту людей.

З конкретизації цих тез, випливають деякі питання, що потребують нагального вирішення. Зокрема:

1.Вироблення чіткої державної ідеології, на основі волі українського народу будувати свою незалежну Українську державу, одностайно висловленої на референдумі в грудні 1991 року.

Для цього варто створити авторитетну наукову групу з числа національно свідомих вчених та політиків, виробити концепцію державної ідеології, винести її на обговорення громадськості, після чого розробити саму систему, яка б охоплювала всі сфери суспільного життя – від становлення і зміцнення національної економіки до впровадження цілісного виховно-освітнього процесу та національної кадрової політики в державі. Можливе винесення вузлових питань державної ідеології на всеукраїнський референдум.

2.Забезпечення національної безпеки України, яке включає широкий комплекс питань: зміцнення збройних сил, економіки, внутрішню і зовнішню державну політику, боротьбу з організованою злочинністю, міграційну політику, захист національного інформаційного простору тощо.

Нинішній стан українського інформаційного простору, який має стати провідною складовою державної ідеології, викликає серйозне занепокоєння – він майже повністю перейшов в неукраїнські руки. Через нього ведеться руйнівна робота проти України, а саме у напрямку денаціоналізації, деукраїнізації, обездуховлення суспільства.

Потрібні радикальні заходи для виправлення становища, зокрема, прийняття Закону про інформаційний суверенітет та інформаційну безпеку України, чітке визначення пропорцій, в яких інформаційний простір (надто електронні засоби масової інформації) має залишатися в руках держави, принаймні на складний перехідний період, а в яких може бути приватизований.

3.У багатьох викликає небезпідставну тривогу проблема української мови – своєрідного генетичного коду титульної нації та триваючий процес подальшого зросійщення населення, який набрав таких розмірів, яких не було навіть за комуністичного режиму. В державно-управлінських структурах, навіть столичних, переважає російська мова. Армія, міліція в основному чужомовні, українське книговидання ледь животіє, україномовні газети та журнали виходять нерегулярно, мізерними тиражами, гинуть на очах. Українофобство наступає широким фронтом. До урядових структур україноненависниками направлено листа, підписаного М.Шульгою, І.Чижем, В.Вороною та С.Пирожковим з рекомендаціями надати російській мові статусу офіційної: з приводу цього оприлюднена Заява-протест 18-ти громадських організацій та наукових установ. Кабмін готує до подачі Верховній Раді законопроект з мовних питань: у нинішній ситуації, при нинішньому складі Верховної Ради робити це не тільки недоцільно, а й небезпечно. Ці питання можна відрегулювати через Укази Президента України.

Зокрема, потрібні конкретні загальнодержавні заходи щодо реалізації статті 10 Конституції, якою українська мова визначена державною. Свого часу Конгрес Української Інтелігенції (І.Драч, В.Карпенко) у листі до Вас вносили конкретні пропозиції з цього приводу, навіть пропонували проект Указу Президента України "Про запровадження державної мови в усіх державних установах, структурах виконавчої влади, закладах науки, освіти, культури, у Збройних Силах, Службі Безпеки, Міністерстві внутрішніх справ, Національній гвардії України", але, судячи з того, що пропозиції не прийняті і жодної відповіді ми не отримали, ці матеріали від Вас, пане Президенте, були приховані. Користуючись нагодою передаю Вам їхні копії.

4.Особливої уваги потребують питання соціального захисту громадян. Зокрема, величезну напругу в суспільстві викликає існуюча несправедлива система всіляких пільг. Обурен-

(Закінчення на стор. 21)

В. Чорноволові...

(Закінчення зі стор. 1)

ціях, де "домінує молодь". Водночас В. Чорновіл назвав "великою помилкою" виборчий закон, який забезпечив повний імунітет депутатам, що пройшли за партійними списками. "Відчувши свою недоторканість", вони перестали виконувати рішення партії і "працюють на свої інтереси", наголосив лідер НРУ. Він зазначив, що є "кілька депутатів, які пов'язані, наприклад, з фракцією "Громада", зокрема Олександер Лавринович, який був серед тих, хто голосував за недовіру. Лідер Руху також звинуватив у непослідовності Василя Червонія, який, заявляючи, з одного боку, про свою опозицію до Президента, водночас домагається посади глави облдержадміністрації. В. Чорновіл не виключив, що при формуванні фракції також було зроблено помилки, додавши, що її треба було формувати із "людей знизу і фахівців, а не тих, хто вже по два-три рази входив до складу ВР України". За його словами, ці помилки будуть враховані при формуванні майбутнього партійного списку НРУ і при внесенні змін до Закону про вибори. Голова НРУ висловив переконання, що після проведення другого етапу дев'ятих всеукраїнських зборів Руху "в партії настануть добрі зміни".

* * *

Група депутатів фракції Народного Руху України вважає, що питання про керівника парламентської фракції має вирішуватись виключно на з'їзді партії. У листі на адресу голови ВР України Олександра Ткаченка та керівника апарату парламенту Леоніда Горьова група депутатів підтвердила своє членство у фракції НРУ, яка діє на підставі положення про фракцію, затвердженого керівними органами партії і головою якої є Вячеслав Чорновіл. На їх думку, заява групи депутатів від НРУ про недовіру В. Чорноволові, виголошена Володимиром Черняком на пленарному засіданні у п'ятницю, є порушенням положення про фракцію.

* * *

Ситуація, що склалася в Народному Русі України, ставить під загрозу зриву передвиборну президентську кампанію партії, – вважає лідер НРУ Вячеслав Чорновіл. Про це він заявив на прес-конференції в понеділок, наголосивши, що розкол у партії "замовлено згори". Лідер НРУ пов'язує нинішню ситуацію в партії зі своєю заявою про те, що він не підтримує Леоніда Кучму та Євгена Марчука. За словами В. Чорновола, на електорат НРУ претендують два кандидати в президенти – нинішній глава держави Л. Кучма і колишній керівник КДБ Є.Марчук.

Лідер Народного Руху України Вячеслав Чорновіл впевнений, що в разі розколу партії за ним піде більшість. Про це він заявив в інтерв'ю УНІАН. В. Чорновіл вважає, що "античорноволівські сили не переможуть, навіть якщо їм вдасться провести фальшивий, нелеґітимний з'їзд". На його думку, можливою буде "боротьба за назву партії". За словами В. Чорновола не на користь НРУ те, що в руках розкольників – значна частина фракції НРУ у Верховній Раді. Однак нинішній лідер Руху переконаний, що НРУ залишиться, як і його співпраця з партією "Реформи і порядок", яка сьогодні підтримує Рух.

* * *

Керівники Народного Руху України разом з лідерами десяти інших партій підготували звернення до майбутніх виборців із закликом підтримати на президентських виборах спільного кандидата від національно-демократичних сил. Про це повідомив на прес-конференції у Рівному народний депутат України, член Центрального проводу Руху Василь Червоній. Таке звернення уже підготовлено до публікації. На його думку, новим лідером Руху стане керівник фракції у ВР Юрій Костенко, якого, ймовірно, оберуть головою партії на її X позачерговому з'їзді, що розпочне роботу в Києві 28 лютого. В.Червоній також повідомив, що Рух не забуде і гідно оцінить діяльність Вячеслава Чорновола, якого запропонують обрати почесним головою партії. Кандидатом для участи у президентських виборах буде не обов'язково представник Руху, а спільний кандидат від усіх національно-демократичних сил. Геннадій Удовенко, за словами В. Червонія, є лише претендентом на кандидата від Руху, йому доручено від імени партії вести переговори і консультації щодо висунення і підтримки своєї кандидатури, а остаточно такого кандидата буде затверджено на з'їзді партії у червні ц.р.

* * *

21 лютого було проведено термінове засідання ради Луганської обласної організації Народного Руху України, на якій переважна більшість голів районних і міських організацій Руху на Луганщині висловились за те, щоб В. Чорноволові на з'їзді віддали належне як видатному політичному діячеві, засновникові партії, і запропонували посаду почесного голови НРУ.

В останню хвилину

НРУ: розколу немає, є протистояння у керівництві

КИЇВ. 23 лютого, УНІАН. – "Розколу в Народному Русі України не має, є лише протистояння у керівництві партії щодо подальшої стратегії і тактики НРУ", – так прокоментував ситуацію в партії член Центрального проводу Руху, новообраний керівник фракції НРУ у парляменті Юрій Костенко. Водночас, за його словами, "всі болючі питання" покликаний вирішити позачерговий 10-й з'їзд НРУ, який відбудеться у неділю, 28 лютого. За словами народного депутата, на з'їзді буде розглянуто питання про зміну керівництва Народного Руху, зформовано нові керівні органи партії, а також обговорить ситуацію, що склалася у партії, пошуки шляхів виходу з кризи, а також кроки, спрямовані на збереження єдности НРУ. Народний депутат висловив переконання, що Рух і надалі залишатиметься єдиною партією. За його словами, на сьогодні у крайових організаціях НРУ зберігається паритет (12:12) у ставленні до В. Чорновола та його опонентів. Ю. Костенко наголосив, що на боці останніх на сьогодні найчисельніші організації – Рівненська, Тернопільська, більша частина Львівської організації НРУ.

Конґрес США...

(Закінчення зі стор. 1)

но налагодить свої справи, що написати чергову сертифікацію не буде важко, або що Конґрес зніме щорічну сертифікацію як умову для дальшої допомоги Україні.

Власне, загальна сума американської державної допомоги порівняно низька – 195 мільйонів долярів цього року, і Україна може без неї обійтись, тим більше, що ця сума представляє вартість технічної допомоги у формі порад – як встановити ефективну податкову систему, як фінансувати енерґетичні потреби України, або транспортні, як реформувати суддівництво або банкову ситему, як збільшити продуктивність сільського господарства.

Але ця допомога має колосальне символічне значення. Це вислів довіри до України як надійної, демократичної, правової країни з ринковою системою. А в свою чергу, це сиґнал для інвесторів, що в Україну можна вкладати капітал. Врешті, це передумова для великого фінансування розвитку України зі сторони Міжнародного Валютного Фонду (МВФ), Світового банку і комерційних банків, які позичають мільярди на вигідних умовах сплати.

Сполучені Штати, як країна з високим вкладом у МВФ і Світовому банку, має там голос, з яким рахуються, і тому коли США помічають проґрес у реформуванні української економіки, вони згідні підтримати надання позики для України від Міжнародного Валютного Фонду. І тут американські представники, зокрема протягом останніх чотирьох років, для України попрацювали. Наприклад, торік у вересні Міжнародний Валютний Фонд погодився надати Україні 2,200 мільйонів долярів з Програми розширеного фінансування. Але ці фонди надходять з затримками. Чому? Як пояснив один високий американський чиновник, що працює над справами України, МВФ і Світовий банк – як кожний інший банк – хочуть мати запевнення, що позичені гроші їм будуть повернені. Для цього, перед наданням позик, вони ставлять умови, які Україна мусить прийняти і виконати. Якщо умови не виконуються, банки зупиняють окремі транші позики.

Одна з побутових проблем, які все ще заважають Україні діставати позики, це низькі ціни за комунальні послуги. У 1995 році, в одному з своїх виступів перед тим, як уряд підняв ціни на ґаз, Президент Леонід Кучма заявив, що за кожний доляр, який Україна витрачає за закуп ґазу, споживачі повертають чотири центи. Порядком реформ, нині населення України платить більше за ґаз і електрику, але ці ціни все ще нижчі, ніж ринкові. А з точки зору Міжнародного Валютного Фонду, Україна – ненадійний боржник, якщо вона далі витрачає на ґаз і електрику більше, ніж отримує з продажу їх. І МВФ призупиняє черговий транш обіцяної позики. Як казав американський чиновник – банк як банк, хоче знати, що позика буде повернена.

У сертифікаційному листі Державного секретаря Олбрайт до Конґресу також є мова про становище американських інвесторів в Україні, бо декілька з них мали труднощі і це також дійшло до уваги Конґресу.

„Сотні американських компаній діють в Україні", написано у сертифікаційному листі. „Більшість американських інвесторів бачать великий потенціял України і готові брати певні ризики для того, щоб займатись бізнесом там. Деякі з них, такі як Кока-Кола, Серес терміналс, Карґілл і Проктор енд Ґембел недавно збільшили свої капіталовкладення і комерційну діяльність".

Далі у листі написано, що американські ділові люди зустрічаються з труднощами в Україні, але подібні труднощі симптоматичні в усіх перехідних, постсовєтських економіках. Останнім часом чотири американські інвестори повідомили Держдепартамент, що їхні претензії були полагоджені. Одна справа пішла на міжнародний арбітраж. У кількох інших справах „високі посадові особи з уряду України особисто включились у розв'язання претензій і є надія на проґрес", написано в листі. Все ще є деякі американські інвестори, які не зовсім задоволені вирішенням їхніх справ, і американські дипломати обіцяють далі працювати над ними.

Ростислав Л. Хомяк,
Вашінґтон

М. Олбрайт...

(Закінчення зі стор. 1)

них загонів і військових частин юґославської армії. Впродовж трьох років Косово стало б міжнародним протекторатом з присутністю мирних військ НАТО. У тому часі передбачуються вибори, а також формування мешканцями Косово власної поліції, судів та інших потрібних і конечних установ.

Кінцевий реченець для прийняття пляну призначено на понеділок, 22 лютого, але вже кілька днів до цього можна було бачити, що цього не станеться. Обидві сторони вперто домагалися свого. До Трембolле поїхала Меделин Олбрайт, секретар Державного департаменту ЗСА, щоб від імені уряду Президента Билла Клінтона переконати обидві сторони в трагічності їхньої поведінки та її можливих наслідках у майбутньому. Не втрачаючи надії, міжнародні офіційні чинники продовжили реченець до 3-ої години по полудні, вівтірка, 23 лютого. Минув і цей реченець, а будь-якої угоди не досягнуто. Однак годину після реченця, делеґація етнічних албанців заявила М. Олбрайт і пятьом іншим міністрам закордоних справ, що вона у принципі погоджується на замирення, але зажадала двотижневої перерви, щоб засягнути думок в цій справі своїх співвітчизників — етнічних албанців Косово. Цією заявою етнічні албанці бодай частинно врятували від повного провалу уряду США в його намаганнях знайти розв'язку цього конфлікту.

У цьому випадку насправді важко сказати, які будуть кінцеві висліди, бо цілий процес конечних приготувань для реалізації пропонованого пляну припинено на два тижні. Єдине, що залишилось наявним, це факт, що сербам і етнічним албанцям — двом невеликим воюючим сторонам — вдалося знову використати нерішучість Заходу та своїм маневруванням поставити провідні країни світу у досить незручне становище.

Х.В.- Ференцевич

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Фото: 1995 р. З'їзд Сеньйорів на Союзівці

КЛЮБ СЕНЬЙОРІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

запрошує громаду на

25-ий З'ЇЗД СЕНЬЙОРІВ

на Союзівці в неділю 13-18 червня 1999 р.

Тиждень Сеньйорів

На відзначення 25-ої річниці заснування Клюбу Сеньйорів УНСоюзу, відбудеться з'їзд на нашій гірській оселі СОЮЗІВКА.

Початок у неділю 13 червня 1999 р. Побут на Союзівці включає 5 нічлігів, харчування, бенкет та розвагові програми.

Ціна: для членів УНС 250.00 дол. плюс податок і чайові; для не членів 300.00 дол. плюс податок і чайові.

Просимо реєструватися на Союзівці вчасно.

Телефон на Союзівку у справі реєстрації: (914) 626-564. У справі зорганізування автобуса з вашої місцевости для 25 осіб або більше просимо звертатися до Головної канцелярії УНС на тел.: (973) 292-9800 (3067) – Оксана Тритяк – координатор спеціяльних проєктів.

Тиждень Клюбу Сеньйорів є приємним, цікавим і головно – доступним.

Всім гостям раді!

Річні збори 59 Відділу УНС в Бриджпорті

Учасники Загальних Річних Зборів 59 Відділу УНС у Бриджпорт, Конн. 17 січня 1999 р.

Бриджпорт, Конн. – У неділю, 17 січня, в церковній залі св. Покрови відбулися Річні загальні збори 59 Відділу УНС „Українська Січ". Присутніх було 22 особи. Збори вів голова Відділу Тарас Сливінський. Присутні згадали тихою молитвою п'ятьох померлих членів і помолилися за хворих. Після прийняття порядку нарад, прочитання протоколу та докладних звітів Управи і Контрольної комісії, була коротка ділова дискусія та уділення абсолюторії.

На 1999 рік переобрано теперішню управу в складі: голова – Т. Сливінський, касир – В. Макійчик, рекордовий секретар – І. Гайда, фінансовий секретар – Б. Добощак, заступник фінансового секретаря – Т. Сливінський; почесний член – Д. Стець. Контрольна комісія: В. Пелещук – голова; члени: Б. Романів і Ст. Тарасюк.

Збори призначили поважну суму грошей на громадські цілі, які Управа має право розділити під час року. Кожного року наш Відділ збільшувався новими членами, і тепер треба допомогти фінансовому секретареві, щоб це продовжувалося. На закінчення зборів фінансовий секретар Б. Добощак та рекордовий секретар Ігор Гайда вручили Т. Сливінському Грамоту Признання за його довголітню працю. Цю грамоту вони як делеґати привезли із Конвенції в Торонто. Присутні оплесками вітали Т. Сливінського з відзначенням.

І. Гайда

УНСоюз

запрошує всіх молодших дітей побажати своїм матерям з нагоди

„ДНЯ МАТЕРІ"

в газетах „СВОБОДА" або УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК.

Вітаючи своїх мам, УНСоюз заохочує і дає можливість дітям вислати свої малюнки і віршики, які УНСоюз помістить в „Свободі" та в Українському Тижневику перед Днем Матері.

Щоб дати кожній дитині нагоду привітати свою Маму з її святом, просимо дотриматися декількох правил та вказівок.

Учасники: Діти у віці до 12 років, можуть прислати свої малюнки або віршики для вшанування Дня Матері до УНСоюзу.

Правила та вказівки:

- 1. Всі малюнки чи вірші мусять бути оригіналами.
- 2. Приймаються чорно-білі або кольорові малюнки обмежені до 8½"x11" розміру, які будуть поменшені. Вірші не повинні бути довші, як 20 ліній.
- 3. Тематика мусить відноситися до вшанування матерей.
- 4. Ім'я, адреса та число телефону учасника повинні бути надруковані на зворотній стороні твору;
  — кожна праця мусить бути датована;
  — вік учасника, та ім'я школи чи передшкілля.
- 5. На бажання оригінали звертатимуться.
- 6. Можливість загальної виставки експонатів.
- 7. Усі експонати мусять бути надіслані до УНСоюзу не пізніше як 9-го квітня 1999 р.

UNA Headquarters, Att.: Oksana Trytjak
2200 Route 10, P.O.Box 280,Parsippany, N.J. 07054

За додатковими інформаціями прошу звертатися до:
ОКСАНИ ТРИТЯК, Координатора Особливих Проєктів УНСоюзу:
Тел.: (973) 292-9800 Ext. 3067

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

„Старі" і „нові": реальний крок до зближення

Виступає інженер Євген Івашко. Сидять: редактор „Закордонної газети" Петро Рибчук та маґістер Іван Кобаса.

13 лютого понад 150 представників нової і старшої еміграції зібралися у приміщенні Державницького Фронту, щоб обговорити справи нових українських іміґрантів, зрозуміти, чому досить чисельна „четверта хвиля" майже ніяк не заявила про себе в українсько-американському громадському житті. Ініціяторами зустрічі були редактор „Закордонної Газети" Петро Рибчук, Український Конґресовий Комітет Америки та група новоприбулих українців.

Петро Рибчук п'ять років тому еміґрував із сім'єю зі Львова до США. Заснована ним три роки тому „Закордонна Газета" у даний час стала досить популярною у середовищі нових еміґрантів. До нього ми і звернулися із просьбою розповісти про перебіг зустрічі та дізнатися про її значення для майбутнього українства Америки.

– Пане Петре, чому саме Ви взялися за організацію зустрічі-дискусії старших та новітніх іміґрантів?

– Вважаю, що за три роки у газетному бізнесі я досить добре зрозумів „українські справи" в Америці, а найголовніше – особисто знайомий із багатьма лідерами українських організацій. І більшість з них мене розуміє і вважає за потрібне підтримати мою ідею. Всі, до кого я зателефонував, із охотою відкликнулися взяти участь у дискусії – представники УККА і УАКР і офіційні особи українського консульства.

Це, так би мовити, чому мені не складно було зорганізувати зустріч. Другий аспект – потреба негайного і реального поштовху до утворення організації нових еміґрантів: за моїми підрахунками, у США нових українських еміґрантів щонайменше 80,000.

– Як ви це вирахували?

– Кожного року, за даними INS, до Америки леґально еміґрує 14-16,000 українських громадян. За десять років їх назбиралося 140-160,000. Відкинемо, як максимум, три чверті російськомовних осіб. Дістанемо 40,000 леґальних україномовних українців. А тепер до леґальних додамо ще стільки ж тих, що приїхали по гостьовій візі і залишилися тут назавжди. (Наші соціологічні опитування показали, що реально на одного леґального припадає два нелегальних еміґранти).

Але, на жаль, громадської, культурницької активности новоприбулих непомітно. Пояснюю це тим, шо перші еміґрантські роки – це безперервні години заробітків на хліб та дах над головою. Люди у більшості не мають вільного часу. Та в останні роки можна все більше знайти нових еміґрантів – українців, котрі стали міцніше на ноги. Ведуть бізнеси, перевчилися і розпочали лікарську практику, працюють програмістами... Ці люди бажають прикластися до громадської роботи. Власне, такі молоді українські професіоналісти створили організацію „Коло", яка була одним із організаторів зустрічі дискусії.

– Можна часто чути про непорозуміння між третьою та четвертою хвилями еміґрацій. Які, на вашу думку, причини цього?

– До певної міри, це закон природи. Згадайте хоча б біблійну притчу про блудного сина. Або подивіться збоку на свою сім'ю. Хіба тато завжди може зрозуміти свого сина?

Старша іміґрація, напевно, справедливо картає нову іміґрацію за бездіяльність. Та я особисто вірю, що „четверта хвиля" ще себе зорганізує і стане активним чинником українсько-американського громадського життя. Для цього ми і провели цю зустріч. І вважаю, що ця акція була успішною. Прийшло до 150 нових іміґрантів та десь 50 зі старшої іміґрації. Було трохи забагато емоцій у виступах як одних, так і інших. Але старші зрозуміли, що „четверта хвиля" реально хоче творити українське життя у Америці.

– Газета „Міст" за 19 лютого у своїй інформації про зустріч написала таке: „Причинами небажання новітніх переселенців вступати до староіміґрантських структур є їхня заскорублість, немобільність, відірваність від реалій як і українського, так і американського сьогодення". Чи це справді з цієї причини ви почали формувати нову українську організацію?

– Найперше скажу, що ми цього не поділяємо і не несемо відповідальности за висловлювання газети. Це не вперше нетактовне висловлювання про старшу іміґрацію на сторінках газети „Міст". Мені не хотілося б, щоб подібні публікації надавали новоствореній українській організації імідж заколотників, налаштовували старших іміґрантів проти нових. Ми потребуємо допомоги староеміґрантських організацій, але ми не повинні обтяжувати їх своїми „болячками". Мета нашої організації та сама що і мета всіх старших організацій щоб українство було впливовим чинником американського життя, щоб ми своєю сильною присутністю тут допомогли державному становленню України.

Маю рожеву мрію, що власне організація новоприбулих буде каталізатором об'єднання УККА і УАКР. І у скорому майбутньому всі організації США будуть мати єдину координуючу репрезентацію.

Кореспондент газети „Міст", напевно, мав дуже велику потребу створити із новоіміґрантської організації опудало провокатора. А такий образ він міг вибудувати, персоніфікувавши якийсь нефортунний виступ новоеміґранта, які траплялися на зустрічі-дискусії.

– Хто ще, крім Вас, Петре, будує „Коло"?

– Це декілька професіоналістів із новоіміґрантів. Найбільше праці вклали програміст Ярко Керницький, лікар Володимир Бугаєнко, музикант Андрій Мілявський.

– Який наступний крок організації новоіміґрантів?

– Сьомого березня у Народному Домі на Другій авеню у Ню Йорку о 2-ій годині по полудні проводимо великі збори. На цих зборах маємо розробити структуру організації, принципи членства. Запрошуємо всіх нових іміґрантів з околиць Ню Йорку, Ню Джерзі, Коннектикату.

Р. Коба.
Фото Я. Кулинича.

В першому ряду зліва направо: віцеконсул Юрій Шкуренко-Громаков та віцеконсул Сергій Іванчов.

Католики і православні святкували разом

31 січня ц. р. парафіяни обох церков – католицької св. Володимира і православної св. Петра і Павла – дружно, як одна родина, засіли до різдвяно прикрашених столів у церковній залі. Парох о. Олексій Костик по молитві благословив столи і земні дари.

Голова церковного комітету, радний УБСоюзу і управитель оселі „Верховина" Ярослав Ґавур, відкриваючи різдвяну зустріч, привітав о. Олексія Костика, мужів довір'я, членів церковного комітету, парафіян обох церков, гостей, представників організацій, радних міста Петра Мельника, Ену Ґрундел, секретарку міста Іту Боднарюк. Він нагадав про те, що саме минає 50 літ відтоді, як тисячі українців залишили рідну землю й знайшли притулок за океаном.

Мгр. Михайло Кіндрачук виголосив різдвяно-новорічне віншування. Евфрозина Мартинець прочитала власний есей „Роздуми під Різдво". Ярослав Ґавур прочитав вірш Богдана Лепкого „На Святий Вечір".

На зустрічі промовляли голова церковного комітету православної парафії Антін Филимончак, голова УККА інж. Юхим Харченко.

Ярослав Ґавур подякував Василеві Босакові, Орисі Саляк за участь у підготові свята, а Анна Грицковян прочитала імена всіх пань, що приготували трапезу. На пропозицію о. Олексія присутні заспівали їм "Многія літа", після чого о. Олексій молитвою закінчив різдвяну зустріч.

Михайло Кіндрачук

"Пісня України" з Торонто – сорок років в етері

Сорок років тому, 7 березня 1959 року, в Торонто пролунала в етері перша українська радіопередача у вільному світі – „Пісня України". Вона завітала в домівки понад 100,000 канадців українського походження, які жили в Торонто і його околицях, – аж до Ніягарського водоспаду. Заініціював радіопередачу і став її незмінним керівником протягом сорока літ український патріот підприємець Прокіп Наумчук.

Починаючи від першої програми на передачі, слухачі прийняли „Пісню України" з захопленням, і до цього часу вона виходить у етер, найдовше за всі інші українські радіопередачі в діяспорі. Найбільша заслуга у цьому належить керівникові радіопрограми Прокопові Наумчукові, який завжди старався залучити до співпраці в програмі найкращі сили. Перші незабутні диктори радіопрограми – Юрій Поченюк, Вікторія Наумчук, Зіна Прусаченко, редактор спортових новин Василь Бойчук та інші.

У той час на радіопрограмах „Пісні України" часто можна було почути таких відомих українських письменників, що жили в Торонто, як Бориса Олександріва, видатного прозаїка Уласа Самчука, інших відомих майстрів слова, що заїжджали до Торонто, а також відомих діячів українського релігійного, політичного й культурно-освітнього життя в діяспорі. Але найбільше єднала слухачів програми незрівняна українська пісня, іменем якої названо радіопрограму.

Час ішов... Мінялися співробітники „Пісні України", прийшла незалежна Україна. Радіопрограми „Пісні України" достосовувалися до сучасности. Але їхній керівник залишився той самий, що й сорок років тому – кожноденний трудівник на підприємницькому полі. Тепер на програмах „Пісні України" часто можна почути цікаві виступи відомих особистостей з України так само, як і діяспори, інтерв'ю з ними, їхні коментарі до важливіших політичних подій зі світу, України й діяспори і, як і завжди, чудові старі й нові українські пісні. Сучасні диктори, відносно недавні еміґранти з України, як от Галина Демчук-Наумчук, Зоряна Онищук провадять радіопрограми чудовою українською мовою.

Тут належить з подякою згадати і спонзорів „Пісні України", які фінансово підтримують програму протягом всього її існування, а це українські кредитові спілки, підприємці й окремі слухачі програми.

З приводу 40-літнього ювілею програми „Пісні України", в Торонто, 21 березня о год. 3-ій по полудні, відбудеться концерт, на який ласкаво запрошує усіх ювілейний комітет. Концерт відбудеться за адресою **Блур Захід, ч. 1515 (на перехресті вул. Блур і Дандес).**

Бажаємо канадській радіопередачі в Торонто „Пісні України" ще багато дальших літ її важливої діяльности для українського суспільства.

Ювілейний комітет

Ювілейні привітання для програми просимо надсилати на адресу: ***P.O. Box 2, St.D. Toronto, Ontario. M6P 3S5, Canada.***

ЗУАДК допомагає Закарпаттю

Звідомлення

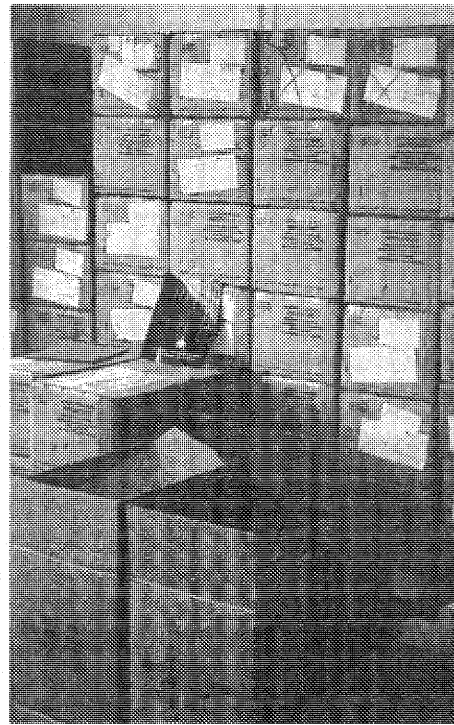
У зв'язку зі стихійним лихом – нищівною повінню в Закарпатті проведено ЗУАДК-ом акцію організування допомоги – збірки фондів і одягу. Негайно вислано заклик до українських тижневиків, вислано листи до парафій обох традиційних віровизнань, дано оголошення – заклик в місцевих українських радіопрограмах.

Роздано понад тисячу летючок „Звернення до української громади", повідомляючи, що 12 і 13 грудня в Українському Освітньо-Культурному Центрі, в Дженкінтавн, Па, представники ЗУАДК-у будуть приймати вживані речі і грошові пожертви.

Треба сказати, і то голосно, що українська громада спонтанно відгукнулася і прийшла на допомогу закарпатцям. А доказом цього є те, що в багатьох місцевостях проведено збірки представниками громадських установ. Також і парафії УКЦеркви і УПЦеркви щедро причинилися до збіркової акції, як фінансово, так і вантажем вживаних речей.

Говорячи про збірку вживаних речей, щира подяка тим, які жертвували час, доставляючи їх до Філядельфії, їдучи в одну сторону 6 годин. До таких належить Іванна Титанич з Алтуни, Па., і Ліда Бойко із Нюпорт Нюс, Вірджінія. Щира подяка всім, що привозили вживані речі із околиць Філядельфії.

Щодо грошової збірки, то вже отримали пожертв в сумі 50,000 долярів, із яких 20,000 долярів передано для розподілу за призначенням, директором представництва ЗУАДК-у в Мукачеві, як також вислано туди понад 300 пакунків з одягом й іншими речами. Крім того, вислано 10,000 долярів до Союзу Українців Румунії, де понад 1,000 родин залишилися без даху над головою, Про це нещастя ми писали у наших закликах.

Пачки готові до висилки.

Загальне звідомлення зі збіркової акції буде поміщене в нашій пресі для відома жертводавців. Але ми переконані, що акцію допомоги треба продовжувати, потреби великі, а головно, як весною зійдуть снігі і буде ясніше, що ще можна відбудувати для потерпілого населення. Тому апелюємо до патріотичної української громади про дальшу допомогу для Закарпаття та просимо висилати її до канцелярії ЗУАДК-у.

Степан Гавриш

35-ліття „Українського Історика" у Філядельфії

Філядельфійські шанувальники Українського Історичного Товариства і його органу, „Українського Історика", відзначили 8 листопада 1998 року 35-річчя цього наукового органу. Ювілейна зустріч відбулася у гостинному приміщенні Освітньо-Культурного Центру. Серед українських вчених і представників громадськости був присутній засновник „Українського Історика", голова Українського Історичного Товариства д-р Любомир Винар, професор Кентського державного університету. Ведучим на вечорі був д-р Мирослав Кий, професор економіки з Вайднер університету. Одним з доповідачів був д-р Альберт Кіпа, професор порівняльної літератури з Мюленберґ коледжу.

Д-р Мирослав Кий ствердив, що матеріяли, надруковані в УІ, „лікують покалічену, скривлену душу нашого народу роками комуністичного терору і російського шовінізму", і тому „наша підтримка цього цінного журналу буде платити дивіденди Україні і нашим дітям на довгі, довгі роки".

Голова УІТ д-р Л. Винар виголосив головну доповідь про „Українського Історика", підкресливши, що його головне завдання залишається незмінним: бути науково-критичною трибуною українських істориків в діяспорі і Україні, які стоять на сторожі історичної правди і спільними силами розбудовують українську історичну науку.

Д-р Альберт Кіпа, заступник президента УВАН у США, у своїй доповіді говорив про значення виданого в серії УІТ „Епістолярні джерела грушевськознавства" першого тому „Листування Михайла Грушевського" в дослідах української культури, історії, літератури і взагалі життя і творчости М. Грушевського.

Цей вдалий академічний вечір мав також своє музичне інтермеццо у виконанні талановитого скрипаля Ярка Бабського, що прецизно виконав твори українських композиторів.

Голова місцевого представництва „Українського Історика" Дзвінка Захарчук і члени Ділового комітету у співпраці з УІТ підготовили цінну книжкову виставку, де експонатами були майже усі видання УІТ українською і англійською мовами за останні 35 років його діяльности.

Треба також згадати довший привіт проф. Зої Хижняк з Києво-Могилянської Академії, яка подарувала редакторові „Українського Історика" історичний том „Наукових Записок" КМАкадемії. Людмила Міхняк передала проф. Любомирові Винареві букет рож, як символ подяки за його довголітню працю в розбудові української національної культури.

Наталія Пазуняк

Оксана Олешко народилася без рук

Мене дуже схвилювала стаття в українській газеті "Експрес" "Оксанка вчиться на „відмінно", про дитину із села Волосткова на Львівщині, яка народилася без обох рук та однієї ніжки. Ніхто не міг пояснити причину такого лиха. Двома куксами вона навчилася вмиватися, розчісувати гарне волосся, а у школі — ще й писати. Дівчинка виявилась здібною ученицею.

Оксана Олешко
Фото О. Огородника ("Експрес")

Наприкінці минулого року Оксані виповнилося 8 літ. Вона виганяє корову на пасовище, прибирає в хаті і на подвір'ї, пере і вивішує білизну. Але є й труднощі. Кожні півроку доводиться міняти протез, бо дівчинка росте, а він коштує тисячу долярів. Батько Оксани вже два роки не має роботи, мама дістає у бібліотеці 10 гривень платні на місяць.

Коли я дізналася про Оксану Олешко, то негайно відкрила валютний рахунок на її ім'я у банку "Самопоміч" в Чикаго (36813 — 003). Адреса дівчинки: село Волостків Мостиського району, Львівської області. Було б добре, якби люди допомогли дитині.

При нагоді хочу подякувати усім, хто відгукнувся на моє прохання допомогти Галині Савці з Івано-Франківського, про біду якої я розповідала у "Свободі". На залізниці з нею стався нещасний випадок: молодій жінці, матері двох дітей, відрізало ноги. Вона теж потребувала протезів. Недавно Галина Савка написала до мене: "Низько вклоняюся усім добродіям, котрі підтримали мене морально і матеріяльно (3 тисячі долярів) в найскрутнішу хвилину мого життя".

Н.І.
Чикаго

ДЛЯ СИРІТ ЗА ОКЕАНОМ

дає допомогу американська організація з Міннеаполісу

Міннесота славиться сніжними зимами і морозами. То ж як несподівано і приємно було побачити так багато своїх земляків біля церкви св. Михаїла в Міннеаполісі о сьомій годині ранку! Це співаки церковного хору, у вишитих українських блюзках і сорочках, зібралися їхати до американської церкви Lord of Life співати українські колядки. Вже просто доїхати в такий мороз до церкви було для більшости з них героїчним вчинком. Але люди були захоплені благородною метою: вони мусили бути посланцями України перед прихожанами американської лютеранської церкви.

Того ранку відбулося аж три служби. Молодий пастор Пітер Гейнендорфер кожного разу вмикав відеопроєктор, і на білій стіні з'являлися прозірки, зроблені в дитячих сиротинцях України.

Важко було дивитися на дорослі обличчя малюків, на темні кола навколо оченят, що свідчили про недоїдання чи хвороби.

„У нас не вистачає всього: одягу, білизни, меблів, мила. У нас немає автомашини, на якій можна було б довезти хвору дитину до лікарні. Минулої осени ми не змогли купити ніяких приладів і книжок для навчання дітей, іграшок, олівців, паперу. Але найстрашнішим є те, що у нас страшенно не вистачає їжі для наших 50 дітей, яким від 2 до 9 років: немає хліба, немає молока (а сухе молоко викликає страшну алергію, його вдається іноді дістати). У нас немає ліків, бинтів, вати – нічого для лікування дітей", – пишуть до американської організації Feed my sturving children працівники Першотравневого спеціялізованого дошкільного дитячого будинку, що на Миколаївщині.

Парафіяни церкви Lord of Life – активні збирачі грошей на допомогу українським сиротам. Організатор і керівник благодійної організації Feed my children Річард Праудфіт добре знайомий із становищем дітей України. Разом з кількома своїми однодумцями він побував у кількох сиротинцях в Одесі, на Житомирщині, в Чернівцях. Не обминали американські місіонери й так званих міліцейських „приймоників", до яких найчастіше потрапляють бездомні діти. Тому й почали два роки тому літати з США до Європи літаки, завантажені пакунками з їжею для українських дітей.

Чому приземлюються ці літаки не на українській землі, з'ясувати мені не вдалося ні у американців, ні в українській амбасаді. Чи то домовлености між країнами про це немає, чи не вистачає відповідних летовищ в Україні? Але допомога до українських сиріт доходить через сусідні з Україною держави. До речі, американці дуже пильно стежать за тим, щоб допомога дійшла саме до сиріт в дитячих будинках, не розтанула у комерційних кіосках та численних базарах – і в цьому вони праві.

Що частина пакунків, відправлених на Україну через різні релігійні місії, розкрадається або безслідно зникає саме на українській території, це всім відомо. Не краще справи і з пакунками, відправленими через державну американську пошту, і навіть оплачена тут гарантія не допомагає, бо діє вона тільки на американській території, тобто – не на українській. А деякі дії українських поштовиків пояснити важко.

В одному з дитячих будинків України.

Тільки в січні 1998 року ця організація відправила українським дітям 200,000 обідів, упакованих у пластикові пакети й коробки. Стільки ж відправляється у ці зимові дні.

Директор волонтерів місії, симпатична й енергійна Лінда Ден запросила мене приїхати до офісу організації Feed my sturving chindren. Близько 60 осіб – пенсіонери, школярі, бойскаври, студенти коледжів, одягнені в прозорі шапки й фартухи, були зайняті приготуванням пакунків з їжею для українських сиріт

Була серед них і 15-річна дочка Лінди, Ніколь.

– Ми розуміємо, що не можемо нагодувати всіх голодних дітей на світі. Але ми прагнемо зробити те, що можемо, – розповідала Лінда. – Сюди приходять люди, об'єднані вірою в добро, співчуттям до горя інших. Більшість з них – добровольці, але є сьогодні, наприклад, серед них і юнак, якого до суспільної роботи змусив суд. Думаю, що для молодої людини, яка вже має конфлікт із законом, це теж добра наука.

У цьому ж залі, де працювали люди, я довго розглядала своєрідний „український куточок": виставлені на столі і розвішані на стіні фотографії з видами міст України, карта країни, розмальовані тарілки... Окремо мені показали численні фотографії, зроблені американськими місіонерами в українських дитячих будинках. Кілька з них мені подарували спеціяльно для „Свободи", бо я пообіцяла людям привезти й перекласти надруковану у „Свободі" про них статтю...

Річард Праудфіт. голова благодійної організації Feed my sturving children, з українськими бездомними дітьми.

... Під час служби у церкві Lord of Life я почула розповідь про те, як одного разу американські місіонери розповідали дітям в українському сиротинці про народження Христа. Оскільки в ці дні прийнято готувати для Бога подарунки, то щиро, від самого серця співали українці-хористи для американців того недільного різдвяного дня. Один з хористів, культурний референт церкви Олександер Полець, коротко знайомив слухачів із змістом колядок і українськими народними традиціями. А на закінчення останньої, третьої, служби, керівник хору Галина Корсунь тихенько сказала: – „А тепер – „Боже великий, єдиний!"

Хор підтягнувся, вишикувався – і залунала під висотами лютеранської церкви велично й злагоджено „Молитва за Україну". Оплески довго не змовкали, а після служби схвильовані американці дивувалися:

– Вас усього 16 осіб, а здавалося, що співає не менше, як 60!

– Так українці ж – найспівучіший у світі народ!

Їхала я додому, й суперечливі почуття розтинали мою душу. Боляче й соромно, що й на восьмому році незалежности чужі люди підгодовують наших сиріт. Кінця й краю немає балачкам про розкрадання в Україні, та в таких сумах, що всі сиротинці у світі можна нагодувати. А тим часом минає життя цілого покоління – одне-єдине життя для кожного. Чи думав хтось, радіючи довгожданній незалежності, що наші діти, майбутнє держави, простягатимуть рученята за шматком хліба до чужого дядька аж через океан?!

Але тут же світлішало на душі, коли думалося про величезну кількість людей в США, своїх і чужих, що пройнялися горем дітей за океаном і щедро витрачають свої трудові гроші і вільний час на благодійність.

Галина Івченко,
Міннеаполіс
Фото автора.

Юнацтво СУМ вшанувало пам'ять Крутів

30 січня 1999 року, юнацтво окружних осередків СУМ вшанувало пам'ять молодих українських студентів-героїв бою під Крутами, який відбувся 29 січня 1918 року і де згинули сотні юнаків і студентів, обороняючи доступ до Києва від московсько-большевицької орди Муравйова.

У святкуваннях на оселі СУМ в Елленвілі, Н. Й., взяло участь юнацтво СУМ з осередків Ню Йорк, Пассейк, Ірвінгтон, Гошен і Виппані. Відкрилося свято урочистим апелем, де юнацтво і дружинники вшанували пам'ять Крутянців однохвилинною мовчанкою і внесенням вінка на могилу Героїв. Відтак молодше і старше юнацтво брало участь у теренових іграх, де окремі дружини змагалися у знаннях про крутянські і визвольні події української історії. Був і час на розвагу цього дня на оселі СУМ – діти санкувалися і забавлялися у снігу і зустрічалися з друзями з сусідніх осередків. Скінчилося свято програмою коло збудованої ватри. Хоч ми не знаємо героїв-крутянців поіменно, але пам'ять про них залишиться у наших серцях і думках назавжди.

Крутянці – це для юних сумівців символ молодечого національного ідеалізму і героїзму. Вічна їм пам'ять і слава!

Андрій Бігун

Білий цвіт молодости

Вечорниці „Червоної Калини" відбулися з великим успіхом

Катруся Дурбак.

В суботу, 13 лютого 1999 року, відбулися чергові, вже традиційні, вечорниці „Червоної Калини", з рекордовою кількістю учасників – понад тисячу осіб. Як завжди, від 1956 року, коли в Ню Йорку відновилася традиція цих вечорниць, осередком уваги їх завжди був дебют, коли молоденькі дебютантки представлялися публіці, на втіху та гордість батькам та членам родини.

Як відомо, відроджені на еміграції вечорниці започаткувалися колись у Львові і відбувалися кожнорічно за старанням Українських Січових Стрільців. А вже в Ню Йорку сеньйори українських військовиків, об'єднані у Товариство „Червона Калина", передали цю традицію у 1983 році в руки пластунів із куреня „Червона Калина". Від того часу вони із сантиментом та повні запалу кожного року вибирають діловий комітет, який має за завдання підготовити ці традиційні вечорниці та подбати, щоб вони були незабутнім спомином для дівчат, що їх так урочисто представляють нашій громаді.

Цього разу дебютанток було 12, і кожна із них була представлена просто чарівно. Діловий комітет очолив Ярослав Станичний, адміністрував імпрезу Ігор Сохан, координатором дебютанток була Оля Ставнича, таблльо виконав Богдан Титла, декорації – Ореста Федун, а програмки із світлинами дебютанток – Марія Сохан. До помочі комітетові прийшли члени 23-го куреня УСП „Червона Калина", а представляли кожну дебютантку та її товаришів Орест і Марта Кебало. Не можна також не згадати елегантну хореографію Ані Богачевської-Лонкевич.

При столах у вщерть заповненій залі засідали до вечері родини дебютанток та гості, серед яких цілий український дипломатичний корпус: амбасадор України в США Антон Бутейко з дружиною, надзвичайний постійний посол України до ООН Володимир Єльченко з дружиною, і генеральний консул України в Ню Йорку Юрій Богаєвський з дружиною, а також військовий атташе Олександер Галяка і радник військових сил Василь Сидоренко. Організатори вечорниць сердечно вітали достойних гостей, а амбасадор А. Бутейко подякував членам „Червоної Калини" за можливість участи у такій гарній імпрезі та підкреслив співпрацю між поселенцями і представниками Уряду України в США. Він також зауважив, що ніде немає таких гарних дівчат, як українки, доказом чого були ці вечорниці.

Квітослава Горбалюк з ескортом Петром Стецюком.

Справді, 12 гарних, ґраціозних і талановитих дівчат викликали захоплення. Ними були Лариса Богданович, Квітослава Горбалюк, Оксана Гук, Лариса Гурин, Катруся Дурбак, Одарка Кошарюк, Наталка Кравців, Катря Кузьмович, Оксана Половчак, Вікторія Раковська, Ксеня Рибак і Устя Тарнавська. Для них цей „їхній" вечір залишиться незабутнім, бо вони увійшли у світ дорослих, та одночасно в український світ Ню Йорку.

О. К.

Фото ***Р. Галешко.***

Наталка Кравців з ескортом Дам'яном Матусяком.

Катя Кузьмович з ескортом Дарком Коциловським

Баль дебютанток СУМ в Чикаґо

16 січня відбувся Баль-презентація, також відзначення 50-річчя діяльности Осередку СУМ ім. М. Павлушкова в Чикаґо, в престижевому готелі „Ренесанс". Кожна людина має певні мрії, пляни, бажання пережити веселі дні, дні молодости, що залишили б спогади на ціле життя. Кожний мріє, кожний плянує, кожний приготовляється до того „чогось", що принесе йому приємність та спогад в майбутньому. Більш чутливими не такі переживання є дівчата. Переживають вони радісні спогади від наймолодших літ, але коли доходить до зрілого віку, то їхнє бажання зарепрезентувати себе батькам, родичам, родині, громаді, своїй організації доходить до вершин. Таким днем в житті панночок є, безперечно, презентація їх на Балю дебютанток.

Цьогорічна презентація на балі СУМ була особливою, бо відбувалась в 50-ту річницю діяльности Осередку ім. М. Павлушкова, який може записати на своєму піввіковому конті багато виховних успіхів. Голова Осередку Павло Куляс, вихованець СУМ від наймолодших літ, так привітав дебютанток і гостей: „Шість чудових юначок-дебютанток сьогодні вступають у символічне коло дозрілого життя. Ми сподіваємось, що вони займуть провідні місця не тільки в рядах нашої організації, але й в ширшій українській громаді. Я думаю, що їхній досвід і вишкіл у Спілці Української Молоді підготовив їх і допоможе їм зробити цей великий крок на новому шляху. Ми горді з них і бажаємо їм багато успіхів у їхньому житті та в їхніх починах". Чуттєво, по-батьківському привітала дівчат Марія Залізко: „Наші серця переповнені невимовними почуттями. Ви зростали та розвивались на наших батьківських очах. Ми ж вас любили, леліяли та доглядали від раннього дитинства. Разом із вами ми поділяли й переживали всі важливі події у вашому молодому житті, від першого слова, першого кроку, першої суконочки та першої фризурки аж до цього часу. Ми гордились вашими успіхами, й надіємось, що ви збережете на все життя чесноти, які набули, а саме: побожність, любов, повагу, чесність, доброту, щирість та щедрість. Ніколи не забувайте та завжди любіть свою українську спадщину. Продовжуйте вживати й розповсюджувати українську мову, віру й традиції ваших батьків і предків. ... Ми всі бажаємо вам великих успіхів на майбутнє".

Всі дебютантки є взірцевими ученицями в американських школах, є впорядницями молодшого юнацтва в осередках СУМ. Мають свої спортові та музичні зацікавлення, всі вони бажають стати професіоналами, працювати для добра середовища та української громади.

Тетяна, Олена Гончаров, дочка Володимира й Марти, найбільше цінить свою родину, уважає, що найважливішими прикметами щасливого життя є віра в Бога, здоров'я, злагода в родині, вибір правильного життєвого шляху та любов ближніх. Мати добрих приятелів – це найдорожче в світі. Її бажанням є проєктувати жіночу моду.

Олександра, Марта Ґрошко, дочка Володимира й Марії, бажає стати лікарем. Для неї родина на першому місці, бо вказує їй шлях в життя. Позитивний вплив на неї мали спільні родинні подорожування. Найважливіше для осягнення щасливого життя – це родинні та товариські зв'язки, висока освіта та гордість свого походження.

Лариса, Катерина Залізко, дочка Мартина й Марії, хоче осягнути професію педагога або психолога. Переконана, що працюючи з українською громадою в Америці, буде поширювати правду про Україну серед американців.

Андрея, Параскевія, Люба Кузьма, дочка о. Михайла й Оксани, любить спорт і музику. Плянує студіювати дитячу психологію. Бажає продовжувати бути активною в СУМ, щоб допомагати виховувати українську молодь.

Адріяна, Надія Мединська, дочка Михайла й Ірини, плянує здобути докторат з психології і хоче присвятити своє життя для праці з дітьми. Буде старатись допомагати дітям в Україні, зокрема сиротам. Найбільший вплив на її життя мала бабуся, бо вона прищепила їй любов до всього українського і гордість з приналежности до великої нації.

Лариса, Ярослава Юрків, любить спорт, музику й українські народні танці. Хоче бути фармацевтом. Великий вплив на її життя мала перша її виховниця в СУМ Маруся Танчук. Вона була для неї взірцем доброї українки, доброї і чесної людини. Найважливішою прикметою для осягнення щасливого життя – це своя українська родина.

Скільки щирости, безпосередности й дбайливих плянів на майбутнє в біографічних нотатках молодих дебютанток! Вечір, коли їх представлено громаді, залишиться їм довго у пам'яті, може й дороговказом для майбутньої їхньої діяльности – професіоналів, матерів, виховниць. Крім основних підстав виховання вдома, вони багато завдячують також праці виховників в СУМ.

Орест Городиський

З УКРАЇНИ І ПРО УКРАЇНУ

Збіґнєв Бжезінський: Евразійський простір і Україна

У 1974 році Давид Рокефелер і Збіґнєв Бжезінський організували Тристоронню комісію, яка складається із кількасот членів, які представляли міжнародну торгівлю, економічні відносини, банківництво, державні адміністрації, засоби масової інформації, консервативне робітництво.

Завданням Тристоронньої комісії є культивувати практику спільних дій тристороннього простору, (США, Західньої Европи і Японії) з прицілом на промощування здорового суперництва між країнами вільного ринку, а також оздоровлювати міжнародну політичну економіку.

Тристоронність – це певна форма колективного Управління під зверхньою опікою США. Головним завданням стратегії взаємозалежности є мир в світі, керівництво світовою економікою, задоволення провідних людських потреб, оборона людських прав. В рамках цієї стратегії чималу ролю має відігравати Міжнародний валютний фонд, якого завданням є, як відомо, впроваджувати програми стабілізування економіки держав, які такої допомоги потребують.

З комісією тісно співпрацюють такі міжнародні впливові організації, як Рада міжнародних відносин США, Британський Королівський інститут міжнародних відносин, Більдербергська група.

Евразія, вважає Бжезінський, – це простір, в якому містяться найбільш динамічні держави, претенденти на реґіональних провідників. Вони управляють шістьма найбільшими економічними системами і вважаються за нуклеарні потуги (окрім Німеччини), є віссю світового суперконтиненту. Автор твердить, що держава, яка домінує в Евразії, є провідною й для світу. Тому для Америки питання стратеґічного розподілу силових впливів на Евразійському континенті має першочергове значення.

На думку Бжезінського, стратегічна політика Америки щодо Евразії мусить складатися із трьох фаз. Впродовж першої фази (короткої, 50-літньої) Америка повинна консолідувати на терені Евразії домінуючий політичний плюралізм, створити певні обставини, серед яких не могла б витворитися опозиція, здатна кинути виклик США. Під час наступної фази (приблизно 20 років) мали б формуватися під рукою Америки надійні партнери, які співділяли б із США задля безпеки Евразійського континенту. Третя фаза (по 20 роках) мала б створити партнерську групу держав – Тристоронню систему.

Західнім і домінуючим форпостом Евразійського простору Тристоронньої системи мають бути США, Німеччина і Франція, а на Далекому сході – Китай. Між західнім і східнім Евразійськими центрами існуватиме „чорна яма", аж поки Росія не визначить себе як після-імперіялістична держава.

Европа поширить сферу впливів Америки, допоможе поширити міжнародну демократичну систему, і зокрема допоможе поширити на Східню Европу, включно й Україну, кордони з'єднаної Европи, приблизно в роках 2005 і 2010. На той час Україна повинна б бути готовою до переговорів про вступ до НАТО.

Україна є критично важливим компонентом політики США. Бжезінський у своїй промові у Львові, 24 вересня 1998 року, заявив, що саме незалежність України є каталізатором важливих змін в НАТО і в Европейській спільноті. „Через це вона є стратегічно важливою і має ґльобальне значення. Українська незалежність уможливлює творення нової об'єднаної Великої Европи. Через те, що Америці потрібна саме така міцна об'єднана Европа як ґльобальний союзник, Україна стає важливим стратегічним партнером США", – сказав він.

Д-р Іван Гвозда,
Сиракюзи, Н. Й.

Висновки американських політологів

Ринкова економіка, приватна власність, іноземні інвестиції, банки – важливі прикмети успішних, розвинутих країн. Але важливішим є громадські свободи, демократичні установи і верховенство закону, бо без цих „м'яких" прикмет країна може стати економічно розвинутою автократичною державою, при тому крихкою й тендітною.

До таких висновків дійшли три американські політологи, які 18 лютого 1999 року, виступаючи перед конгресовою Комісією з безпеки і співробітництва в Европі („Гельсінкської комісії"), яка була створена після того, як США підписали Гельсінкську угоду про безпеку й співробітництво в Европі.

Завданням зустрічі було підсумувати зміни, які зайшли на сході Европи дев'ять років після повалення Берлінського муру і сім – після розпаду Совєтського Союзу. Виступали на зустрічі Адріян Каратницький, президент організації Дім Свободи (Freedom House), яка слідкує і реґулярно звітує про стан демократії у світі та про переміни в колишній совєтській імперії; Олександер Мотиль, професор Ратгерського Університету і автор праць з совєтської й постсовєтської тематики; та Вейн Меррі, емеритований американський дипломат, який працював в амбасадах у Москві, Берліні й Атенах та який донедавна був дорадником Гельсінкської комісії.

Співвідношення між економікою й демократією цікаво проілюстрував Каратницький. Найновіший огляд Дому Свободи п. з. „Nations in Transit 1998" (Країни на перехідному етапі, 1998), вказує на те, що країни, які утвердили демократичну й ринкову системи, мають економічний зріст, що сягає 5 відсотків річно; країни, які є в перехідному процесі до повної демократії, сягають півтори проценту зросту; а країни, які затримали комадні системи і де автократія тримає верх – зазнали економічного спаду понад вісім відсотків в рік. (Серед цих останніх є Білорусь, Узбекістан і Таджикістан).

Росію й Україну Каратницький характеризував як країни, які зробили немалий поступ на шляху перемін, але які досі не встановили доброго клімату для підприємців; там фінансові оліґархії, при підтримці держави, беруть верх. Підтримка держави полягає в тому, що на підприємницьку діяльність треба мати ліцензії, а ліцензії видаються тільки декому.

Проф. Мотиль доводив, чому економічні реформи у Польщі чи Угорщині пройшли краще, ніж в Україні чи Росії: у цих перших ще жила пам'ять про демократію, капіталізм, а приватна власність існувала весь час, тоді коли в країнах Совєтського Союзу протягом 70 років суспільство було пригнічене, а верх взяли бюрократи й партійні апаратники, тому нині потенційні антрепренери ще не позбулися багажу, який проявляється „чеканням на дозвіл з Москви".

Він також звернув увагу на те, що американська політика, зокрема політика надання допомоги, мусить бути тонка і різноманітна, щоб не допустити до ізоляції країн колишнього Союзу, бо це, наприклад, може довести до зросту націоналізму й авторитаризму в Росії. А в Україні, – казав проф. Мотиль, – економічний застій може довести до нестабільности, але й надто швидкі ринкові реформи також можуть спричинити нестабільність.

Дипломат Меррі звернув увагу на те, що американська політика не може бути однакова до всіх країн у перехідному етапі, і зокрема не повинна усіх заохочувати брати за взірець американський модель розвитку. Кращим, на його думку, був би португальський модель – країни, яка перетворилася з авторитарної в демократичну. І він категорично відкинув як нереальні спроби повторити Плян Маршала в країнах колишнього Союзу, себто масової американської допомоги країнам Західньої Европи після Другої світової війни. На сході просто немає досить досвідчених кадрів, казав він, цитуючи російського історика, які могли б створити переміни; а саме такі кадри були в Західній Европі півстоліття тому.

Усі три експерти також піддали критиці те, що Америка і Захід взагалі не дають країнам на перехідному етапі свобідно торгувати, не допускають їхніх виробів на свої ринки. Торгівля допомогла б цим країнам досягти справжніх перемін, зазначив проф. Мотиль. А Меррі згадав, що так як „м'які" елементи Гельсінкської угоди зіграли велику ролю у поваленні совєтської імперії, так демократія, громадські свободи і верховенство закону приготують ґрунт для економічних реформ.

Ростислав Л. Хомяк,
Вашінґтон

Замість нарікати...

Сучасна Україна– це слаба Україна. В Україні бракує ясного духу і сильної волі в державній політиці. Постійні нарікання, сльози, страх, безвідповідальність. Проголосивши незалежність, не висунули наперед ідею розбудови могутньої держави. Натомість тішили себе, що Україна повинна бути передусім демократичною. А це – безкарність. Тому злодії далі керують державою. То, може, досить нарікати, досить плакати, досить бути безрадними? Бо марно переконувати сатану в тому, щоб він став ангелом. Сатану треба нищити, а не сперечатись з ним, тим самим даючи йому час жити та набирати сил. То доки ж національну ідею будуть паплюжити самі державні провідники? Чому ті, що називають себе націоналістами, досі не змили прокляття з Великої України, а бавляться в демократію? Хіба за таких умов можна згадувати про честь і гордість? Доки в українському народі не запанує сила панукраїнізму, доти не будемо мати щастя. Навпаки, можемо потрапити у ще гірше ярмо. Вороги нас присипляють, а ми неспроможні відповісти гідно на їхні сьогоднішні провокації, ні на їхні минулі злочини проти українського народу.

Осип Бендерський

Юний поет Сашко Степаненко

Два листи від 14-річного Сашка Степаненка з Харківщини надіслала до "Свободи" його спонзор Марія К., прізвище якої, на її побажання, не подаємо, бо йдеться передовсім про Сашка. Олександер народився 9 листопада 1984 року в Деркачах під Харковом, де живе й тепер. Вірші почав писати в третій клясі. Їх вперше вмістила газета "Журавлик", що її видає харківська "Просвіта". У 1995 році спільним рішенням Президії Української Всесвітньої координаційної ради і секретаріяту Спілки письменників України Сашкові присуджено літературну премію "Зав'язь". Його вірш "Володимир" читав на мітингу в Харкові Дмитро Павличко.

"Мені 14 років. Стипендійна комісія Міжнародного благодійного фонду "Смолоскип" призначила мені стипендію, яку спонзорували Ви, пані Маріє, за що я дуже дякую. У мене є братик 11 років, тато і бабуся. Мами немає, ми з братом її не пам'ятаємо. Тато, на жаль, безробітний вже тривалий час. Живемо ми завдяки городові, маємо курей і порося.

Стипендію виклопотав для мене голова Харківської "Просвіти" проф. А. Кіндратенко за вірші, які я пишу. Я ще не студент, вчуся у восьмій клясі. Мій братик Сергій пише гуморески, він став лавреатом обласного конкурсу. Про США я мало що знаю, хоча по телевізору показують багато американських фільмів, але обізнані люди говорять, що Америка зовсім не така, як в кіні. Я вивчаю англійську мову в школі. Курс дуже короткий, але я стараюся. Відгукніться, будь ласка, напишіть про себе, про Америку. Мені дуже цікаво. Я чекатиму.

22 листопада 1998 року"

"...Хочу поділитися з Вами своєю радістю. Івано–Франківське обласне Товариство української мови імени Тараса Шевченка "Просвіта" присудило мені премію імени Марійки Підгірянки в галузі літератури і мистецтва. Вчора мені вручили премію і диплом лавреата. В грудні Україна широко відзначала 130–річчя "Просвіти", і нас з Сергієм запросили на урочистості до оперного театру в Харкові. Святкова програма була дуже велика і нам порадили прочитати по одному віршу, але присутні так гаряче нас прийняли, що ми прочитали по кілька віршів.

18 грудня 1998 року"

Пам'ятник Б. Грінченкові на Луганщині

Група просвітян з Луганщини, між ними учителі і науковці, під проводом почесного обласного голови „Просвіти" письменника Богдана Пастуха, відвідала школу в селі Олексіївці, де колись учителював видатний український письменник, літературознавець, лексикограф, педагог і громадський діяч Борис Грінченко.

Богдан Пастух підготував до друку книжку про Грінченка, яка незабаром буде видрукована при фінансовій допомозі Тоариства Української Мови (ТУМ) в Чикаго.

Управа ТУМ – Чикаґо

Якби я був редактором

Останнім часом у "Свободі" сталися відчутні зміни на краще. Раніше, читаючи окремі статті, я часто не міг зрозуміти, про що йде мова, хоча народився і виріс у Львові, вільно володію українською, російською і польською мовами. Українська мова має свої місцеві особливості, які треба оберігати й шанувати, але газети і книжки усе ж треба видавати єдиною українською літературною мовою.

Хоча "Свобода" мені й подобається, я зробив би у ній деякі зміни. Поперше, варто змінити провідне гасло "Пам'ятаймо про Україну!" на заклик "Любіть Україну!", тому що кожен з нас повинен робити щось конкретне для неї. Подруге, я радив би уникати переносів довгих статтей зі сторінки на сторінку. Потретє — рубрика "Про це і те". Я вже 4 роки в США, й від початку, читаючи ці статті, не міг збагнути, про що йдеться. Потім зрозумів — ні про що. Ось розповідається про Львів, що тут не так гарно, як було раніше. Але ж сучасний Львів — це нові фабрики, парки, будівлі, відновлені старовинні споруди. Усе це треба бачити і розповідати читачам.Так і в інших випадках.

Хотілося б читати в газеті правничі поради, особливо з еміґраційних проблем, статті про релігійну єдність, наше ставлення до інших народів, зокрема до росіян. Міняються режими й уряди, а народи залишаються, й нам жити поруч з ними. Не варто дивитися на Росію "знизу" й щоразу доводити свою рівність із нею, бо це й так зрозуміло. Коли ми змінимо своє ставлення до росіян, то й їхнє ставлення до нас зміниться. Надмірною запобігливістю щодо євреїв видається полеміка про те, як їх слід називати, — євреї, жиди чи ізраїльтяни? Українці теж мали свій Голокост — Голодомор. У взаєминах наших народів теж є свої історичні проблеми і євреї теж мають за що вибачитись перед іншими народами, як то буває між сусідами.

Іван П'ятниця
Ню Йорк

СВІЙ ДО СВОГО

Почали будувати, а грошей немає

Посвячення підвалин церкви Преображення Господнього в Івано-Франківському.

Влітку 1997 року Божого розпочалось будівництво нового величного храму Преображення Господнього в районі Пасічної міста Івано-Франківського. Стара дерев'яна церковця (минуло 120 літ з часу її заснування), розрахована на 80 чоловік, аж ніяк не може задовольнити духовні потреби парафіян, загальна кількість яких сягає 30,000. Під час Богослужінь, особливо у великі свята, людям доводиться стояти надворі, терпіти від холоду і спеки.

Нова церква спроєктована на 1000 осіб. В ній передбачені приміщення для недільної школи, клюбу, каплиці, службових потреб. Загальний кошторис 1.8 млн. грн. (960,000 долярів), без врахування накладних витрат. Вже виконані роботи вартістю 70,000 грн (38,000 долярів).

Важка економічна криза, затримки з виплатою платні та пенсій, змушує просити допомоги як в організацій, так і у підприємств. Просимо і вашої ласкавої допомоги. Будемо щиро вдячні навіть за найменший вияв вашої уваги. З надією на Вашу ласкаву поміч у нашій великій потребі храму Божого.

На жаль, на даний час церква не має свого валютного рахунку, тому кошти найлегше було б передавати довіреними особами, які приїздять в Україну. Прізвища будівничих, меценатів, доброчинців будуть викарбувані на мармурових плитах церкви Преображення Господнього.

о. Борис Гобир,
парох церкви Св. Дмитрія.
м. Івано-Франківське,
вул. Хіміків, 8-48,
тел.. (0342)28-19-27.

У нашій газеті вже стала звичною рубрика, в якій вміщуються листи з проханнями, про допомогу хворим, калікам, сиротам, бідним. З практики знаємо, що кожне таке звертання знаходить відгук в українській громаді. Усе частіше надходять листи з проханням допомагати у спорудженні і обладнанні нових церков, клюбів, навчальних закладів, лікарень. І це теж зрозуміло — Україна дбає про облаштування життя людей у новій державі.

Проте такі листи викликають водночас і певні застереження наших читачів, висловлювані і усно, і поштою. Одні радять зосередити гроші, за які привозять на лікування в Америці окремих хворих, на розвитку медичної інфраструктури. Інші натякають, що українська діяспора неспроможна відбудувати всі церкви і монастирі України, особливо коли церковні громади не без підтримки священиків обирають проєкти, нереальні для них і навіть завеликі. Треті підказують, що поряд з величними церквами має будуватися житло для молодих сімей, студентів, притулки для старих і покалічених.

„Свобода" — газета і трибуна наших читачів. Її редактори тільки доносять окремі думки до загалу. Тому хотілося б знати вашу думку про те, чи треба, і як саме організувати допомогу на спорудження церков і монастирів, які саме об'єкти є пріоритетними.

Пожертви заможних людей на храми – давній звичай. Проте кампанії організації таких пожертв – новина. Як поставитися до цього?

ПРИРОДА ІМІГРАЦІЇ

Чужина: не розгубитись, не загубитись

Вони не хотіли еміґрувати. Але раз вже так склалося, професор робить все для того, щоб, втративши батьківщину, не втратити себе.

Що таке диференційні рівняння і "з чим їх їдять", не кожен знає. Разом з тим вони описують багато процесів у нашому житті, таких, наприклад, як процеси передачі тепла, нагрівання, охолодження, процес руху тощо. Диференційні рівняння для математиків – це альфа і омега.

Чотири роки тому група професорів кращих університетів Америки об'єдналась в консорціюм, щоб створити нову програму викладання диференційних рівнянь для студентів вищих навчальних закладів. Спонсором проекту стала Державна Наукова Фундація, яка виділила на це понад півмільйона доларів. І от недавно група відзвітувала принципово новою в університетській науці розробкою – компактним диском ODE Architect Softweare. Вона побудована на принципі мультимідії: візульне, описове, розрахункове. Наприклад, модель стрибка з трампліна дає анімацію польоту і одночасно змогу математично точно вирахувати нахил, частоту, висоту, швидкість і т.д.; так само точно і наглядно можна вирахувати дію таблетки, охолодження чи нагрівання приміщення, погоди – практично все. Розробка американських науковців на сьогодні є найбільшим проґресом у галузі вищого навчання (і не тільки в математиці). Проєкт отримав золоту нагороду на конкурсі Invisio Contest в Сан Франціско – своєрідний Оскар для творців цифрового кодування майбутнього, та отримав "Нагороду вищості" як одна з найкращих комп'ютерних розробок у світі.

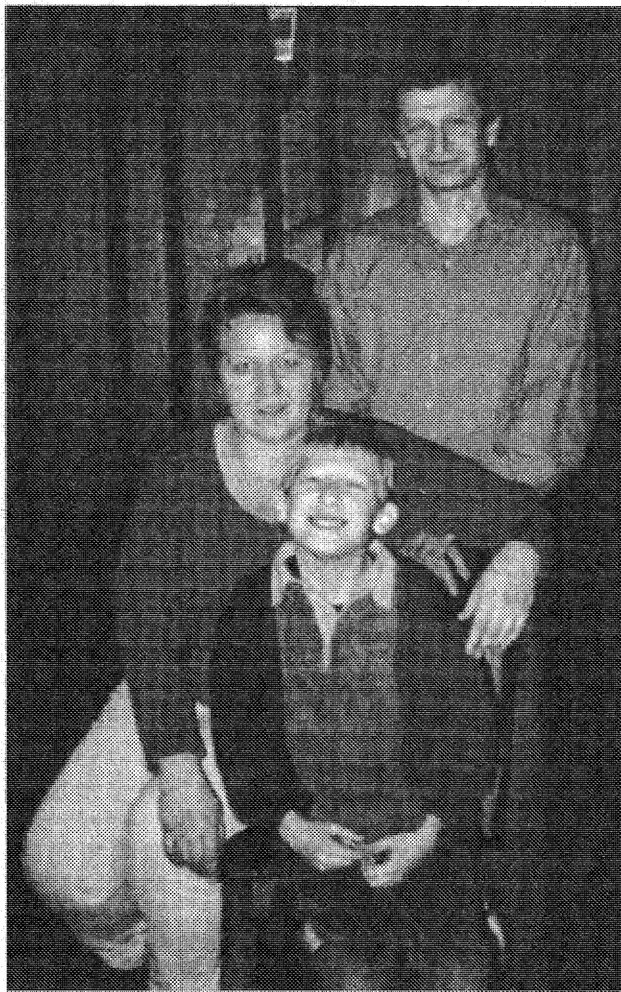
Гаразд, скаже читач, а чи має це яке відношення до українства? Так. Серед групи високих розумів Америки, що працювали над проектом, був молодий професор з України Сергій Левков.

Сім'я Левкових ніколи не збиралася еміґрувати. Сергій Петрович працював у Київському політехнічному інституті та в Інституті кібернетики, займався математичним моделюванням і був одним з наймолодших в Україні докторів технічних наук.

Невдовзі Сергієві Петровичу випадало очолити катедру в Політехніці. Дружина Іра теж мала цікаву працю в медичному інституті, двоє дітей – Аня й Павлусь, радість і... біль: синок від народження страждав церебральним паралічом.

І тут стався той випадок, який змінив їхнє життя назавжди. Сергій дізнався від професора Р. Андрушкова із Ню Джерзі, що існує можливість одержати на рік ґрант із США на спільні дослідження в Технологічному Інституті Ню Джерзі (це ще не диференційні рівняння). Це було чотири роки тому. Порадившись з дружиною, вирішив, що не завадить рік попрацювати поруч з американськими колегами (сьогодні він дійшов висновку, що це просто виманювання розумів з інших країн).

Думки про хворого сина і в Америці не покидали й на мить, і Сергій Пертович вивчав шляхи полегшення стану шестирічного Павлуся, який ледве міг стати на ніжки. Ще в Києві сім'я Левкових зняла на відео заняття з сином на "стадіоні", обладнаному у звичайній домашній кімнаті. Сергій Петрович зробив багато копій цього відео, описав історію хвороби сина й розіслав у Америці по багатьох медичних закладах у надії, що хтось відгукнеться бодай порадою. І от коли вже ґрент кінчався і Сергій з нетерпінням чекав повернення додому, із лікарні міста Саммит, Ню Джерзі, прийшла пропозиція зробити операцію дитині. Безплатно! Єдиною умовою було використати хлопчика як своєрідну рекламну модель. Американським лікарям сподобався підхід Левкових до хвороби сина: це батьки, які роблять все можливе для дитини самі, що не зовсім звично для пересічного американця.

Родина Левкових: Ірина, Сергій і десятирічний Павлусь

Про Павлика Левкова з'явилося кілька статей в "Стар Леджер", передача на телепрограмі "Добрий ранок, Америка". Для лікарів і громадських публіцистів Павлусь виявився ідеальною моделлю. Він безвідмовно робив все, що його просили: скажуть десять разів натиснути там щось – охоче виконує, присідати – будь ласка.

Хлопчикові зробили операцію на сухожиллях, і сьогодні він бігає, ганяє м'яча, вправляється на створених татом тренажерах і відмінно навчається в школі. Десятирічна дитина моделює електронні конструктори, знає всі закони Ньютона, читає енциклопедію і мріє створити думаючого робота. Знає всі області і центри в Україні, каже, що його президент Кучма, а не Клінтон і дуже переживає, що в українській школі діти розмовляють англійською. Свого думаючого робота створить для України, а не для Америки. Дитина, на яку невиліковна хвороба назавжди наклала свій сумний відбиток, випромінює навколо себе таку авру любови, що поруч з ним якось хочеться бути добрішим.

Тож коли трапилась нагода прооперувати Павлуся, одночасно в науковому журналі Сергій вичитав, що створюється консорціюм з математичного моделювання для створення програми з диференційних рівнянь (проєкт, що увінчався створенням унікального softwear). І він органічно, як рівний з рівними, влився в колектив інтелектуалів Америки. Сьогодні досягнення великої ваги завершене, а вчені, що його створили, разом з ними і Сергій Левков, не поклали і цента додаткового в кишеню – авторські права має видавництво, яке вже на повну пару копіює навчальні компактні диски.

Сергій Левков має години викладання в університеті Ню Джерзі, скромний заробіток, два вживані авта, платить мортґедж на хату... Іра працює із старшими людьми. Дочка Аня вступила до університету, в якому працює її тато, обрала математику, минулого року по студентському обміну поїхала на рік вчитися до Франції.

Іміграція!..

Левкови реально оцінюють своє нове життя. Не в захваті, але й не нарікають. Щось втратили – щось знайшли. Вважають себе вже частиною діяспори і впевнено зайняли своє місце в громаді. Обоє стали членами Приятелів Руху Північного Ню Джерзі. Від них не почуєте: "А вони такі-перетакі, а вони нас, новоприбулих, не люблять" і т.п. Ні, на рівні таких простих узагальнень Левкови не міркують. Є люди там і тут, і від тебе залежить, з ким поведешся. В домі Левкових збираються новоприбулі, в більшості Сергієві студенти – в Іри талант творити домашній затишок для гостей. Але найцікавіші, справді творчі вечори бувають тоді, коли приходять Сергієві тутешні друзі, місцева українська інтеліґенція та американські колеги по університету. Отоді розмови сягають глибоко в суть життєвих явищ, тоді почуєш і про діяспору, і про "нових" та "старих", про мову, Україну, наше майбутнє . Про якусь межу "вони" і "ми" мови не може бути – не той рівень. Хіба що в рамках аналізу стану діяспори. Сергію Петровичу ця тема не байдужа. Йому тут вже жити. Так склалося... Але такі люди, як він, скрізь дадуть собі раду з гідністю. Одного дня він цілком натурально увійде в діяспорне провідництво, бо розумні, розважливі і патріотичні люди не можуть загубитися в натовпі.

Текст і фото Раїси Галешко.

МОЯ АМЕРИКА

Фабрична квітка

На нашій меблевій фабриці є кімната зі столиками, де можна з'їсти свій обід. Але робітники вмощуються в автах чи на травичці біля фабрики. Столики вкрилися пилом, на підлозі чимало сміття. Начальник виробництва помічає мій скептичний погляд, й говорить:

— Може, прибереш тут в робочий час, бо молоді цього не зроблять?

Я погоджуюся, і перед кінцем роботи беру щітку й ганчірку. Ось уже столики блищать, підлога теж чиста. В кутку на столі зеленіє в горщику якась кімнатна квітка. Я ніколи не мав тями в покойових рослинах. Велике листя із золотими смужками вкрите пилом... Але мені вже ніколи вовтузитися з відмиванням листя і я тільки поливаю квітку свіжою водичкою з пляшки, яку спеціяльно для цього витягнув зі сміття й прополоскав.

Я вирішую віднині стати опікуном фабричної квітки... Коли закінчується робочий день й меблі завмирають на роликах конвейєра до наступного ранку, усі робітники прямують до виходу з фабрики. А я в цей час йду їм назустріч з пляшкою прохолодної води в руці. Я несу воду фабричній квітці. Люди не знають, куди я несу воду. І я не пояснюватиму їм цього... Усе ж я з певною гордістю минаю вродливого Хосе з Сальвадора, схожого на циганчука Едгара з Перу, посміхаюся до Джолен - не знаю, звідки вона приїхала до Америки, але вірю, що вона відчуває якусь таємницю у моїх переходах з водою і схвалює її.

В кімнаті я бігцем виливаю воду в горщик, ховаю пляшку під стіл й поспішаю теж до виходу. Доки моє авто біжить вздовж широкого проспекту, минаючи фармерський базар біля зеленого парку, дітей на зеленій травичці, я думаю про фабричну квітку. Вона ж бо теж зелена! Як добре, що ми зустрілися з квіткою на фабриці... Відтепер вона має свого опікуна і витримає будь-яку спеку... Я щодня приноситиму їй воду!

...Наступного дня, коли я з пляшкою води прямую до робітничої їдальні, начальник виробництва зупиняє мене:

— Добре, що ви піклуєтесь про порядок на фабриці. Ми це доцінюємо. Але квітку більше поливати не треба. Вона не жива, вона зроблена з пластику... В Америці багато таких квітів.

Кость Левчук

ВРАЖЕННЯ НОВОПРИБУЛОГО

Кольорит провінції

Для стороннього спостерігача провінційна Америка нагадує Грузію до перебудови — багата та сонна країна. Добротні будинки, чепурні садиби, дорогі авта. Хто може бути бідним в Америці? Тільки нероба і невдаха...

Тим, хто потрапляє до провінційної Америки, взагалі щастить. Десь там далеко — великі міста з прискоренним ритмом життя, астрономічними цінами на житло, злочинністю та наркотиками на вулицях. У провінції — теж життя набуває свого неповторного кольориту. Мандруючи зі штату у штат, з одного кавнті до іншого, можна побачити ту ж саму картину. Містечко Ланкастер, що у штаті Пенсильванія, не становить вийнятку.

На центральній площі міста стоїть пам'ятник (звісно, не Ленінові). Далі — банки, готелі, крамниці, офіси лікарів та юристів. Величезна будова суду. Що-що, а судитися американці і вміють, і люблять. Ще є церкви. Багато церков, більше, ніж парафіян. Також впадають у вічі ресторани та похоронні бюра.

Складається враження, що люди народжуються та живуть, щоб завітати до банку, подати позов до суду, повечеряти у ресторані (де тільки споживають їжу і ніколи не танцюють) та віддатися до рук погребника.

Хвилі еміграції з колишнього СССР докотилися і до провінційного Ланкастеру. Російськомовна громада нараховує декілька тисяч осіб. Здебільшого це п'ятидесятники з південних районів Росії.

А Росію та росіян у провінції не люблять. І це зрозуміло. Тут ще не забули про холодну війну, шпигунські пристрасті, загрозу комунізму та ядерні ракети. До речі, ці ракети все ще націлені на нас з вами. А урядові США ще платити і платити Росії, щоб цю загрозу якось відвести.

Америку у світі теж не люблять. Навіть у Західній Европі, принаймні забувають, що саме Америка врятувала світ від совєтсько-китайського комунізму. Якщо б не жорстка позиція США та не ядерна „парасолька" над Европою — бути колгоспам та голодоморам у Франції та Голляндії... Тепер лихо відступило. А багатого і могутнього сусіда не люблять, але поважають. Росію — ні, бо нема за що. Як поважати одну з найбагатших країн світу, що не в змозі прогодувати своїх громадян?

Колишній совєтський пашпорт (хто ще має) краще у американській провінції нікому не показувати, а заховати до „широких штанин". Щодо неньки-України, то в Америці вона ще маловідома навіть у тих прошарках суспільства, які отримали освіту, навіть вищу, ніж середня школа.

Авторові цих рядків якось довелося в одному Travel Agency пояснювати фахівцям з міжнародного туризму (travel professionals!), що Київ не в Боснії, що Україна ніколи не входила до складу колишньої Югославії. Що вже казати про середніх американців з їх дуже середньою освітою! Для них такої країни, як Україна, ще нема. Приховуючи легку образу, намагаймось їх зрозуміти.

Сучасна українська держава існує тільки сім років. Для історії це немовля. Сполучені Штати теж молода держава — трохи більше двохсот років. Ще дитинство.

Американські mass media увагою Україну теж не пестять. Майже у кожному числі „The New York Times" або „USA Today" — стаття про стан у Росії. У кожному випуску теленовин — репортаж з Москви чи Санкт-Петербургу. Про Україну — жодного слова. Інколи проскочить якась інформація, здебільшого про Чорнобиль — і це все. Про якусь Гану чи Зімбабве пишуть більше, ніж про нас.

На жаль, Україна набуває в Америці слави з іншого боку. Еміґрант з України Мархасьов (чи як там його) вбив, з метою пограбування, сина відомої в Америці телезірки Козбі, за що й був засуджений на довічне ув'язнення.

Звичайно, карних злочинців скрізь вистачає, і усі вони однакові, але газети та телебачення декілька разів підкреслили, що вбивця — українець, хоча промовчали про те, що хлопець приїхав до Америки ще дитиною. А вбивцем та наркоманом став вже тут, отже, він — продукт американського суспільства. Стресовий вік та недосконалість людської природи...

Знають та люблять в Америці українську олімпійську зірку Оксану Баюл. Та її не минула халепа — сіла за кермо у нетверезому стані і, як наслідок, — аварія. Далі — поліція, суди, адвокати (на щастя, грошей у Оксани вистачить) — пожива для українських та американських журналістів. Якби жила дівчина в Україні, ну хто б звинуватив її там? Таким, як Оксана, на Батьківщині можна майже все. Але що робити в Україні з мільйонами долярів?

До речі, в Америці теж є люди, які понад законом. Це вони, як колишня совєтська партгосноменклятура, пиячать в елітних клюбах зі своїми коханками, вбивають президентів (як Кеннеді), знімають їх з постів (як Ніксона), або напускають різноманітних повій та „незалежних" слідчих (як на Клінтона). Їм не страшно сісти за кермо „під градусом". Але щоб потрапити у їхній світ, грошей не вистачить ні в кого. У ньому треба народитися.

Ще, і знову, на жаль, Україна для багатьох американців — це в першу чергу Чорнобиль. У Пенсильванії це розуміють краще, ніж в інших штатах. АЕС Three Miles Island розташована зовсім близько. Звичайно, пригода, що там трапилась, не йде ні в яке порівняння з подіями у Чорнобилі, але люди були налякані...

Одного разу авторові цих рядків довелося побачити в роздягальні однієї з фірм елегантне жіноче пальто — неймовірно, але факт — „Made in Ukraine". Якщо платять справжні гроші, українці працювати вміють! Цього разу за свою країну було вже не соромно...

Таке воно, життя-буття, в американській провінції. Люди народжуються, живуть, вмирають, передаючи дітям та онукам надію на краще.

Андрій Незапрошений,
м. Ланкастер, ПА

„Щоб не відійшла в небуття створена вами Україна..."

Сьогодні є цілком очевидним, що масовий наплив нових еміґрантів-українців тільки-но розпочинається. Минулими роками до Америки приїздили люди, щоб заробити трошки грошей і повернутися назад. Звичайно, частина з них залишалася. Тепер ситуація є дещо інша. Починаючи з 1994 року, з України до Америки, на постійне місце проживання, приїздить по кілька тисяч людей. Вони мають леґальний статус резидента (ґрін карта). За офіційними даними, тільки в льотерії „ґрін карт" для України виділяється понад 3,500 еміґраційних місць кожного року. Це означає, що понад 7000 осіб мають можливість леґально виїхати з України кожного року. Окрім того, сюди їдуть люди, які можуть мати інший статус. Новий еміґраційний потік набув масового характеру, і це є об'єктивна реальність, якою не можна знехтувати.

З публікацій в україно-американських газетах і журналах можна бачити, що УНС та інші організації частково звертають увагу на нових еміґрантів. Але чи достатню?

На мою думку, участь нових еміґрантів у громадському житті української діяспори є надзвичайно мізерною, а скорше всього — ніякою.

Ми, новоприбулі, особливо ті, хто відчуває себе українцем не тільки за зовнішніми ознаками — наявністю українського пашпорта і часом свідоцтва про місце народження (на жаль, таких чимало), хочемо відчути себе повноправними членами багаточисельної української громади в Америці. Ми звикаємо до нових умов життя, але не хочемо втрачати своєї самобутности. Знаємо, що українці повоєнної еміґрації вписали багато яскравих сторінок в новітню історію України і світу. Створили свою самобутню „Україну" в Америці і зробили чи найвагоміший внесок в боротьбу за незалежність України. Тому буде дуже прикро, якщо разом зі старшими людьми відійде в небуття ця створена вами Україна.

Василь Лопух,
доктор економіки,
член Академії Наук Ню Йорку

КОМЕНТАР

„Різні діалекти не повинні нас ділити"

В рубриці "Хвиля до хвилі" ("Свобода", 5 лютого ц.р.) ми завершили обговорення листа Марії Г. "Станьмо братами! Скільки можна докоряти?" ("Свобода", 2 січня ц.р.), помістивши в газеті кілька більш типових відгуків і коментар. Проте й після цього листи з порушеного питання надходять, що свідчить про важливість теми взаємин між українцями різного часу їх появи в Америці.

В останніх листах тональність помітно змінилася, поменшало образ і емоцій. Люди підтримують Марію Г. у тому, що треба усім жити в мирі й любові. О.І. Падик з Канади розповідає про те, як тут дбають про новоприбулих: "Ми маємо Суспільну службу українців Канади, Іміґраційну службу, і обидві організації допомагають не лише "четвертій хвилі", а й всім, хто потребує. Бюро порад подає усяку корисну інформацію. Іміґраційна служба провадить курси англійської мови. Кожен іміґрант приїздить до когось, хто його спонзорував і тим гостем опікується, знайомить з товариством, бере до церкви, на громадські імпрези. Ніхто не цурається новоприбулих".

Федір Вишнівецький з Гюстона в Тексасі, представник "четвертої хвилі", пише: "Третя хвиля заслужила перед Україною, щоб її поважати. За працю, за її життєвий шлях, за патріотизм, за незламність, за віру і жертвенність". Кожен з цих пунктів автор підтверджує вагомими доказами. Він пише, що у часи, коли в Україні лютував комуністичний режим, українці в Америці протестували, писали листи, а водночас будували церкви, вчили дітей української мови, плекали надію, що ця діяльність сприятиме відродженню України, її культури. Вони створили умови для появи тут нової хвилі іміґрантів, які заробляють гроші не тільки для себе, а й для України. "Ми дуже різні, пише автор листа, бо різним було наше минуле. І наша мова дещо інша. Я розмовляю так, як мене навчила моя мама, як говорили хлопці в нашому селі. Тут, в Америці, я почув дещо іншу мову і не відразу зрозумів, що таке "конто" чи "екзекутива", але це не є перепоною, і ми повинні берегти й плекати нашу рідну українську мову, а різні діялекти не повинні ділити нас. Ще гірше, коли ми почнемо злитися й втрачати здоровий глузд в цій дискусії".

Мирослава Т. докладно описує тяжке становище наших земляків в Україні, щоб виправдати їхнє прагнення якось влаштуватися за кордоном і допомогти рідні. Вона теж закликає до єдности і жертвенности, бо тільки так можна допомогти важко хворій Батьківщині.

Олексій Коновал з Арлінґтону повертається у листі до років терору в східній Україні, підкреслює патріотично—громадську активність "третьої хвилі" й привертає увагу до розгардіяшу в управлінні українською державою, який посилює кризу й злидні.

Марія Станко з Портленду хоче мати особисте листування з Марією Г. "Я хочу більше дізнатися про вас, вашу сім'ю, — пише вона. — Дякую вам за вашу щирість!"

Деякі представники "четвертої хвилі" у своїх листах не подають прізвищ і адрес. У цьому ми вбачаємо наслідок тривалого життя в тоталітарній державі, де за нетипову особисту думку можна було потрапити за колючі дроти. Але ми живемо в іншій країні, і просимо наших читачів не боятися переслідувань, яких просто не буде. В крайньому разі можна застерегти, щоб прізвище і адреса не публікувалися в газеті, але подати їх редакції необхідно.

Ще раз дякуємо за щирий відгук на порушену тему. Будьмо ж братами!

Рубрику "Хвиля до хвилі" веде ред. Левко Хмельковський.

„ТРЕТІЙ ХВИЛІ" – 50

ВТЕЧА

Мені ніколи не забути Мости Великі – це мале галицьке містечко на північний захід від Львова, що пишається в зелені і пахощах соснових лісів. Літо 1939 року було спекотним і урожайним. Я радо помагав в господарстві, звозив снопи, косив траву та конюшину, рубав дрова. Покійний батько о. Евген Боднар був довгі роки парохом в Мостах Великих.

Але за обрієм збиралися густі хмари, надходила буря. Поляки також посилили нагінку на українців, арештували активних діячів та висилали до концентраційного табору в Березі Картузькій. Я вирішив ночувати в стодолі і не показуватися занадто на очі. З вибухом війни, 1 вересня 1939 року нависло марево бути покликаним на війну, на що я зовсім не мав охоти. Польське радіо голосило, що скоро Польща розгромить німецьке військо, а в дійності польське військо панічно втікало.

Нашвидку руку робили понтоновий перехід через ріку Рату. Молодий, синьоокий лейтенант Ганс Кайль, тимчасовий комендант міста, до нас часто заходив, ми розмовляли, співали українських пісень. Вже по війні я віднайшов його і ми листувались. Аж одного дня Кайль натякнув, що Мости Великі можуть бути зайняті большевиками, згідно з умовою Ріббентропа — Молотова, і він може перевезти нашу родину на Захід. Батько був вирішив ділити зі своєю паствою її долю і недолю. Але одної ночі батько збудив мене і наказав вбиратися, бо я мушу виїхати. Я сів до військової машини і ми поїхали на Захід.

Лейтенант Кайль запримітив мої турботи про долю родини і пообіцяв вислати мотоцикля до Мостів, щоб той дізнався про мою сім'ю. Одного вечора цей вояк, дуже виснажений, повернувся без мотоцикля. Оповідав що сталося. Він щасливо дістався до Мостів, де більшовицьких частин ще не було.

Родичі і сестри дуже втішилися, що дістали вістку про мене. Але раптом парафіяльний дім оточили польські вояки з машиновими пістолями напоготові. Німець блискавично зорієнтувався у небезпеці, відчинив вікно і вискочив на землю, перебіг через город, дістався до річки Рати, переплив її і по різних пригодах повернувся до своєї частини.

Ми прямували далі на Захід через Карпати, Словаччину, Татри, місцевості Веллєрсдорф біля Відня. Мене мучила думка про мою родину, і я не міг ні спати, ні їсти. Лише через два роки я довідався, що сталося. Уся сім'я вже була на списку до вивезення в Сибір. Коли ж до хати приїхав німець, там була переселена з Познані полька. Ледве вояк вискочив крізь вікно, вона його зачинила і на запит польських вояків, де той німець, відповіла, що нікого не бачила. Але залишився німецький мотоцикл на подвір'ї. Виволокли силою батька з дому і готувалися його розстріляти. Тато спокійно молився і чекав кінця. В критичну мить з'явився кимось стривожений польський священик і поручився за батька своєю головою.

Моя життєва епопея, властиво, щойно починалася. З військових казарм у Веллєрсдорфі я вирушив автом до Відня, знайшов, з допомогою Кайля, нашу церкву св. Варвари, де о. д-р Горникевич був тоді парохом, найняв кімнатку, за яку не мав чим заплатити. Невдовзі я одержав стипендію на студії і свої борги заплатив. Повністю я закінчив навчання у Відні аж в 1947 році.

Д-р Володимир Боднар

Чому ми виїхали з дому?

У 1933 році, коли померло понад сім мільйонів українців з штучно створеного владою Кремля голоду, в родині моєї матері, на полтавському хуторі, померли дев'ять осіб – її батьки, сестри, брати, дядьки та тітки. В 1934 році на пасіці за селом активісти застрелили мого дідуся, а пасіку забрали в колгосп. У 1935 році арештували мого батька й заслали на Колиму без права листування з родиною, залишивши нашу матір з трьома малими синами без засобів для існування. В колгосп не приймали, бо ж батько був „ворог народу". Залишили нам стару, ліплену з глини, хату з коморою, вкриту очеретом та соломою, і з невеличким городом коло хати. Решту забрали – „розкуркулили". Щоб утримати при житті нас, мати брала в людей різні роботи, вибирала льон чи коноплі, пряла нитки, вишивала, садила та полола городи, мазала хати. За ту працю їй давали трохи харчів для дітей.

В кінці 1939 року несподівано повернувся з Колими батько. В сільській Раді знову знайшли якусь причину, щоб його арештувати. Я добре пригадую, як ми всі, плачучи, прощалися з ним. Бомбардування Миргорода та прихід німців врятував батька від заслання чи смерти. Вдруге він не збирався опинитися в Сибіру. Вирушили ми возом на Захід. До Америки приїхали, не знаючи мови. Як і тисячам інших українців, не було легко. За зароблені гроші не купували авта чи хати, а давали зароблені доляри на видавання книг про голод 1933 року, про розстріли у Вінниці, про тюрми, концентраційні табори, колективізацію, розкуркулювання та інші „блага" комуністичної системи. І за те провідники комуністичного режиму нас називали колярборантами, буржуазними націоналістами, ворогами українського народу.

Олексій Коновал,
м. Арлінґтон

Знову в рідному селі

З нагоди 50-річчя „третьої хвилі" хочу описати не від'їзд моїх батьків з України, а недавнє відвідання рідного села. Я почала розуміти, що я є з українського роду, бо мій батько Осип є українець. З дитячих років батько розказував мені про його родинне село Гординю, і про Україну, посилав мене до школи українознавства, я завше мріяла, щоб колись поїхати і відвідати Україну і родинне село, де мій батько народився.

І от сталося чудо – 24 серпня 1991 року, день, якого чекали мій батько і весь український народ. Ворота відчинились до вільної України. Мій батько каже: „Ірена, їдемо в Україну, і ти побачиш красу, гостинність українського народу". Я без вагання дала згоду, бо хотілося побачити село мого батька і Україну.

31 липня 1992 року ми прибули до села Гордині, відразу пішли на могилу мого дідуся Григорія. Від цвинтаря ми поїхали до церкви, де мого батька зустріли його друзі, подруги, знайомі та односельчани. Батько неначе знову на світ народився, нишком витирав сльози радости. Ми на селі перебували майже тиждень, аж настав величавий день 9 серпня 1992 року, коли відбулося свято на могилі борців УПА. Парох села Гордині попросив мене проспівати „Вірую", що я з любов'ю виконала, бо це було в церкві, де мого батька хрищено. По Службі Божій похід вирушив на могилу борців УПА. Їхній командир „Орленко" теж був з села Гординя, добрий друг мого батька. Цю могилу насипали люди села Гордині, а на пам'ятникові викарбувані портрети „Орленка" і Юрія Гошки, якого большевики замордували в 1941 році. На могилі мій батько виголосив коротеньку промову.

Я була зворушена до глибини душі і вдячна моєму батькові, що він мене взяв зі собою в Україну. Я горда, що походжу з українського роду.

Ірена Бандерська-Лонг,
Астон, Па

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА
УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК
УКРАЇНСЬКИЙ НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ГАРВАРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

запрошують українське громадянство на

ДЕВ'ЯТНАДЦЯТУ РІЧНУ НАУКОВУ ШЕВЧЕНКОЗНАВЧУ КОНФЕРЕНЦІЮ

У програмі беруть участь :

Відкриття	ОЛЕКСА БІЛАНЮК *Президент УВАН*
Привітання Генерального Консульства України	ЮРІЙ БОГАЄВСЬКИЙ *генеральний консул*
„Гумор у поезіях Шевченка"	АСЯ ГУМЕЦЬКА *(Мишигенський університет)*
„Шевченко і театр Курбаса"	НАТАЛЯ ЧЕЧЕЛЬ *(Колюмбійський університет)*
„Шевченко і Лисенко: музична форма і драматична функція в монологах з 'Гайдамаків'"	ЯРОПОЛК ЛАСОВСЬКИЙ *(Кларіонський університет)*
Закриття	ЛАРИСА ОНИШКЕВИЧ *екзекутивний заступник голови НТШ*

Конференція відбудеться
у суботу, 6 березня 1999 р. о год. 4-ій по пол.
у домі НТШ, при 63 Четверта авеню, між 9 і 10 вулицями у Ню Йорку

Україна виснажена, „боса й гола”

Великі сподівання розбиті – колишню совєтську республіку заганяють в орбіту Росії

У газеті „Globe and Mail”, що виходить у Торонто, 12 лютого появилась стаття її кореспондента з Києва

Відомий журналіст Олександер Ткаченко сидить пригнічений в своєму бюрі в центрі Києва. Це вперше, відколи Україна здобула незалежність в 1991 році. Він признається, що його родина задумується над еміґрацією. „Багато людей думає про це тепер, – каже він. – Дуже важко жити в цій країні. Ти не можеш знайти жодної логіки”.

Скута економічною і політичною кризою, зі зростаючою корупцією і з загрозою для нових свобід, Україна переконується, що її майбутнє невиразне. „Ти знаєш, що ти не загинеш, каже п. Ткаченко, але ти не можеш надіятись на зміни на краще”.

Настрій цинізму й втоми. Всякі розмови про демократію та реформи щезли. Головне питання: **чи Україна зможе уникнути нових загроз – невиконання зобов'язань щодо чужоземного боргу, упадку гривні, відновлення совєтщини, відродження комунізму та імперських обійм Росії?** Економіка знову впала, коли Київ проголосив, що він дозволить впасти гривні на ще 25 відсотків, яка і так здевальвувалась на 80 відсотків минулого року.

На обрії вибори президента, і стара ґвардія соціялістів веде перед. Більшість з них – це колишні совєтські апаратники, що носять пляму корупції і мають дуже мало симпатії до людських прав. Дехто з них сприяє „слов'янському союзові” між Україною, Росією і Білоруссю совєтського стилю. Приватизацію та інші реформи стримано, чужоземна фінансова допомога припинена, а демократія в країні, у якій один мільйон канадців має своє коріння, є слабша, ніж коли-небудь від часу незалежности. Десять років тому Україна мала таку саму сильну економіку, як Польща; тепер лишилась третина від того. Залеглість зарплат зростає, а гривня є такою слабою, що знов з'являється підпільна чорна торгівля в американських долярах. Пересічна місячна зарплата менше 70 ам. дол., а пересічна пенсія – менше 25 ам. дол.

Керівники країни уневажнили висліди місцевих виборів і закрили опозиційні засоби інформації. Останнього місяця Европейська Рада остерегла, що стримає членство України – з уваги на повторні порушення людських прав.

„Вдержувати демократію після п'яти років кризи просто неможливо”, — каже Богдан Кравченко, віцеректор Української Академії Громадської Адміністрації. „Панує дух вичерпання. Багато людей хочуть, щоб владу перебрала сильна людина. Існує велика тривога, що ліві можуть здобути багато голосів у виборах. Молоді люди питають: „Чи маємо знов боротись від початку?” О. Ткаченко не єдиний українець, що має намір втекти. Все більше людей роблять кроки в бік еміґрації. Наприклад, кількість подань на візу в канадській амбасаді в Києві в останній чверті 1998 року значно зросла в порівнянні до цього самого періоду рік раніше.

Президентські вибори відбудуться в жовтні, і більшість кандидатів, що ведуть перед, є проросійські ліві, які мають глибокий несмак до капіталізму. Найсильнішим кандидатом є Петро Симоненко, твердий комуністичний провідник, і Олександер Мороз, колишній комуністичний верховодець, який тепер очолює Соціялістичну партію. Обоє на однаковий манер критикують Захід і хвалять Совєтський Союз. „Вперед до соціялізму”, закликав О. Мороз тисячі людей в листопаді, в річницю большевицької революції, на масовому мітинґу. Іншим сильним лівим кандидатом є Олександер Ткаченко (не жодний родич журналіста), голова українського парляменту. Колишній високий достойник Комуністичної партії і міністер хліборобства в совєтській Україні є сьогодні другим з черги найсильнішим політиком у країні. Він відкрито провадить кампанію за „слов'янську єдність і братерство”, включно з поновною монетарною злукою Росії й України та спільною воєнною доктриною. Як нагороду, він дістав від групи, яка бажає відновлення Совєтського Союзу, медалю „Герой соціялістичної праці”. „Його серце з Совєтським Союзом, – сказав Маркіян Білинський, політичний аналітик в Києві, – і він має дійсно реальний шанс стати президентом”. П. Ткаченко осудив капіталізм вільного ринку і вимагає ліквідації економічних реформ. Він сильно проти будь-якої приватизації землі і звинувачує західніх фінансистів, що це вони залишили Україну „голою й босою”.

Багато президентських кандидатів заплямлені обвинуваченнями в корупції. В 1992 році О. Ткаченко зорганізував приватну фірму, звану „Земля і люди”, і взяв позику на 70 мільйонів ам. долярів з американського банку. Доставляючи пальне та устаткування для державних фарм у заміну за експорт зерна, фірма стала однією з найбагатших в Україні. Але вона ніколи не віддала банкові позики, і уряд, який ґарантував трансакцію, мусів покрити втрати. Прокуратура старалась внести звинувачення за розтрату державного майна проти О. Ткаченка в 1995, але його охороняв імунітет депутата. Коли минулого липня його вибрано головою Верховної Ради, уряд списав 70 мільйонний борг його фірми, що критики назвали очевидною політичною угодою. О. Мороз з Соціялістичної партії допоміг боронити О. Ткаченка від кримінальних звинувачень в 1995 році. Сьогодні він тісно зв'язаний з Павлом Лазаренком, колишнім прем'єром і багатим бізнесменом, якого минулого року звинувачували у „відмиванні” грошей у Швайцарії.

Єдиною реальною альтернативою лівим є теперішній президент Леонід Кучма, який є широко непопулярний. У відповідь на загрозу лівих, він застосував репресії до засобів інформації і уневажнив результати виборів в декількох містах. Після останньої економічної кризи він завів більшу державну контролю економіки і поголовне друкування грошей. Помимо своєї непопулярности, Кучма все-таки може залишитися на своєму пості в жовтні, якщо ліві поділяться.

Канада хоче вплинути на поворот України в бік Заходу

Якщо є якась країна в світі, на яку може Канада мати свій дипломатичний вплив, то це Україна. Маючи один мільйон громадян українського походження, Канада є вирішальним союзником Києва. Канада була першою західньою країною, яка визнала незалежність України в 1991 році. Вона інвестувала 20 мільйонів долярів в допомогу для неї. А прем'єр-міністер Жан Кретьєн персонально старався, щоб Україна дістала багатомільярдну позику від Інтернаціонального Монетарного Фонду (ІМФ), коли минулого року вона потрапила в економічну кризу. Сьогодні, коли в Україні борються із зростаючою спокусою завести політику совєтського стилю, Канада намагається вжити свої дипломатичні м'язи, щоб спрямувати Україну в західньому напрямку. Страхом канадських урядовців є те, що Україна може змагатися з Білоруссю, її сусідньою республікою, яка підпала під авторитарну владу диктатора, що вихваляє совєтську еру. Канада натомість хоче навернути Україну лицем до іншого сусіда – Польщі, яка стала успішною демократичною державою з квітучою капіталістичною економікою. „Вони можуть вибрати, чи хочуть бути Польщею чи Білоруссю”, – сказав старший канадський урядовець журналістам під час візити п. Кретьєна в Києві минулого місяця.

Роки тихої підтримки Канади зробили дуже мало для того, щоб тут сприяти економічним реформам. Отож тепер Оттава переходить на аґресивнішу позицію, натискаючи, щоб Київ вичистив корупцію і просовував вперед довго відкладені реформи. Одначе аналітики в Києві скептично задивляються на цей підхід. „Ці думки повторювали так часто президенти і прем'єр-міністри, які тут бували”, – каже Маркіян Білинський. – Українці вже звикли до того. Вони знають, що їх не штовхнуть задалеко”.

Президент України Леонід Кучма відповів на тиск, попереджуючи Кретьєна, що стара ґвардія лівих може виграти вибори, якщо ІМФ не доставить більше грошей. Риторичне попередження Канада доповнила допомогою на демократичні реформи, включаючи 625,000 дол. на протикорупційні пляни і проєкт реформування українського уряду. Канадські дипломати стверджують, що ці проєкти є довгостроковими і дають дуже малу надію на негайний успіх. „Ви не створите нової культури за одну ніч”– сказав один урядовець.

Переклав з англійської мови
Юрій-Мирослав Левицький,
Монреаль.

Славний гетьман – на марці

Пошта принесла листа з України, оплаченого новим поштовим бльоком, присвяченим 350-річчю початку національно-визвольної боротьби українського народу під проводом Богдана Хмельницького. В центрі вміщено мініятюру з портретом гетьмана, а довкола — символічні зображення змагань України з численними супротивниками. На полях бльоку є родовий герб Богдана, символи бойової слави і гетьманської влади.

Українська зброя на світовому ринку

Україна активно готується до однієї з найпрестижніших міжнародних виставок озброєнь, IDEX-99, яка проходить раз у два роки в столиці ОАЕ Абу-Дабі.

За даними американської аґенції ACDA, в 1996 році Савдійська Арабія, Єгипет і Кувайт увійшли в десятку найбільших імпортерів зброї. Для України цей реґіон має особливе значення. Передусім тому, що він насичений озброєннями совєтського виробництва. Практично реґіон був розділений на дві сфери впливу: одним країнам (Ізраїлеві, Савдійській Арабії, Йорданії, Кувайту, Бахрейну) постачалося здебільшого американське та французьке озброєння, а іншим – совєтське. Наприклад, тільки Алжір має 890 танків совєтського виробництва, зокрема більш нової модифікації – Т-72-285 шт., 690 – бойових машин піхоти, 530 броневиків, 210 зенітноартилерійських комплексів (ЗАК) „Шилка". Авіяція цієї країни теж оснащена літаками МіҐ-21, 23 і 25 у великій кількості. Приблизно так само оснащені армії Єгипту, Ірану, Лівії, Сірії та деяких інших країн реґіону.

Українські танкісти на полігоні у Яворові.

Зрозуміло, що вся ця численна техніка потребує ремонту та модернізації, а деякі партнери, які були „на голці" совєтського постачальника і на яких не накладено міжнародні санкції, не проти оновити свої бронетанкові або авіяційні парки. Тут не зайвим буде згадати, що, крім власної версії модернізації танка Т-72, Україна сьогодні пропонує на світовому ринку модернізований танк Т-72АГ, який має французьку систему керування вогнем.

Як вважають експерти, для укладення контракту потрібно не менше, ніж два роки, а якщо врахувати, що вперше світ побачив спільно модернізований Т –72 навесні 1997 року на виставці в м. Брно (Чехія), то цілком обґрунтованим буде припущення, що от-от можуть з'явитися контракти щодо модернізації цієї модифікації танка. Крім того, Україна має по два варіянти модернізації танків Т-55 і зенітних комплексів „Шилка". Останнім часом світовий ринок зброї має тенденцію до звуження, і тому постачати техніку зараз важче, ніж домовитися про модернізацію. Для проведення останньої Україна має цілу мережу заводів і солідний досвід, зокрема і в близькосхідньому реґіоні. Нещодавно Київський танкоремонтний завод виконав контракт на ремонт партії Т-55 для Сирії, через „Укроборонсервіс" (дочірню фірму „Укрспецекспорту") було успішно проведено ремонт зенітно-ракетних комплексів для Єгипту, а спільно з ізраїльською фірмою виконано контракт з модернізації літаків МіГ-21 для армії цієї країни.

Якщо говорити про поставки – вони відносно невеликі і стосуються засобів протиповітряної оборони зі складів України і вивільнених у процесі реформування ракетних військ і артилерії. В 1995 році Україна поставила в Йемен літаки СУ-22, які вже були у використанні, а в 1997–1998 роках 12 літаків Ан-74 – для Ірану. Загалом же на Україну, як на постачальника озброєнь, припадає не більше, ніж 1 відсоток світового ринку, тоді як США постачають половину усієї зброї в світі. Росія, серйозно знизивши обсяги по-

Ракетні установки на київському Хрещатику.

стачання минулого року, продає 7–8 відсотків зброї на плянеті. Як США, так і Росія виробляє бойові літаки, обсяги закупівлі яких зросли майже до 50 відсотків усіх озброєнь, що продаються щорічно.

Якщо за обсягом постачання озброєнь і військової техніки Україна поступається Росії – головному конкурентові на ринку пострадянської зброї, то перевага України на ринку модернізації техніки є очевидною. Замість того, щоб визначити жорстку лінію розподілу між своєю технікою і технікою західніх виробників, як це зробила Росія, Україна нарощує партнерство, що стало передумовою так званого змішування технологій. Тепер українським замовником може виявитися як країна, котра отримувала озброєння традиційно з СССР, так і прихильник західніх озброєнь. Тому малоймовірно, щоб, наприклад, Сирія, яка вже передсвідчилася в надійності виконання ремонтних робіт Україною, почала модернізувати Т-72 в Росії. Це ж стосується і модернізації МіГів – тільки військове відомство має 11 авіяремонтних заводів, здатних виконати модернізацію вузлів або провести капітальний ремонт бойового літака. Що ж до продажу техніки цій країні, навряд чи це стане можливим найближчим часом без ризику наразитися на санкції з боку США.

Українські радіольокаційні станції радіотехнічної розвідки ранніх модифікацій перебувають на озброєнні згаданих країн близькосхідного реґіону. Інтерес до українських новинок у цій сфері в 1997 році в Абу-Дабі був настільки великий, що на спеціяльній виставці нашу країну представляли – нарівні з харківськими танкобудівниками – донецькі конструктори станцій радіотехнічної розвідки. Сьогодні вже створено їхні нові, досконаліші версії. Цілком можливо, що українська станція „Кольчуга", яка демонструватиметься в Абу-Дабі цього року, знайде своїх замовників.

На позаминулій виставці поява українського танка викликала неабиякий резонанс, а вже через півроку, як зазначили в „Укрспецекспорті", було укладено контрактів на 20 млн. долярів США, при тому, що на організацію національної експозиції витратили 1 млн. долярів. Саме після виставки IDEX-97 успіхи України та її лідерство у здійсненні розробок у деяких напрямах помітили в НАТО. І якщо ще в 1994–1995 роках участь наших розробників у тендерах на постачання озброєнь в країни НАТО була абсолютно неможливою, то наприкінці 1998 року український Т-84 взяв участь у тендері в Греції, а цього року, скоріш за все, братиме участь у подібному тендері на постачання танків в Туреччину.

Очевидно, цьогорічна виставка стане ще однією віхою в процесі просування української військової техніки на світовий ринок.

Валентин Бадрак
(УНІАН)
(Світлив Ярослав Кулинич).

Київ матиме... шлюзи

Нинішньої весни води у Дніпрі може бути багато, вважають фахівці. Через танення снігів вода в річках може піднятися на кілька метрів. Тому, пам'ятаючи гіркий досвід Закарпаття, столична влада турбується про те, щоб весна не принесла біди киянам. Керівники міської адміністрації відвідали Київську гідроелектростанцію, аварійний резерв на випадок небезпеки. Якщо розгрулюється вся енерґетична система, вона зможе льокально забезпечувати столицю енерґією. Для оновлення Дніпровського каскаду 43 млн. долярів виділив Світовий банк, ще 20 млн. долярів додає сума канадського гранду.

Важливий етап реконструкції – підвищення безпечности греблі. Для цього все контрольно-вимірювальне обладнання буде переведене з ручного на автоматичний режим роботи. Реконструкція проходитиме в два етапи: перший до 2001 року, другий – до 2010. Після цього Дніпровський каскад, як запевнив його генеральний директор Семен Поташник, отримає додаткову потужність, що дорівнює сьогоднішній потужності Київської ГЕС.

Найближчими днями Олександер Омельченко підпише розпорядження про передання на балянс Києва шлюзового підприємства ГЕС разом з його боргами. Як сказав міський голова, це дозволить вивести шлюзи з аварійного стану.

Крізь глибину тисячоліть

Київ. В столичному Будинку письменників відбулася презентація кінострічки „Відгомін забутого неба" молодого постановника Сергія Марченка.

Фільм спонукує замислитись над великою мудрістю наших пращурів, які жили на українській землі впродовж багатьох віків. Вони легко орієнтувалися на місцевості по зорях, вміли точно визначати пори року, знали час сонячних і місячних затемнень, і навіть те, що земля за формою – куля, а в космічному просторі існують й інші плянети, які обертаються навколо Сонця.В Україні була обсерваторія, яку знайшли в степах Дніпропетровщини, і вона є значно старішою за англійську. А в львівських Карпатах існують тисячолітні кам'яні брили із записами на них складних астрономічних розрахунків. Це підтверджує думку, що на українських землях існували досить розвинені цивілізації.

У фільмі спростовуються три великі неправди, які нав'язувалися нашому поколінню. Перша – буцімто древні люди, які проживали на теренах України, не розумілися в астрономії. Друга – те, що писменність на землі з'явилась 6 тисяч років тому, а до цього письменного спілкування у людей не було. Третя – це те, що Земля – колиска людства. У фільмі доводиться, що колискою людства є увесь космос, а Земля – лише його пелюшка.

Володимир Щербина
„Вечірній Київ"

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Візуально-поетичний фестиваль театральної групи „Яра" в Українському Інституті Америки

Вірляна Ткач, яка залюбки перекладає поезію, найшла на дуже цікаву думку: перекласти поезію на візуальні виміри. Запросила ряд мистців, дала їм поезії на форми інсталяцій. Напрочуд, зголосилося багато американських і українських мистців (Анна Сидоренко, Сергій Якунін, Люба Кієркош, Алексaндер Китастий, Петро Грицик, Гілярій Зарицький, Джоел Шлємовіц, Марґарет Мортон, Аня Фаріон, Ватоку Уено, Ільона Сочинська, Ярко Ціґаш, Анна Реванкович, Ольга Марищук, Лариса Лавріненко, Анетт Фрідман, Синтія Каралла), – тож виставка інсталяцій займала три поверхи Українського Інституту.

Інсталяція „Законсервована українська культура".

Фестизаль тривав три дні: від 29 до 31 січня 1999 року. У п'ятницю вечером було відкриття виставки, в суботу група „Яра", під керівництвом режисера Вірляни Ткач, читала вірші українських поетів, а в неділю читали поезії автори особисто. Мою увагу найсильніше притягала інсталяція „Preserving The Ukrainian Culture": на поличці стояли рядком слоїки, в яких були заквашені козаки, бандуристи, вишивки, гуцульська різьба і, само собою, капуста. Я не міг втримати

Ярко Ціґаш. „Дивитися очима ворона".

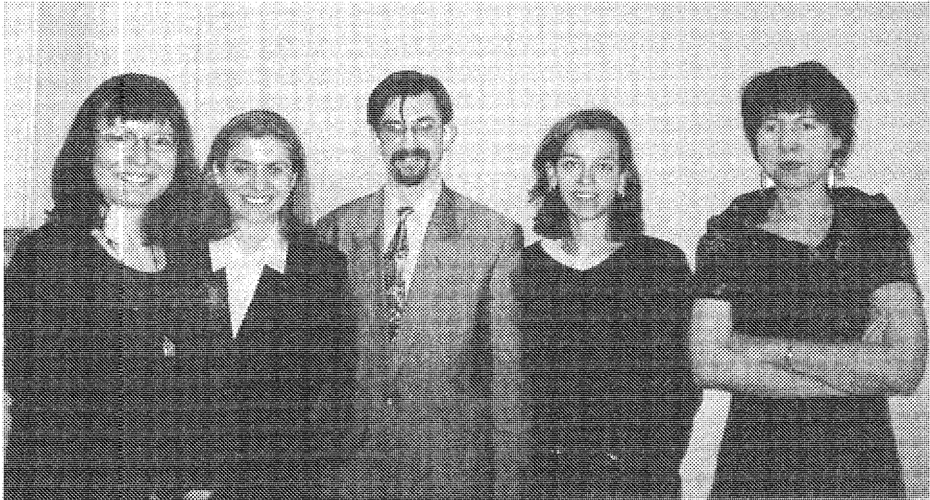
сміху, коли побачив цю інсталяцію. На жаль, автор не мав відваги признатися до цієї духом і формою постмодерної інсталяції. До найкращих інсталяцій належали: „Гора" Ватоку Уено до тексту Олега Лишеги, „Заки почався світ" Анни Сидоренко, „Тримайте свічку" Сергія Якуніна, „Ворожба" Люби Кієркош до поезії Василя Махна, „Дім" Анни Ревакович до тексту Марії Ревакович та „Пісня" Петра Грицика до поезії Олега Лишеги.

Драматичне читання поезій українських поетів (Атилла Могильний, Віктор Неборак, Неда Неждана, Оксана Сенатович, Вікторія Стах, Василь Стефаник, Едвард Стріха, Павло Тичина, Оксана Забужко) групою „Яра" було на особливому доброму рівні. Сесілья Драна, Том Лі, Ксеня П'ясецька і Шона Таккер – подавали тексти англійською та українською мовами, речитативом і співом. Музику компонували Роман Гурко, Ґенджі Іто та Юліян Китастий. Музичний супровід на бандурі виконував Юліян Китастий. Такий коляжний спосіб читання цілком підходив до стилю інсталяцій, які виповнювали простір будинку.

Двомовне літературне читання поетів (Христина Луценко, Тарас Лучук, Марія Ревакович, Христина Турчин і Вірляна Ткач) дорівнювало рівнем всім іншим виявам фестивалю. Як і україномовні автори (Лучук і Ревакович), так і англомовні (Луценко, Турчин і Ткач) презентували доброякісні тексти в ефективному поданні.

Фестиваль був оригінальний і успішний.

Богдан Бойчук

Зліва: Вірляна Ткач, Марія Ревакович, Тарас Лучук, Христина Луценко та Христина Турчин.

Канада відкрила для себе скульптора із Космача

Славетне гуцульське село Космач, що на Івано-Франківщині, віддавна заворожувало Україну і світ своїми писанками, своєю жаристою вишивкою та народною ношею, своїм самобутнім весіллям. Недарма Космач впродовж багатьох віків був і залишається місцем відпочинку і праці славетних мистців. Кожен, хто відвідує Космач, намагається повезти з собою в рідну оселю якийсь виріб космацьких умільців, найчастіше писанки, верети або ліжники... Але віддавна космацькі майстри з успіхом виготовляли і дерев'яні скульптури, які мали великий попит серед туристів. Знаменито майстрував так звані космацькі барометри Михайло Книшук, син Василя, 1901 року народження. Він робив з дерева специяльну хатку, в якій вмонтовував дві маленькі дерев'яні скульптурки. Як мала бути сонячна погода, то на поріг хатки виходив дід, а коли дощова — баба. Такі барометри космацького майстра ще до сьогодні мають у своїх оселях космацькі гуцули, а також вихідці з Космача на еміграції.

Ще одним цікавим майстром дерев'яної скульптури був у Космачі Палій Палійчук із присілка Мел. Він виготовляв цікаві дитячі іграшки, а особливо іграшку „Трачі" (скульптурки двох гуцулів, які ріжуть на трачці колоду). Самобутнім майстром дерев'яних скульптур є сьогодні в Космачі Микола Палійчук, син Микити, 1947 року народження, із присілка Андріцева. Його скульптури оленів, орлів та різні композиції мають шалений попит не лише в Космачі, а й на косівському базарі. Немало дерев'яних скульптур космацьких майстрів (особливо скульптури святих) було в космацькій церкві Преподобної Параскеви, яку збудовано в Космачі в 1718 році. Одна з таких скульптур — Святий Миколай — зберігається в Космачі в Михайла Дідишиного.

Одним з майстрів скульптури молодшого покоління був виходець з Космача (присілок Рушір) Михайло Юсипчук, 1960 року народження. Нещодавно він оселився в Канаді, і в грудні 1998 року у мистецькій галерії в Торонто відкрилась персональна виставка скульптури Михайла Юсипчука, під егідою Канадсько-Української Мистецької Фундації. Цю Фундацію заснували ще в 1975 році Ярослава та Михайло Шафранюки для сприяння розвиткові українського образотворчого мистецтва. Через створення такого середовища, в якому громада має можливість спілкуватися з мистецтвом, Фундація збагачує культурний ландшафт Канади.

Скульптури Михайла Юсипчука в Торонто експонувалися разом з живописом ще одного українського мистця, Івана Бельського. Виставку відкрив Владика Ізидор Борецький, який сказав тепле слово про художників, високо оцінив їхні твори.

— Дерев'яну скульптуру в Канаді дуже цінують, — зізналася, оглянувши виставку, Дзвінослава Гаврилюк з Торонто. — Роботи Михайла Юсипчука припали мені до серця, тим більше, що зустріч з цим самобутнім мистцем пригадала мені мою юність і дитинство, проведені в Космачі. Вже сьогодні можна впевнено сказати, що в недалекому майбутньому ім'я Михайла Юсипчука стане відомим не лише для українських емігрантів, а й для інших народів Канади...

Дмитро Пожоджук,
Космач, Гуцульщина

Тиждень української культури в Мюнхені

Від 12 до 21 лютого 1999 року у Форумі Техніки – Дойчес Музеум, вул. Музеумсінзель, 1 в Мюнхені відбулася велика виставка українського сучасного образотворчого мистецтва. На ній експонувалися твори 15 художників з України (картини, графіки, гобелени, скульптури та деревяна різьба). Виставка відбулася у загальній програмі Тижня української культури і літератури. Патронат над виставкою і Тижнем української культури взяли посол України в Німеччині д-р Анатолій Пономаренко і обер-бургомістер Мюнхену Христіян Уде.

У межах тижня відбулися виступи українських письменників, музикантів і співців.

Іван Бабин,
Мюнхен

В Ню Йорку відбудеться шевченкознавча конференція

В суботу, 6 березня, о год. 4-ій попол. відбудеться річна шевченкознавча конференція у приміщенні НТШ при Четвертій авеню, число 63.

Конференцію, як і минулими роками, влаштовують спільно Наукове Товариство ім. Т. Шевченка, Українська Вільна Академія Наук та Український Науковий Інститут Гарвардського Університету. Конференцію відкриє президент УВАН Олекса Біланюк, а закриє екзекутивний заступник голови НТШ Лариса Онишкевич.

У програмі – слово привітання генерального консула України в Ню Йорку Юрія Богаєвського і доповіді Асі Гумецької з Мічіґенського університету, Наталі Чечель з Колюмбійського університету та Ярополка Ласовського з Кларіонського університету.

Це вже дев'ятнадцята шевченкознавча конференція, що її організує кожного року Наукове Товариство імені Шевченка в США.

В Україні видано твори Степана Бандери

Ще одним історичним фактом повернення в Україну славного імені Степана Бандери є книга його публіцистично-теоретичних праць „Перспективи Української Революції“, яка у дні святкування 90-річчя від дня народження провідника ОУН і 70-річчя з часу заснування ОУН, побачила світ у видавничій фірмі „Відродження“ (м. Дрогобич).

До друку книга була підписана за два дні до нового 1999 року. А розпочали ми роботу над нею ще шість літ тому, діставши один примірник аналогічного видання, видрукованого 1978 року в Мюнхені.

Книга має 640 сторінок, наклад 4 тисячі примірників. Тивале зволікання з друком пояснюється просто – не було грошей, а зацікавлених у цьому людей знайти було годі. Тепер же, коли Українська національна ідея все зриміше виявляє свій історичний вибір, коли в цьому все більше починають переконуватися в громадсько-партійних і державних сферах, нам вдалося таки створити притягальне силове поле навколо цієї теми. І тому не дивуйтеся, що в подячному слові видавців побачите прізвища різних людей щодо віку, статусу минулого. Так чи інакше, усі вони причинилися до праці, що дала у висліді цю книгу, уперше видруковану в незалежній Україні.

У багатьох місцях готуються презентації книги, через які відзначення ювілейних дат, пов'язаних з національно-визвольною боротьбою, матиме ширший громадсько-політичний відголос. А ми, видавці, зі свого боку, сподіваємося зробити повторний, другий в Україні, наклад цієї книги. Наша адреса: 293720, м. Дрогобич, Львівської обл., вул. Т. Шевченка, 2. Тел. (03244) 3-73-59.

Петро Бобик,
президент фірми „Відродження“

Спогади про Закерзоння

Вийшла друком книга „Закерзоння“, том 4 Літопису УПА, яку підготував Богдан Гук. Спонзорами цього видання є Іван Оліяр з Клівленду і видавництво „Тирса“, Варшава, 1998 рік. Книжка складається, властиво, із спогадів двох вояків УПА — Миколи Кухарчука („Буревій“) та Івана Оліяра („Кум“). 16-літнім юнаком Микола Кухарчук став членом ОУН і виконував її доручення. З приходом німців, в загонах УПА під псевдо „Буревій“ бореться проти гітлерівців, польських і совєтських партизанів, в структурі ОУН „Закерзоння“. Ціле Закерзоння було покрите мережею бункрів в лісах і карпатських горах. Коли вже неможливо було боротися на Закерзонні, Кухарчук подався з малою групою УПА в колишню Прусію, куди були переселені його родичі та дружина. Кухарчук згадує, що серед поляків були люди, які співчували нашій кривді, переховували українців перед польською поліцією, допомагали харчами. Було докладено свого роду перемир'я між УПА і АК, аби спільним фронтом йти на правдивого ворога, польсько-совєтських комуністів. Але польська контрозвідка вистежила Кухарчука. Після тривалого ув'язнення Кухарчук дочекався амнестії і тепер живе з сім'єю біля Ольштина.

Іван Оліяр також ще юнаком був пов'язаний з ОУН, а з вибухом війни успішно закінчив підстаршинську школу УПА і воював в сотнях Громенка, Рена, Байди і Хріна.

Коли боротьба стала неможливою, Оліяр горами перейшов до американської зони Німеччини, де в таборі для українських переселенців вже зустрів багато своїх друзів з УПА. Іван Оліяр („Кум“) проживає з дружиною і синами в Клівленді, є відданим громадським діячем. За його ініціятивою організовано відділ колишніх вояків УПА, частину землі на цвинарі св. Андрея в Пармі виділено для упівців, де сьогодні стоять 45 мармурових пам'ятників, а в церкві св. Андрія — пропам'ятна таблиця з іменами членів штабу УПА на чолі з генералом Чупринкою.

Четвертий том літопису УПА можна придбати в Івана Оліяра: 4501 Tiedemen, Cleveland, Ohio, 44199. Tel. 1-216-476-6398.

Д-р Володимир Боднар

Готується виставка в Канаді

Українська Спілка Образотворчих Мистців Канади (УСОМ) влаштовує всеканадську мистецьку виставку живопису, графіки та скульптури під назвою: „Українські мистці до року 2000“.

Запрошуємо всіх мистців Канади українського походження взяти участь у цій виставці. Праці будуть прийняті рішенням жюрі.

Виставка відбудеться від 7 листопада до 3 грудня 1999 року. Зголошуватися на телефони: **(416)766-6802, (416)531-2764, (416)656-5892,** або писати на адресу: **Ukrainian Canadian Art Foudation 2118-A Bloor Street West Toronto, Ontario M6S 1M8.**

Зголошення приймаються до 30 травня 1999 року.

Управа УСОМ

ЛЕОНІДОВІ КУЧМІ...

(Закінчення зі стор. 5)

4.Особливої уваги потребують питання соціального захисту громадян. Зокрема, величезну напругу в суспільстві викликає існуюча несправедлива система всіляких пільг. Обурення населення викликають невмотивовані і непомірні привілеї для депутатів та державних службовців. Величезна армія пільговиків на різні послуги і оплати створюють такі перекоси й аномалії в системі розподілу внутрішнього валового продукту, які таять в собі небезпеку соціального вибуху. В пресі, наприклад, стверджувалось, що в Києві 60 відсотків населення користується безплатним проїздом в громадському транспорті. І це не одні пенсіонери, інваліди й ветерани, а й вся міліція, прокурорські та судові працівники, службовці податкової адміністрації тощо. Отже, оплачувати ці пільги має або решта 40 відс. населення, або міський бюджет, що в обох випадках ненормально. Такі ж приблизно пільги існують і в оплаті електроенергії, комунальних послуг, квартплаті.

Ваші, пане Президенте, висловлювання про недоречність таких пільг і привілеїв широко підтримує загал, але ще більше він підтримав би конкретні кроки щодо усунення цих ненормальностей та перекосів.

5.Важко переоцінити значення духовної єдності українського суспільства, якої тепер найбільше бракує. Сьогодні в Україні існує три православних церкви: Українська Православна Церква Київського Патріярхату, Українська Автокефальна Православна Церква та Українська Православна Церква Московського Патріярхату, яка в назві своїй приховує приналежність до Москви. Ваша заява, пане Президенте, про те, що Україні потрібна єдина помісна Православна Церква, викликала загальне схвалення. Однак варто було б уточнити, що ця церква має бути не тільки помісною, не тільки єдиною, не тільки православною, але й українською. Однак державна влада в центрі, зокрема, Держкомрелігії, а особливо на місцях, декларуючи своє однакове ставлення до різних конфесій, насправді протегує церкві Московського Патріярхату. Очевидно, і Ваше часте спілкування з ієрархами церкви Московського Патріярхату розцінюється значною частиною громадськості як моральна підтримка саме цієї церкви. До речі, за соціологічними даними, проведеними московськими вченими і опублікованими в журналі "Полис" (№4(46) за 1998 р.), які збігаються з дослідженнями українських соціологів, УПЦ КП має вдвічі більше прихильників, ніж УПЦ МП, хоча при цьому культових приміщень удвічі більше має церква московської юрисдикції. Не рахуватися з такими реаліями було б необачним. Варто було б з боку держави зробити конкретні кроки до духовного єднання суспільства, зокрема зліквідувати нікому непотрібний Держкомрелігії, запроваджений ще Сталіним 1943 року. Тим більше, що за Конституцією України Церква у нас відокремлена від Держави.

6.Ще одна пропозиція: потрібна реальна підтримка держави (у формі протегування і послаблення податкового тиску) національної преси та національного книговидання, конкретніше – україномовної преси і книговидання. В Росії, наприклад, де нічого не загрожує російській мові, далекоглядно прийнята державна програма її розвитку. В Росії існує конкретна система сприяння пресі, звільнено від оподаткування книговидання, що уже дало вагомі плоди. Ми це бачимо і на книжкових прилавках України, де домінує російська книга і російська періодика, з якими конкурувати національній українській книзі та українській пресі не під силу через різні умови існування. Тут потрібна гнучка система оподаткування та митних зборів, щоб поставити українську і російську друковану продукцію бодай в однакові умови.

Велику тривогу викликає спроба приватизувати видавничу сферу через створення т.з. Державного акціонерного товариства. Якщо це буде зроблено у такій формі, як це передбачається, то держава втратить свій останній бастіон в такій тонкій та своєрідній ідеологічній галузі, як галузь поліграфічна, врай необхідній для утвердження державних інституцій. Цього допустити ніяк не можна.

7.І останнє – льокальне, але важливе і престижне питання. Понад 77 років існує в Німеччині Український Вільний Університет – унікальний науково-навчальний український заклад за кордоном. До речі, Ви, пане Президенте, є почесним доктором цього університету. Українська держава невиправдано ігнорує його існування. Його фінансує частково Баварський уряд, але цього явно недостатньо. Зрозуміло, що нині бюджет нашої держави увесь в дірах, але надати хоча б моральну підтримку, скажімо, увагою, постійними зв'язками, добрим словом, літературою, прирівнянням дипломів УВУ до дипломів українських науково-навчальних центрів цілком можна. Такі кроки викликали б загальне схвалення з боку української діяспори у західному світі.

Дякую за увагу.

Віталій КАРПЕНКО.
Голова Київського відділення Конгресу української інтелігенції, голова Асоціації української національно-демократичної преси, головний редактор газети "Вечірній Київ".

Замовте книжку Віталія Карпенка про міжконфесійні проблеми в Україні

Віталій Карпенко, видатний український журналіст, публіцист і політичний діяч, підготував до видання книжку про поїздку Патріярха Київського і всієї Руси-України Філарета по Америці восени 1998 р., учасником якої він сам був. Книжка, яка називається **„Час каміння збирати"**, містить розвідки з історії релігії та аналіз нинішнього стану Української Православної Церкви, має 256 стор, плюс 28 сторінок кольорових фотографій; папір білий офсетний, палітурка тверда, кольорова; орієнтовна вартість – 10 амер. дол. за примірник з пересилкою. Попередні замовлення можна надсилати на адресу: **252133, Україна, Київ-133, бульвар Лесі Українки, 24/385 Карпенкові Віталію. Телефон і факс: (044)254-3322,**

E-mail: Karpenko@vechirnivkviv.com.

ЦІКАВО ЗНАТИ

НА КОРОТКИХ ХВИЛЯХ

Недавно „Свобода" надрукувала повідомлення про відзначення 49-ої річниці заснування Українського відділу радіостанції „Голос Америки". Тож є нагода докладніше розповісти, хто ж там працює і який характер та умови самої праці.

У самому центрі Вашінґтону красуються будівлі архітектури европейського клясицизму. Національний історичний музей, Галерія образотворчого мистецтва, Смитсонівський інститут, Музей аеронавтики і дослідження космосу – шедевр сучасної архітектури. І тут же, займаючи увесь вуличний квартал, стирчить безлика споруда, яка убогістю проєктування нащадно псує художньо-архітектурне обличчя міста. Ніхто й не подумає, що якраз звідти висилає щоденні програми на коротких хвилях, точно за київським часом, Український відділ „Голосу Америки". Програма включає: останні вісті, репортажі з місця подій, інтерв'ю, коментарі на злобу дня, опитування громадської думки, науково-технічні досягнення, стихійні лиха, міжнародний спорт, танцювальну музику для молоді тощо. Мова мікрофонних матеріялів повинна відповідати мові грамотних слухачів – без всіляких суржиків чи русизмів, польонізмів, германізмів. А тут ще й найновіша технологія: телетайпи, ксерографи, дисплейписи, на екрані комп'ютера клопітлива мишка-вказівка шукає текст радіопрограми... Хто ж виконує усю цю складну, відповідальну, висококваліфіковану працю?

Український відділ „Голосу Америки" укомплектувався з різних соціяльних прошарків еміґрації. За етноґрафією та етнонімікою – це вихідці або їхні діти з різних земель України. Професія працівників „Голосу Америки" – дивовижно різноманітна: викладач української мови і літератури ще на батьківщині, випускник київської театральної школи, поет, що за літа своєї молодости осідлав Пеґаса, співак празького кафе-шантану, хемік-ляборант, інженер-електрик, агроном, кавалерист, що утік на джипі до Західнього сектора Берліну, та інші, які раніше в радіомовленні не працювали і з його специфікою знайомі не були. За пів століття своєї діяльности Український відділ „Голосу Америки" завжди на доброму рахунку у начальства і не раз був нагороджений почесною грамотою. Радіомовлення має перевагу над друкованими засобами масової інформації швидкістю поширення. Мова матеріялів мусить бути жива, захоплююча. У радіомовленні необхідні знання соціяльних категорій авдиторії радіослухачів, їх суспільної психології, інтересів, побуту, загальноосвітнього рівня. І дуже важливе слухове сприйняття. У цьому й полягає, по суті, специфіка радіомовлення. Оскільки українці, загально кажучи, володіють своєрідною психікою, пристосованою до всіляких життєвих обставин, то й цілком зрозуміло, чому наші люди в „Голосі Америки" досягають рідкобувалих успіхів. Значну частину праці займають переклади з англомовних текстів на мову радіослухачів. У даному разі – українську. Внаслідок розвитку лексики постала нова наука – перекладознавство, яка охоплює питання синтакси, семантики та прагматики. У „Голосі Америки" ніхто цим спеціяльно не займається. І так ясно, що переклад не може бути дослівний, бо його не зрозуміє слухач. З цього приводу ще керівник Українського відділу – такий-собі кремезний чолов'яга з пшеничними вусами і доброзичливою посмішкою – почав: „Не тримайтеся англійського тексту, наче воша кожуха".

Суспільство має зайвий клопіт з людьми, котрі усе своє життя шукають і не знаходять ліпшої долі. Вони бувають і в Українському відділі „Голосу Америки". Побудуть, подивляться, послухають і тікають – у дальших пошуках ліпшої долі.

Колись однонаціональний Український відділ став двонаціональним за рахунок новоприбулих з України. Довкільним шляхом через інфільтраційний табір Ладісполь, з короткою зупинкою у Брайтон-Біч і кінцевою – у Вашінґтоні. Вже на перших порах новий контингент виявив достатнє знання української мови і згоду працювати в суботи без огляду на Йом-кіпур. Таким чином Український відділ відразу і взірцево розв'язав національне питання.

Кожний третій працівник відділу – редактор. Властиво, стає редактором в процесі праці, селекційним відбором для „виведення" редактора із специфікою радіомовлення. Хоч кожний працівник відділу набуває звання професійного радіожурналіста, впроваджена функція „дядька". Як у царській армії „дядько" муштрував новобранця. Тут цю функцію виконують редактори вищого рівня, маючи підопічних з-поміж рядових працівників-трудяг, щоб стежити за їхнім ставленням до праці, поведінкою, полагоджувати професійні суперечки. Кожного року „дядьки" та „тітки" пишуть характеристику на своїх підопічних. Цими характеристиками ніхто ніколи не цікавиться, і тисячі їх вивозять на громадський смітник. Тим часом „дядьки" з „тітками" лишаються з року в рік душеприказниками своїх підопічних за рахунок платників державного податку.

Закон Тефта-Гартлі забороняє службовцям державних установ страйкувати. Тому профспілка і адміністрація „Голосу Америки" полагоджують спірні питання мирним шляхом. Зокрема це стосується поліпшення умов праці. Влітку, коли у Вашінґтоні неймовірна спека, температура центрального охолодження в „Голосі Америки" досягає точки замерзання, і доводиться приносити з дому що хто має: светр, джампер, пуловер, плед з верблюжої вовни. Зимою, в дні лютих морозів, усі в „Голосі Америки" роздягаються до меж пристойности через температуру, яка перевищує температуру тропіків Рака.

Український відділ включено в систему цивільної оборони країни, фактично він – воєнізований. У разі критичних ситуацій, подібних до ракетної авантюри Хрущова або висадки десанту у кубинській затоці Свиней, вечірня зміна Відділу лишається ночувати в редакції на армійських похідних лежанках.

Це й уся безпретензійна розповідь про працю наших людей в „Голосі Америки".

В. Остапенко

Спекотний березень для футболістів

Незалежно від погоди, у березні українські футболісти та їх „вболівальники" переживатимуть гарячі дні.

3 березня ц. р. столична дружина „Динамо" проведе в Еспанії першу, чвертьфінальну зустріч із славетним клюбом „Реал Мадрид". Через два тижні після гри в столиці України „Динамо" зустріне „Реал Мадрид" на стадіоні „Олімпійський", де остаточно вирішиться доля подальших виступів в цій серії. Тільки один із суперників, що матиме кращі показники, а у випадку рівности – краще співвідношення голів – продовжить ігри у півфіналі за Чашу чемпіонів Европи. Київський футбольний клюб „Динамо" є базовим для збірної футбольної дружини України, яка у відбірковій серії, в 4-ій Европейській групі, вигравши три за порядком змагання, в тому числі із збірною Росії, займає першу позицію.

У березні збірна України має ще два змагання, а саме – 27 в Парижі з дружиною Франції, теперішнім чемпіоном світу, і через чотири дні – в Києві із збірною Ісляндії. А ще перед цими іграми футболісти збірної України, 20 березня, проведуть в столиці Грузії, Тбілісі, товариські змагання.

Наступний місяць буде „спекотній" також для українських любителів футболу в США і Канаді. На футбольні змагання Франція – Україна виїздить до Парижу близько 1,500 українців, переважно молоді. З цієї нагоди мають відбутися футбольні змагання, під патронатом УСЦАК, збірної українців США із збірною українців Европи.

Стан підготовки клюбу „Динамо" і збірної України

Київські футболісти провели традиційний збір, першу фазу підготовки, в німецькому місті Руїт. Але протягом перебування дружини в Німеччині не виправдались надії тренера В. Лобановського на кілька товариських змагань з клюбами Бундесліґи. Після цього футболісти першого складу мали черговий збір на Кипрі, де їм вдалося провести кілька товариських змагань, в тому числі з московським „Локомотивом", які закінчилися перемогами „Динамо". Другий склад клюбу взяв участь в традиційному футбольному турнірі так званої „Співдружности", де дійшов до фіналу, в якому, не зважаючи на підсилення дружини гравцями із першого складу, програв у зустрічі з московським „Спартаком" – 1:2.

Сталися деякі зміни в складі „Динамо". Відійшли Ю. Калитвинцев до клюбу „Трабзонспорт" в Туреччині, Беженер – до „Мехен" в Бельгії, Шкапенко, Леоненко і Луценко – до клюбу „Уралан" в Калмикії. Дружину поновили Д. Балашов з Білорусі, І. Близнюк з „Дніпра", А. Співак з „Металюрга", Донецьке, С. Баланчук повернувся з Ізраїля, А. Пархоменко – зі Спортивного клюбу „Одеса", В. Єзерський – з львівських „Карпат", С. Серебренников і О. Яшкін – з Росії, С. Кормильцев – з Калмикії і Д. Романенко – з „Десни". „Динамо" не має кадрових проблем, сотні юних футболістів з України і гравців з СНД тільки й чекають нагоди бути запрошеними до цього славного українського футбольного клюбу.

Тренери незадоволені підготовкою

Базовою командою збірної дружин України з футболу є київське „Динамо", зі складу якого до збірної входить 13 гравців. Другу частину, майже на рівні „Динамо", дає до збірної донецький „Шахтар"(10 футболістів). Крім них, будуть покликані гравці з львівських „Карпат" і так звані „леґіонери", які грають за контрактами в інших країнах – Скрипник, Полунін і Максимов в Німеччині, Калитвинцев в Туреччині, Скаченко в Росії. Загалом, як недавно відзначив Й. Сабо, тренери збірної орієнтуються на тих футболістів, які успішно стартували минулого сезону. Єдиним незадоволенням тренерів є те, що випала з календаря підготовки збірної домовлена зустріч в Ізраїлі, яку відхилили господарі. Таким чином, збірна України проведе перед змаганнями з Францією єдину зустріч із збірною Грузії. Збірна Франції повністю зберегла свій склад, який переміг у Чемпіонаті світу, тому збірна України матиме нелегке завдання.

Руслана Таран і Олена Пахольчик – чемпіонки світу

На світових змаганнях у вітрильному спорті, що недавно закінчилися в Австралії, українські яхтсменки Руслана Таран і Олена Пахольчик вчетверте здобули звання чемпіонок в клясі „470". Після повернення в Україну Руслана і Олена розповіли про свій нелегкий шлях до четвертого світового чемпіонату в цьому спорті. На прес-конференції тренер яхтсменок Віктор Майоров повідомив, що у цих змаганнях в Австралії виступали Влада Карачун і Наталія Гапанович, обидві з Одеси, але під російським прапором...

– Одеситок, – сказав Майоров, – відверто перекупили. З ними вже давно „працювали" представники Москви. Дівчата уклали фіктивні шлюби і, таким чином, швидко, перед самим чемпіонатом, отримали російське громадянство. На чемпіонаті ми подали протест. Проте їм дозволили змагатися, а от проходити передолімпійський відбір і виступати на Олімпіяді – 2000 їм заборонено, – закінчив Майоров.

Доводиться відзначити, що це перекупство росіянами визначних спортовців України – не єдине. Воно має майже масовий характер.

75–ЛІТТЯ КАРПАТСЬКОГО ЛЕЩЕТАРСЬКОГО КЛЮБУ

Спорт, який гартує і тіло, і характер

У 1999 році минає 75 років існування Карпатського Лещетарського Клюбу. В 1924 році група ентузіястів у Львові дала початок для організованого лещетарства та заснувала КЛК. Три чверті століття існує цей клюб та гуртує у своїх рядах молодих ентузіястів, досвідчених спортовців і старших піонерів лещетарського спорту. КЛК впродовж своєї діяльности плекав лещетарство та інші види спорту, не тільки як приємну та здорову розривку, але як засіб виховання характеру та шляхетних чеснот: чесної гри, відданости громаді, патріотизму та аматорства у спорті. Ці самі чесноти, котрі лягли в основу Олімпійських Ігр і котрі відновив при кінці минулого століття барон П'єр де Кубертен, стали ідеологічною платформою, на якій КЛК базував свою діяльність. Як бачимо, ці принципи в теперішному спорті зазнали спрощення, викривлення та занепаду, однак КЛК впродовж свого існування залишився вірним цим ідеалам.

До початку Другої світової війни КЛК зазнав значного розквіту. Постали осередки КЛК в різних місцевостях Західньої України – Львів, Станіславів, Славсько, Ворохта, Космач, Березів Нижній. Львівські лещетарі навчили гуцулів і бойків вживати лещети, а ці останні стали скоро грізними суперниками львівських змагунів-лещетарів.

У Славську побудовано оселю для вжитку членів КЛК. Зорганізовано безліч лещетарських змагань, в яких брали участь сотні лещетарів. Окрім того, весною, літом і осінню КЛК інтенсивно плекав

(Закінчення на стор. 26)

Білоруси були сильнішими

Найсильніший тенисист України Андрій Медведєв в іграх за Чашу Девіса із збірною Білорусі зробив все можливе – переміг в двох зустрічах, але партнери його підвели. Усе вирішував поєдинок Андрія Рибалка з білорусом Максимом Мирним. Рибалко програв. Україна поступилася 2:3. Тож вкотре ми поступилися супернику посереднього клясу. І поки в команді немає достойного партнера Медведєву, так буде продовжуватися. Добре майбутнє прогнозують 17-річному Орестові Терещукові, який разом з партнером хоча і поступився суперникам, та може стати другим сильним гравцем української збірної.

Шахіст з України на міжнародному супертурнірі

Український шахіст Василь Іванчук бере участь в міжнародному супертурнірі, що розпочався в неділю в еспанському місті Лінересі. Тут 8 найсильніших шахістів світу з'ясовують стосунки в два кола. У першому турі Іванчук зіграв в нічию з індійцем Анандом, таким же результатом закінчилися зустрічі між Каспаровим та Свідлером, Крамником і Гопаловим. Лише Адамс легко переміг Леко.

Український боксер кинув виклик чемпіонові світу

Український боксер Віталій Кличко вже на 2-ій хвилині другого раунду нокаутом переміг чемпіона Франції Ісмаела Юола, і тим самим захистив титул чемпіона Европи, за версією WBO. Ця перемога стала 24-ою перемогою нокаутом в 24-му професійному бою українця. Поєдинок розглядався як генеральна проба сил перед боєм за звання чемпіона світу проти англійця Гербі Гайда. Англійський суперник Віталія був присутнім на матчі і, коментуючи манеру бою українця, сказав, що Кличкові бракує швидкости, і він, Гайда переможе Віталія вже в п'ятому раунді.

Віталій Кличко відмовився від титула чемпіона Европи, оскільки, за правилами, претендент, який кинув виклик чемпіонові світу, повинен відмовитися від усіх попередніх звань.

Капітан СБУ – чемпіонка світу

Олена Зубрилова з Тернополя, ставши чемпіонкою світу з біатлону на нещодавно проведеному чемпіонаті в Фінляндії, дістала винагороду і від рідної країни. Їй присвоєне позачергове військове звання – капітан Служби Безпеки України.

НЕЗВИЧАЙНЕ І ЦІКАВЕ

Знайдено ковчег Ноя?

У вересні 1997 року американський літак-розвідник „У-2", пролітаючи над Іраком, помітив щось незвичайне на схилі гори Арарат. Того ж року стало відомо, що про дивний об'єкт на горі Арарат знали ще з 1974 року, коли його зафіксували під час аерозйомок. Але цю інформацію тоді відразу ж засекретили.

Тепер секретність знято, і світ облетіла інформація, що на світлинах видно корпус старовинного корабля, який виступає з-під кам'янистої землі. Це довгий і широкий корабель із загостреним носом і зрізаною кормою.

Відразу ж постало питання: яким чином корабель дістався на таку висоту? Мимоволі виникла згадка про світовий потоп і ковчег, збудований Ноєм і викинутий хвилями на гору Арарат.

Про Ноїв ковчег детально розповідається в книзі Мойсея, але це дуже давні події, які усно переповідалися із покоління в покоління, заки їх записали. Отже, переповідачі додавали щось та змінювали. Адже в „Хроніці людства" Бодо Гарінберга сказано, що про потоп у світі збереглося 259 легенд. Окрім Біблії, про потоп розповідається в шумерському епосі про Гільгамеша. За грецькими мітами, потоп влаштував Зевс, який розгнівався на людей за їх злостивість. В легендах майя розповідається, що потоп стався через небажання людей поклонятися богам. Схожі до старозаповітних розповіді, виявлено в індійському міті про предка всіх людей Ману. За легендою, він випустив у море спійману в сіті рибу, а вона заговорила і попередила про потоп та звеліла спорудити корабель і чекати на неї. У названий рибою рік Ману з родиною та різною живністю прийшов на корабель. Невдовзі появилася риба, Ману обв'язав її великою мотузкою, другий кінець якої закріпив на кораблі. Так риба припровадила корабель до Північної гори, сказано в епосі. Що це за гора, достеменно невідомо.

У Біблії розповідається, що Бог, побачивши на Землі велику розпусту та гріховну діяльність, пошкодував, що створив людей, і вирішив їх знищити. Оскільки дев'ятий нащадок Адама і Єви Ной в очах Господа був людиною праведною, то Всевишній обрав його з родиною для продовження життя на Землі.

Про природу потопу в Біблії сказано так: „Отворилися всі джерела великої прірви, і вікна небесні отворилися; і злива тривала сорок днів і ночей" (Буття. 7-11, 12).

Ной спорудив ковчег на землі, то коли почалася злива і повінь, то ковчег невдовзі вже плавав на воді, (Буття. 7-18). Вода прибувала так швидко, що все живе на Землі було знищено, за винятком тих, хто був з Ноєм на кораблі. І прибувала вода ще 150 днів. (Буття. 7-23, 24).

В якій саме місцевості жив Ной і де саме спорудив ковчег, невідомо. Можна припустити, що це було десь на берегах Середземного моря. Далі в Біблії розповідається, що через 150 днів „зупинився ковчег у сьомому місяці, в сімнадцятий день місяця, на горах Араратських". (Буття. 7-23, 24). Отже гори Арарата в Біблії вказано цілком точно і ніхто ніколи не намагався цього заперечувати.

У середземноморському басейні найвищим місцем є гори Малої Азії та Кавказу. Серед них найвищі вершини досягають 5,165 метрів — Великий Арарат, 5,033 м - Казбек, 5,642 - Ельбрус. Отож цілком можливо, що саме на Великий Арарат хвилі викинули ковчег Ноя.

Світовий потоп був таким великим, що вода підійнялася навіть над горами на сім метрів. Очевидно, спочатку підводні поштовхи та викиди магми збурили море і кинули величезні хвилі на сушу: „Отворилися всі джерела великої безодні". Підводні вулкани і землетруси могли стати причиною потужних цунамі, створення парникового ефекту. А це, у свою чергу, стало причиною величезної зливи.

Грізне дихання вулканів Санторін, Везувій та Етна ще довго тривожило Середземномор'я, ніби нагадуючи про цю геологічну катастрофу. Їх виверження завжди були вибуховими, супроводжувалися землетрусами і зливами. Гинуло багато людей, як, наприклад, у Помпеї.

Чи могли зберегтися залишки ковчегу до наших днів?

За Біблією, Господь звелів Ноєві побудувати непростий корабель.

„Зроби собі ковчег із дерева гофер; відділи зроби в ковчегові та обсмоли його смолою всередині і ззовні".

„І зроби його так: довжина ковчега 300 ліктів, ширина його 50 ліктів, а висота його 30 ліктів".

„І зроби отвір у ковчегові та в лікоть зведи його вгорі, і двері в ковчегові зроби збоку його, влаштуй в ньому нижнє, друге і третє житло" (Буття. 6-15, 16).

Як бачимо, тут не згадується ні про вітрила, ні про весла, ні про кермо. Згадано лише про єдині двері збоку ковчега і вікно вгорі. Розмір його (300x50x30 ліктів) дорівнює приблизно 140x20x13 метрів. Це схоже на великий, багатосекційний, триярусний і надійний підводний човен, до якого вода не могла потрапити ні під час великих хвиль, ні під час зливи. Неможливо було його і перекинути чи втопити. „Ковчег плавав по поверхні вод".

Оскільки в Біблії не згадується ні про які двигуни чи вітрила, то, можливо, Ной покладався виключно на Божу волю і його надії справдилися, бо ковчег не розбився об підводні скелі. Давайте почитаємо, як же вижили мешканці цього біблійного „Наутілуса"?

„Візьми всілякої їжі, якою харчуєшся, і збери до себе; і буде вона для тебе і для них (тварин) харчем" (Буття, 6-21).

Ковчег споруджено з дерева, яке не гниє. Крім того, його просмолено всередині і ззовні.

Теологи ототожнюють Ноя з Христом, оскільки Ной був єдиним праведником серед людей, і Христос був один безгрішний. З Христом був семеричний дух благодаті так само, як із Ноєм було сім праведних осіб. Ной врятував їх за допомогою дерева і води, а Христос хрестом і хрищенням водою спас християн.

Оскільки не було знайдено залишків Ноєвого ковчега, то розповідь про нього сприймалася багатьма як вигадка. І ось у Туреччині (а не в Гімалаях) на підставі 17-миль на південь від вершини гори Великий Арарат з літака зфотографовано „старовинний аномальний об'єкт". З вигляду його розміри наближені до розмірів описаного в Біблії Ноєвого ковчега. Перші дослідження знахідки проводилися таємно. В середині сімдесятих років совєтські газети повідомили, що на схилах Арарату американці встановили потужні радари, за допомогою яких шпигують за територією Вірменії. Цілком можливо, що це були намагання приховати до певного часу дослідження сенсаційної знахідки. Та все ж таємниця поволі поширилася, і в березні 1985 року до місця знахідки вирушила перша офіційна експедиція. До її складу увійшли науковці зі Стамбульського університету ім. Ататюрка та з Лос-Аламорської лябораторії в Ню-Мексіко, США. До речі, в цьому штаті, на околиці Розвеллу у 1947 році розбився невпізнаний літаючий об'єкт (НЛО) з гуманоїдами. Там же і розташовано військову лябораторію з вивчення аномальних явищ і предметів.

Одним з учасників експедиції на Арарат був американський історик-археолог Девід Фезолд. У 1989 році на світовій конференції „Товариства стародавніх астронавтів" у Чикаґо він розповів про дослідження знайденого на горі Ара
рат об'єкту. За його словами, залишки ковчега перебувають на висоті майже 2,000 метрів, а не на самій вершині. Дослідники виявили загадкове гофроване дерево. („Зроби собі ковчег із дерева гофер"). Там же знайдено незвичайний, плавучий кам'яний якір і частини з заліза та інших металів. Члени експедиції розчистили контури обох бортів. За допомогою сейсмографії та підземної радіольокації вдалося побачити елементи внутрішньої конструкції знайденого корабля. Радіоактивних випромінювань ні всередині об'єкта, ні ззовні не виявлено. Атомного двигуна також не знайдено. З усього видно, що там не було ніякого двигуна.

Науковців здивував надзвичайно добрий дизайн корабля, міцна конструкція і дуже точні математичні пропорції.

Знахідка на горі Арарат безперечно матиме великий вплив на свідомість людей. Вона є ще одним підтвердженням того, що людство на Землі зародилося не просто так, а з певною метою, ще більш загадковою, ніж вважалося досі.

Р.Р.

Спорт, який гартує

(Закінчення зі стор. 23)

легко-атлетику та спортові гри.

Прихід більшовиків в 1939 році припинив цей ріст і КЛК перестав існувати впродовж наступних 21 місяць.

З приходом німців КЛК відновив свою діяльність у Львові в 1941 році, однак через воєнні обмеження лещетарство зазнало занепаду, бо можна було влаштувати тільки одні лещетарські змагання в 1944 році, зате дуже посиленою була активність в легкій атлетиці й плаванні.

Поновний прихід більшовиків знову припинив діяльність КЛК в 1944 році. Багато членів опинились в рядах УПА та Дивізії „Галичина", а потім дісталися на Захід.

По війні відновлено КЛК в 1946 році у Мюнхені, в Німеччині, у підніжжі баварських Альп. Близькість гір сприяла розвиткові лещетарства, і там колишні першуни зі Львова та молодий нарібок поставили знову лещетарство на належний позем та піднесли його на ще вищий рівень, вивчаючи нову альпійську техніку.

Впродовж 6-ти років існування в Німеччині влаштовано п'ять лещетарських змагань у всіх змагових дисциплінах у світової слави лещетарських осередках, як Оберсдорф, Берхтесгаден та Міттенвальд, коло Ґарміш-Партенкірхен. Відзначено 25-ий ювілей існування КЛК в 1949 році лещетарськими змаганнями в Міттенвальді на Дамкарі, одній зі славних змагових трас у Німеччині.

У легко-атлетиці КЛК-істи теж не лишались позаду та займали передові місця в різних змаганнях, влаштованих еміґрантами різних народів, котрі опинились в Німеччині після війни. Найважніші з них – це була „Оклімпіяда ДП", де КЛК-істи у збірній України здобули перше, два другі та інші високі місця. Виїзд за океан припинив діяльність КЛК в Німеччині. Члени клюбу принесли з собою на нові поселення дух дружби і славні традиції, що сприяло проведенню численних змагань і лещетарських виправ.

У 1955 році в Ню Йорку згуртувалася група колишніх КЛК-істів і вони, йдучи за девізою, що КЛК існує там, де живуть його члени, відновили знову існування цього клюбу, та старалася пристосувати клюбову діяльність до вимог та інших обставин в новому поселенні. Ще не один рік перед офіційним відновленням КЛК в Ню Йорку в 1954 році відбулися перші в Америці лещетарські змагання на горі „Whiteface", коло Lake Placid, котрі зорганізував пластовий курінь „Бурлаки".

Однак властивий кредит за це належить таки КЛК-істам, бо організатори цих змагань, всі колишні КЛК-істи, були теж членами цього пластового куреня. Ці самі люди, але інший капелюх. Від тоді кожної зими відновлений КЛК влаштовував лещетарські змагання в різних лещетарських осередках на сході Америки. Багато з них було влаштовано під егідою та з уповноваження УСЦАК (Українська Спортова Централя Америки і Канади). Окрім того, організовано численні лещетарські виправи в гори штатів Ню Йорк, Вермонт та Ню Гемшир і Квебек у Канаді.

КЛК розвинув дуже жваву діяльність в таких ділянках, як теніс і плавання. Започатковано щорічні тенісові та плавацькі змагання на оселі УНС „Союзівка", котрі відбуваються також під егідою та з уповноваження УСЦАК, все з початком вересня, та втішаються великим зацікавленням і численною участю змагунів і гостей. Вони увійшли вже в традицію та відбуваються вже впродовж 42 років.

У 1974 році відзначено 50-ліття існування КЛК ювілейними лещетарськими і тенісовими змаганнями та величавим балем в Ню Йорку. Запляновано теж видання Ювілейного Альманаху КЛК, котрий побачив світ щойно в 1989 році. Тим часом відзначено 60-ліття існування КЛК в 1984 році бенкетом, з мистецькою програмою, в Українському Інституті Америки в Ню Йорку.

Поява „Альманаху КЛК" в 1989 році стала важливою подією, бо тоді якраз закінчив своє існування сумної пам'яті Совєтський Союз, і в Україні настало відродження. Наш альманах перевезено в Україну і він причинився у великій мірі до відновлення КЛК у Львові. Там відновлено знову щорічні лещетарські змагання у Славську і продовжується праця за давними традиціями.

Приступаємо тепер до відзначення 75-ліття КЛК, котре припадає в цьому році. Відзначувати це будемо ми тут, в Ню Йорку, і теж у Львові, де КЛК мав свій початок. Львівський КЛК організує ювілейні змагання у Славську, а КЛК Ню Йорк влаштовує свої ювілейні лещетарські змагання 6 березня ц. р. у Віндгем, Н.Й.

У дальшому плянується ювілейна товариська зустріч на Союзівці 18 вересня ц,. р. В Україні за останніми вістками, КЛК міцніє і поширюється. На початку цього року зорганізовано філію КЛК в Стрию. Окрім того, КЛК Львів плянує видати ювілейну публікацію про свою теперішню діяльність.

Роман Гавриляк

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН ДЕШКОВІЧ член УНС Відд. 180. Помер 13 червня 1998 р. на 82-му році життя. Нар. в 1916 р. в Nanty Glo, Pa. Членом УНС став в 1941 р. Залишив у глибокому смутку дружину Анну і дітей: Софію, Івана мол., Роберта і Керол. Похорон відбувся 16 червня 1998р. на цвинтарі Holy Cross в Akron, Ohio.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ЕРНЕСТ ІСТВАНКО член УНС Відд. 16 Т-ва ім. свв. Петра і Павла, Spring Valley, N.Y. Помер 20 червня 1998 р. на 83-му році життя. Нар. в 1914 р. в Ню Йорку. Членом УНС став в 1965 р. Залишив у глибокому смутку сина Еріка і двох внуків.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

КАТЕРИНА БАЮРЧАК член УНС Відд. 233 в Lorain. Померла 29 грудня 1997р. на 74-му році життя. Нар. в 1923 р. в с. Селиска, Україна. Членом УНС стала в 1978р. Залишила у глибокому смутку дітей: Марію, Анну і Юрія. Похорон відбувся на Калварі цвинтарі в Lorain.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ВАСИЛЬ СОХОЦЬКИЙ член УНС Відд. 217 Т-ва св. Йосафата в Рочестері, Н.Й. Помер 26 травня 1998 р. на 90-му році життя. Залишив у глибокому смутку дружину Анну, дочку Стефанію, внуків, брата Андрія, братову.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

АҐНЕС КРАЙЛО член УНС Відд. 112 Т-ва св. Марії в Парма, Огайо. Померла 30 травня 1998 р. на 82-му році життя. Нар. в 1915 р. в Клівленді, Огайо. Членом УНС стала в 1966 р. Залишила у глибокому смутку дітей Галлі, Керол, Давида і внуків Андрія, Елизабету, Михайла. Похорон відбувся 4 червня 1998 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

АННА МОРОЗ член УНС Відд. 171 Т-ва ім. Лесі Українки в Байоні, Н. Дж. Померла 24 червня 1998 р. на 95-му році життя. Нар. в 1904 р. в с. Воробіївці на Тернопільщині. Членом УНС стала в 1941 р. Залишила у глибокому смутку дочку Маріон, сина Михайла, 5 внуків і 6 правнуків. Похорон відбувся 27 червня 1998 р. на цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ВАСИЛЬ ВЛАСЮК член УНС. Помер 7 липня 1998 р. на 75-му році життя. Нар. в 1923 р. в Нюарку, Н. Дж. Членом УНС став в 1942 р. Залишив у глибокому смутку дружину Маріанну, сестру Гелен, племінницю, двох пасербів, трьох внуків і двох правнуків. Похорон відбувся 11 липня 1998 р. на Evegreen цвинтарі в Гілсайд, Н.Дж.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

МАРІЯ СЕСТАК член УНС Відд. 137 Т-ва ім. Богдана Хмельницького у West Easton Pa. Померла 30 червня 1998 р. на 80-му році життя. Нар. в 1917 р. в Аллентавн, Па. Членом УНС стала в 1935 р. Залишила у глибокому смутку двох синів Тома і Дейвида, трьох сестер і чотирьох внуків. Похорон відбувся 4 липня 1998 р. на цвинтарі святого Духа у Wagnersville, Pa.

Вічна їй пам'ять!

Стефан Колодчин, секр.

ВАСИЛЬ ЛАВРІВ член УНС Відд. 240 Т-ва ім. полк. Евгена Коновальця в Пармі, Огайо. Помер 1 квітня 1998 р. на 78-му році життя. Нар. в 1920 р. на Україні. Залишив у глибокому смутку дружину Ерну, двох синів Василя і Петра, дочок Марту і Соню в Україні. Похорон відбувся 4 квітня 1998 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна йому пам'ять!

Богдан Семків, секр.

АННА АНДРУШКО член УНС Відд.103 в Мишиген. Померла 11 червня 1998 р. на 75-му Миш. Нар. в 1923 р. в Дітройті, Миш. Членом УНС стала в 1941 р. Залишила глибокому смутку братового Едварда Бугая. Похорон відбувся 15 червня 1998 р. на цвинтарі Маунт Оліввет в Дітройті, Миш.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

АНАСТАСІЯ РОМАНКІВ член УНС Відд. 221 Т-ва св. Стефана в Чикаго, Ілл. Померла 14 квітня 1998 р. на 89-му році життя. Нар. в 1908 р. в с. Оліїв на Україні. Членом УНС стала в 1950 р. Залишила у глибокому смутку дочку Катерину і внуків Оксану і Таню, племінників і племінниць в Україні. Похорон відбувся 17 квітня 1998 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ЛЮБОМИР ГУҐЕЛ член УНС Відд. 137 Т-ва ім. Богдана Хмельницького у West Easton, Pa. Помер 28 червня 1998 р. на 65-му році життя. Нар. в 1932 р. у Львові, Україна. Членом УНС став в 1967 р. Залишив у глибокому смутку маму Катерину, дружину Дарію, сина Богдана, дочок Роксану і Тамару, внучку Анастазію. Похорон відбувся 1 липня 1998 р. на цвинтарі святого Духа у Wagnersville, Pa.

Вічна йому пам'ять!

Стефан Колодчин, секр.

ЛЮБА КОЗАЧОК член УНС Відд. 25. Померла 19 березня 1998 р. на 85-му році життя. Нар. в 1913 р. в Джерзі Сити, Н. Дж. Залишила у глибокому смутку дочок Патрицію, Алісу і сина Петра. Похорон відбувся 2 травня 1998 р. на цвинтарі Fairview в Middletown, N.J.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ВАРРЕН ҐЮС член УНС. Помер 29 травня 1998 р. на 76-му році життя. Нар. в 1922 р. в Green Mountain, Pa. Членом УНС став в 1996 р. Залишив у глибокому смутку дружину Катерину, дочок Синтію, Катерину і одну внучку. Похорон відбувся 1 липня 1998 р. на цвинтарі Sky View в Mountaintop, Pa.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

МИХАЙЛО ЛЕСІК член УНС Відд. 9 Т-ва св. Марії в St. Clair, Pa. Помер 27 червня 1998 р. на 79-му році життя. Членом УНС став в 1947 р. Залишив у глибокому смутку дочку Елані. Похорон відбувся 30 червня 1998 р. на цвинтарі Sacred Heart, N.J. в Hills Boro, N.J.

Вічна йому пам'ять!

Володимир Салак, секр.

МАРІЯН КОШ член УНС Відд. 42 Т-ва ім. Т. Шевченка в Пассейку, Н.Дж. Помер 19 квітня 1998 р. на 58-му році життя. Нар. в с. Чашин на Лемківщині в 1940 р. Членом УНС став в 1989 р. Залишив у глибокому смутку дружину Марійку, дочку Христину, сина Романа, двох братів в Польщі і сестру та двох сестер в Бельгії, ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 23 квітня 1998 р. на Кальварія цвинтарі, Патерсон, Н.Дж.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

РОЗА ТРУЧАН член УНС Відд. 137 Т-ва ім. Богдана Хмельницького в West Easton, Pa. Померла 26 червня 1998 р. на 69-му році життя. Нар. в 1929 р. в Аллентавн, Па. Членом УНС стала в 1945 р. Залишила у глибокому смутку синів Йосифа і Едварда, дочку Деббі. Похорон відбувся 2 липня 1998 р. на цвинтарі св. Марії в Аллентавн, Па.

Вічна їй пам'ять!

Стефан Колодчин, секр.

ЯРОСЛАВ ПОЧАПСЬКИЙ член УНС. Помер 29 травня 1998 р. на 88-му році життя. Нар. в 1910 р. в Почапах, Україна. Членом УНС став в 1949 р. Залишив у глибокому смутку дружину Ольгу. Похорон відбувся 2 червня 1998 р. на цвинтарі св. Володимира в Оквкіл, Онтаріо, Канада.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ЙОСИФ РОДІО член УНС Відд. 161 Т-ва св. Василя в Амбридж, Па. Помер 11 липня 1998 р. на 76-му році життя. Нар. в 1921 р. в Амбридж, Па. Членом УНС став в 1951 р. Залишив у глибокому смутку двох сестер, племінниць і племінників. Похорон відбувся 15 липня 1998 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Economy Borough, Pa.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

НАДІЯ ГРОБЕЛЬСЬКА член УНС Відд. 489 в Джерзі Сиτі, Н. Дж. Померла 25 березня 1998 р. на 76-му році життя. Нар. в 1921 р. в с. Угнів, Україна. Членом УНС стала в 1965 р. Залишила у глибокому смутку брата Богдана, племінниць. Похорон відбувся 1 квітня 1998 р. на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ІВАН ВІТКОВСЬКИЙ член УНС Відд. 96 Т-ва ім. св. Івана Хрестителя в Піттсбург, Па. Помер 30 січня 1998 р. на 83-му році життя. Нар. в 1914 р. в Кракові, Польща Членом УНС став в 1951 р. Залишив у глибокому смутку дружину Марію, дітей Марію, Роберта, Юрія, Наталю, Джеймс, і Михайла. Похорон відбувся 2 лютого 1998 р. на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Піттсбург, Па.

Світла йому пам'ять!

Ярослава Комічак, секр.

ЮРІЙ ЯРЧАК член УНС Відд. 379. Помер 20 травня 1998 р. на 81-му році життя. Нар. в 1916 р. в Кракові, Польща. Членом УНС став в 1951 р. Залишив у глибокому смутку дружину Анастазію, сина Юрія мол., і дочку Марію. Похорон відбувся 23 травня 1998 р. на Калварі цвинтарі у Freeport, IL.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

К. ДЕМКІВ член УНС Відд. 158 Т-ва ім. Богдана Хмельницького в Бруклині, Н.Й. Померла 10 січня 1998 р. на 76-му році життя. Нар. в 1921 р. Членом УНС стала в 1955 р. Залишила у глибокому смутку мужа Григорія і дочку Люсі.

Вічна їй пам'ять!

Марта Рейнарович, секр.

ВОЛОДИМИР БАЧОВСКІ член УНС Відд. 264 в Карнеґі. Помер 29 серпня 1998 р. на 85-му році життя. Нар. в 1913 р. Членом УНС став в 1929 р. Залишив у глибокому смутку братів Раймонда і Стенлі, трьох племінників і племінниць. Похорон відбувся на цвинтарі св. Марії в Mc Kees Rocks, Pa.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ЕВГЕНІЯ СТАСИНА член УНС Відд. 432 Т-ва ім. Т. Шевченка в Торонто, Канада. Померла 31 серпня 1998 р. на 86-му році життя. Нар. в 1912 р. в Україні. Членом УНС стала в 1957 р. Залишила у глибокому смутку дітей Ярослава, Петра і Івана, 9 внуків і 10 правнуків. Похорон відбувся 4 вересня 1998 р. на York цвинтарі в Торонто, Онт. Канада.

Вічна їй пам'ять!

Ярослава Шеремета, секр.

МАРҐАРЕТ ГНАТІВ член УНС Відд. 63 Т-ва Січ у Форд Сиτі, Па. Померла 24 липня 1998 р. на 87-му році життя. Нар. в 1911 р. в Форд Сиτі, Па. Членом УНС стала в 1960 р. Залишила у глибокому смутку дочку Патрицію і сина Михайла мол. Похорон відбувся 28 липня 1998 р. на цвинтарі св. Марії в Форд Сиτі, Па.

Вічна їй пам'ять!

Михайло Турко, секр.

ЙОСИФ ВАСИЛЬКІВ член УНС Відд. 409 Т-ва св. Івана в Данмор, Па. Помер 30 серпня 1998 р. на 89-му році життя. Нар. в 1908 р. в Пеннсильванії. Членом УНС став в 1953 р. Залишив у глибокому смутку дружину Надію. Похорон відбувся 2 вересня 1998 р. на Abington цвинтарі в South Abington, Pa.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ОЛЕКСАНДЕР КАРПІНСЬКИЙ член УНС Відд. 498 Т-ва „Дністер" в Ванкувері, Канада. Помер 4 серпня 1998 р. на 73-му році життя. Нар. в 1925 р. в Любліні Новому, Польща. Членом УНС став в 1975 р. Залишив у глибокому смутку дружину Людмилу, двох дочок, двох зятів і 4 внуків.

Вічна йому пам'ять!

Л. Геврик, секр.

МИХАЙЛО МИХАЙЛИШИН член УНС Відд. 220 Т-ва свв. Петра і Павла в Чикаго, Ілл. Помер 28 серпня 1998 р. на 76-му році життя. Нар. в 1922 р. в с. Воробіївка, Україна. Членом УНС став в 1967 р. Залишив у глибокому смутку дружину Омеляну, сина Петра. Похорон відбувся 1 вересня 1998 р. на цвинтарі св. о. Николая в Чикаго, Ілл.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

МАРІО ТОКАР член УНС Відд. 39 Т-ва Українська Січ в Сиракюзи, Н.Й. Помер 28 серпня 1997 р. на 84-му році життя. Нар. в 1913 р. в Україні. Членом УНС став в 1953 р. Залишив в глибокому смутку дружину Марію і на Україні дочок Ніну і Лену, внуків і правнука. Похорон відбувся 30 серпня 1997 р. на цвинтарі св. Луки в Сиракюзах, Н.Й.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

РОЗАЛІЯ ШЕЛУДЧЕНКО член УНС Відд. 373. Померла 15 липня 1998 р. на 87-му році життя. Нар. в 1910 р. в Україні. Членом УНС стала в 1955 р. Залишила у глибокому смутку дочку Ірину і внуків. Похорон відбувся 18 липня 1998 р. на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Піттсбургу, Па.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ТЕОДОРА СТОРОСКО член УНС Відд. 286. Померла 30 серпня 1998 р. на 77-му році життя. Нар. в 1921 р. в Nanticore. Членом УНС стала в 1942 р. Залишила у глибокому смутку сестру Марію.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ІВАН ДЯК член УНС Відд. 264 Т-ва Український Тризуб в Карнеґі, Па. Помер 10 вересня 1998 р. на 85-му році життя. Нар. в 1912 р. в Cuddy, Pa. Членом УНС став в 1939 р. Залишив у глибокому смутку сестер Марію, Софію, Гелен, брата Доналда. Похорон відбувся 15 вересня 1998 р. на цвинтарі Qveen of Heaven в McMurray, Pa.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

БИРОН МАҐАЛАС член УНС Відд. 27. Помер 13 вересня 1998 р. на 85-му році життя. Нар.в 1913 р. у Woonsocket, Rhode Island. Залишив у глибокому смутку дочок Патрицію і Катерину, а також 5 внуків. Похорон відбувся 16 вересня 1998 р. на Голливуд Меморіял Парк цвинтарі в Юніон, Н. Дж.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ІВАН КАСЯНЧУК член УНС Відд. 379 Т-ва св. Юрія в Чикаго, Ілл. Помер 1 травня 1998 р. на 77-му році життя. Нар. в 1921 р. в с. Війниці, Україна. Членом УНС став в 1967 р. Залишив у глибокому смутку дочку Галину, дружину Яніну, сестру Ніну і дальшу родину. Похорон відбувся 6 травня 1998 р. на Елмвуд цвинтарі в River Grove, IL.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ДМИТРО КУЛКА член УНС Відд. 163 Т-ва „Едність" у Філядельфії, Па. Помер 30 серпня 1998 р. на 76-му році життя. Нар. в 1922 р. в с. Павлова, пов. Ярослав. Залишив у глибокому смутку дружину Люсю, синів Романа, Мирона, Юрка, дочку Люсю і 2-ох внуків. Похорон відбувся 4 вересня 1998 р. на цвинтарі Cedar Hill, Suitland, Md.

Вічна йому пам'ять!

Теодор Дуда, секр.

ФЕДІР МЕЛЬНИК член УНС Відд. 367 Т-ва Запорозька Січ в Рочестері, Н. Й. Помер 15 лютого 1998 р. на 84-му році життя. Нар. в 1914 р. в Україні. Членом УНС став в 1973 р. Залишив у глибокому смутку дружину Параню, сина Василя, дочку Ольгу, внуків. Похорон відбувся 19 лютого 1998 р. на цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна йому пам'ять!

Христина Дзюба, секр.

СТЕФАНІЯ КОРСУНСЬКИЙ член УНС Відд. 233 в Лорейн Ог. Померла 14 квітня 1998 р. на 27-му році життя. Нар. в 1964 р.в Ню Брансвик, Н.Дж. Членом УНС стала в 1964 р. Залишила у глибокому смутку батька Ярослава, сестру Меланію, вуйну і вуйка. Похорон відбувся на цвинтарі Pending Police Investigation.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

В пам'ять кобзаря Василя Качурака

Св. п. Василь Качурак

Літа дуже швидко минають... За кілька тижнів після мого від'їзду з Аргентини, 7 лютого 1987 року, помер, по короткій і тяжкій недузі, довголітний мистець-кий керівник капелі ім. Т. Шевченка в Буенос Айресі Василь Качурак.

Вістка ця засмутила не тільки жителів Буенос Айресу, але цілу українську громаду Арґентини, бо він був добре знаний у всіх закутках країни, сусідньої Бразилії і Парагваю.

Пригадую, як сьогодні, як я приїхав у вересні 1986 року перший раз до Буенос Айресу, щоб познайомитися з Василем Качураком, з яким я мав довголітнє листування. Зустріч спочатку відбулася в його хаті, де я мав нагоду побачити його родину – симпатичну дружину, яка була його правою рукою, допомагала в організації виступів на сцені, з костюмами, сама мала дуже гарний голос; та сина Степана, талановитого музиканта, який також помагав батькові.

Тоді ми поїхали до філії „Просвіти" у Ляважоль, де я мав нагоду зустрітися з цілим складом капелі. Там Василь Качурак постійно проводив проби капелі і переписував ноти до пізньої ночі. Захоплення молоді бандурою було велике, але вже тоді відчувався брак бандур.

Філія Ляважоль стала його другим домом, де він найбільше проводив свого вільного часу. Він не тільки був вірний бандурі, але був справжнім патріотом свого народу – сином зелених Карпат.

Незважаючи на свій вік, з бандурою на плечах, ровером їздив на проби 10 миль. Кілька разів вертаючись пізно додому, падав, бо дорога була нерівна. В результаті потрапив до лікарні. Але це його не зупинило. Одужавши, продовжував свої кобзарські обов'язки.

Він захопився бандурою, як переїхав до Арґентини з далекого Шангою Осип Сніжний. Історія відродження новітнього кобзарства включає в себе багато славних імен. Вони залишаються прикладом для майбутнього покоління. Одним з таких прикладів є О. Сніжний. З приходом більшовицьких сил до Києва його заарештували і вислали у Сибір. Звідки йому вдалося втекти, деякий час проживав у Шангаю. Відтак переїхав до Парегваю, взявши зі собою п'ять бандур, а згодом до Арґентини.

Тим часом появився в Арґентині Антін Чорний, старшина кубанського козацтва, а за ним прибув ще один кобзар, який зайнявся виключно виготовленням бандур, – Юхим Приймак. Але незабаром він виїхав до Америки. Всі троє, Сніжний, Чорний і Приймак, мали великий вплив на Василя Качурака. Спочатку Василь Качирак організував студію бандуристів, а відтак перейменував на капелю.

Вже 8 серпня 1965 року капеля перший раз брала участь у святкуваннях ювілею Патріярха Йосипа Сліпого. Від того часу часто виступала перед чужинецькою публікою.

Проводячи в стейті Міссіонес одномісячний курс гри на бандурі, віднайшов там талановитого різьбаря з Волині, Григорія Чабана, який виготовив йому десять чудово інкрустованих бандур.

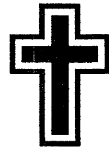
У 1968–1971 роках капеля брала участь у ювілейних святкуваннях, організованих централею „Просвіта". За всі ті роки понад 150 учнів навчилися грати на бандурі.

Літом 1987 року, коли „Гомін Степів" давав концерт у Буенос Айресі, то спеціяльно для Василя Качурака хор заспівав його улюблену пісню „Через поле широкеє".Василь Качурак постійно працював над тим, щоб залишити по собі достойних послідовників. І це йому вдалося. Він передав музичний провід в руки свого сина Степана, непересічного бандуриста Олеся Берегового і Марти Собунко.

По його смерті капелю перебрав Петро Мицко, а відтак Олесь Береговий.

Ім'я Василя Качурака надовго залишиться в пам'яті арґентинців.

Микола Чорний-Досінчук

Зі смутком повідомляємо братів, друзів і приятелів, що 12 лютого 1999 р., на 86-му році життя відійшов у вічність

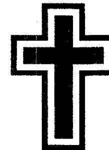
бл. п.

ВАСИЛЬ МИСЬКІВ

нар. у вересні 1913 р. у селі Ценів, повіт Бережани, Тернопільська обл., Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 16 лютого в українській греко-католицькій церкві Покрови Пресвятої Богородиці, Парма, Огайо. Покійного похоронено на цвинтарі вище згаданої церкви.

Вічна йому пам'ять!

З глибоким жалем ділимося сумною вісткою, що 11 лютого 1999 р. з волі Всевишнього відійшла у вічність на 88-му році життя наша найдорожча МАМА, БАБУСЯ, СЕСТРА і ТЕТА

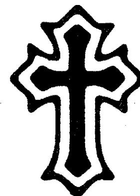
бл. п.

ІРЕНА КЛОС

з дому ГОПКА

Залишила у глибокому смутку:

синів – ЮРКА з дружиною МАРІЙКОЮ
– ЯРЕМУ з дружиною КЕРИН
дочку – ОКСАНУ з мужем ЖДАНОМ КОРДУБОЮ
внуків – ЛЕВКА КЛОСА
– ТИРСУ КОРДУБУ
– ЖДАНЧИКА КОРДУБУ
сестру – ІВАННУ ЗЕЛЬСЬКУ
сестрінок – МОТРІЮ МАЦІЛИНСЬКУ
– ДАРІЮ ДАРЕВИЧ з мужем ЮРІЄМ ДАРЕВИЧЕМ і дітьми ДАНИЛОМ, РОМАНОМ і ЛАДОЮ

Ділимося сумною вісткою, що в середу 17 лютого 1999 р. на 84-му році життя відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, БАБА і ТЕТА

бл. п.

ЕММА ПОСЛУШНА

з дому МАРКІВ

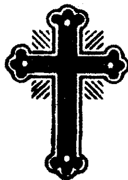
ПАНАХИДА була відправлена 21 лютого 1999 р. в похоронному заведенні Насевичів.

ПОХОРОННІ відправи відбулися 22 лютого 1999 р. в церкві св. Архистратига Михаїла, а відтак на цвинтарі Пречистої Діви Марії у Факс Чейсі, Па.

В глибокому смутку:

сини – ОЛЕГ з дружиною РІТОЮ
– БОРИС з дружиною ГАЛИНОЮ
внуки – ОРЕСТ і АНДРІЙ
сестрінка – АВРЕЛІЯ СЛЮСАРЧУК з родиною.

Вічна їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 19 лютого 1999 р. на 77-му році життя упокоїлася в Бозі

бл. п.

НАДІЯ КОВАЛЬЧУК

з дому ЮРЧУК

Нар. 24 травня 1922 р. в Микулинцях, Тернопільська обл., Україна.

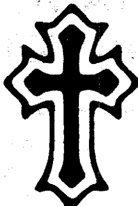
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в Торонто, в днях 20-22 лютого 1999 р. в українській католицькій церкві св. Димитрія на цвинтар „Park Lawn".

У глибокому смутку залишилися:

сестра – ІРЕНА ГОШОВСЬКА
племінники – о. диякон НЕСТОР ЮРЧУК з родиною
– МАРТА ТУШЕК з родиною
– ХРИСТИНА ПАВЛЮК з родиною
– ЗІРКА ЄЙНА з родиною
– ІРИНЕЙ ЮРЧУК з родиною
– ІГОР ГОШОВСЬКИЙ
– ХРИСТИНА ГОШОВСЬКА
– СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ з родиною
ближча і дальша родина в Україні і Польщі.

Просимо про молитви за душу покійної.

Вічна їй пам'ять!

З глибоким жалем повідомляємо, що 13 лютого 1999 р. несподівано відійшов від нас у вічність незабутній і всіми люблений

бл. п.

ІЛЬКО ЖҐУТА

нар. 28 липня 1921 р. у Волі Якубовій, р-н Дрогобич, Україна.

ПАНАХИДА була відправлена 17 лютого 1999 р.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 18 лютого в церкві свв. Петра і Павла в Лудлов, Ма. і похоронено його на цвинтарі St. Alousius Cemetery, Springfield, MA.

Горем опечалені:

дружина – АЛЕКСАНДРА (ЛЯЛЯ)
сини – РОМАН з дружиною АННОЮ і сином АНДРІЄМ
– ЯРОМИР з дружиною ЛІСОЮ і дітьми СЕМІ, КАСАНДРОЮ, МИКОЛОЮ і СТЕФАНОМ
дочка – ІРЕНА з чоловіком ЛАВРЕНТІЄМ ҐАЗДА і синами ОЛЕСЕМ і МАРКОМ
брати – ІЛЯРІЙ
– ВОЛОДИМИР
братова – СТЕФАНІЯ з родинами в Україні
кузен – СТЕФАН ЖГУТА з родиною
швагри – МИРОСЛАВ БЛАГИЙ з дружиною ШЕРІ, донькою ДІЯНОЮ, синами ВОЛОДИМИРОМ, БОГДАНОМ, ІГОРЕМ з родинами
– ЛЮБОМИР ВИРСТА з сином МИХАЙЛОМ і донькою ЛЯРОЮ
швагрова – МАРТА БЛАГА
тета – МАРІЯ ЛОЗИНСЬКА з сином ЯРОМИРОМ
родини – БІЛІНСЬКИХ, БЛАГИХ, ДІҐЕН, ҐАЗДА, КОВЧ і ЛОЗИНСЬКИХ

Нехай американська земля буде йому легкою!

Пожертви замість квітів просимо складати:
ss Peter and Paul Ukrainian Catholic Church, c/o Alexandra Zguta,
302 Loudville Road, Easthamton, MA 01027

У ВОСЬМУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність нашого найдорожчого й незабутнього

бл. п.

д-ра прав

ОРЕСТА ВОЛОДИМИРА БЕДРІЯ

будуть відправлені заупокійні

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в таких церквах:

св. Трійці, в Кергонксоні, Н.Й., 6 березня 1999 р. о год. 10-ій ранку;
входу в Храм Пресвятої Богородиці, в Норт Порт, Фла, 8 березня, о год. 8:30 ранку;
в Рочестері, Н.Й.; в Покіпсі, Н.Й.; в Бостоні, Масс.; в Норт Порт, Фла. та в Україні.

Просимо згадати Ореста у своїх молитвах.

БАТЬКИ, РОДИНА та ДРУЗІ

У ДЕСЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого найдорожчого і незабутнього БАТЬКА, ДІДУСЯ і ПРАДІДА

бл. п.

ПЕТРА МЕЛЬНИКОВИЧА

колишнього Січового Стрільця, полум'яного патріота

будуть відпралені поминальні

СЛУЖБИ БОЖІ

7 березня 1999 р.
в Гемтремку у церкві Непорочного Зачаття

а 5 березня у Києві
в греко-католицькій церкві св. Миколая.

Просимо друзів та знайомих за молитви.

Опечалена родина.

Дочка ДАРІЯ РИХТИЦЬКА з дітьми і внуками.

У ПАМ'ЯТЬ БАТЬКА

ТЕРНИ ЖАЛЮ

*Спомини
Не приходять
З порожнечі...
Ти промайнув
Життям
Мовби
Сліпучо
Яскравий
Промінь
І щез –
Сиротіє
Душа –
Оманливе
Чуття
Надії
Залишив
Мені –
Що Ти
Прийдеш,
А життя
Без радости
Все таки
Не життя –
І знов
Чекатиму
Тебе –
Ти вмів
Радіти –
І жагою
Пристрасті
Оновлював
Себе –
Щоб смуток
Відпливав –
А як мені
Пробитись
У тайгах
Пустирів
І роздоріжжя –
Тернистих
Бездоріг
Батьківської
Землі –
Що чорним
Маком
Уся покрита –
Крізь попіл
Ночі
Болем
Вечоріє
Світ –*

*І ти нераз
Печальних
Радощів
Зазнав –
Твоє терпіння
Вистарчить
На двох
Нелюбленим
Любив –
Але,
Горду
Нескореність
Ти посідав –
Хотяй
В душі
Ти плакав
Мов дитина –
Не знаючи
Чому страждав –
За других
Уболівав –
І мертві
Роки
Ти прожив –
Бо чужина
Забрала
Внуків
Мов повінь
Знесла
Ріки –
І вийшла
З берегів
Своїх –
Стихією
Відчуження
Закостеніла,
І кожна
Ніч у тебе
Була чорна
Від найчорнішої
Смоли –
Далеко
Від Карпат –
І серце
Тугою
Й відчаєм
Роздирались
На шматки –
Егеж
Ти вмів
Ходити*

*І по лезу
Бритви,
А це жахливе
Відчуття –
Мистецтво
Не аби яке –
А рану
Незгоєну
Ти передав
Мені –
Як неминуче
І приреченість
Судьби –
Вона вросла
Клітинами
Зростання
Не тягару,
Але ятриться
Самотою
Крізь
Всі роки –
Якби ж
Цвіла
Без оцвітання
Земля моя
Не побіліла б
Коса
Зарання –
Як зоря
Згоряю –
Ключами
Кличуть
Журавлі
Мене –
Але –
Життя
Іде –
Там, де ти
Там, і я –
Ти заступав
Мені утрачену
Любов –
Вона сильніша
І за смерть!
Вона в землі
І в небесах
І в Дніпрі
Ніхто
Не вирве
Ту любов
Від нас –*

*Коли
Заходить
Сонце
І за горами
Зникає –
Яка ж краса
Неймовірна
Палаюча
Горить
Кругом –
І заспокоює
Мене –
Бо я вже
Знову
При Тобі
А покоління
Зростають –
І наслідки
Не зразу
Видно –
Тому
Молодим
Важче –
Закохуюсь
Все більше
У їх калиновий
Вогонь –
Сьогодні
На полюсах
Минуле –
І майбутнє,
Бо перемога
Успіх
Вже вчорашніх
Днів –
А де сучасний
День?
Я знов Тебе
Чекаю
У радості
Життя –
Як повернути
Пам'ять
На Твоєму
Ґрунті
Порадь мені? ...*

*Дарія Рихтицька
Київ, 20 грудня
1998.*

В ДРУГУ БЕЗМЕЖНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
найдорожчого МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п.

МИКОЛИ ЛЕГЕТИ

будуть відслужені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в церквах:

Непорочного Зачаття, Дітройт, Миш.;
каплиці Українського Села, Воррен, Миш.
Пресвятої Богородиці, Лісники, Україна.

Просимо молитвами бути з нами
Дружина СТЕФАНІЯ з дітьми і внуками.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої найдорожчої ДОНЬКИ й СЕСТРИ

бл. п.

ЯРОСЛАВИ КОЛБУЧ КУШНІР

що відійшла від нас по довгій і жорстокій недузі
18 січня 1999 р. в Austin Texas. Уроджена в Дрогобичі в жовтні 1944 р.

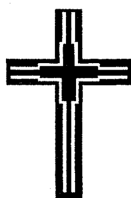
Жертвуємо в її пам'ять.

Мати Jaroslava Kushner	1,000 дол.
Brat Jurij Kushner з жінкою	1,000 дол.
Izabella Omecinska	20 дол.

На фонд „Дітям Чорнобиля".

Знайомих просимо молитися за її душу.

Вічна їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що дня
14 лютого 1999 р. на 84-му році життя по довшій недузі відійшла
від нас у вічність наша улюблена ДРУЖИНА, МАМА, БАБУНЯ та ТЕТА

бл. п.

КАТЕРИНА МАСТИКАШ

Залишила в глибокому смутку:
мужа – ЄВГЕНА
синів – ЯРОСЛАВА і ІГОРА
внучок – ТАНЮ і ДАРІЮ
кузинку – ГАЛЮ з ріднею в Україні
племінницю – ІРЕНУ СТАРОЖИТНИК з ріднею в США
дальшу родину в Україні і Польщі.

ПАНАХИДА відбулася у вівторок 16 лютого 1999 р. о год. 8-ій вечора в похоронному заведенні Кардинала при вул. Аннетт.
ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися в українській католицькій церкві св. Покрови при вул. Лідс 30, у середу 17 лютого 1999 р. о год. 10-ій рано.
Тіло покійної похоронено на цвинтарі Парк Лавн в Торонто.

Замість квітів на могилу родина просить складати пожертви на стипендії студентам в Україні, через Фундацію Олега Ольжича в Канаді І. Шлапак, а в США через Olshych Foundation c/o Mr. M. Heretz, P.E. 16 Venezio Ave., Albany, N.Y. USA, 12203.

З глибоким та болючим жалем повідомляємо приятелів та знайомих, що 4-го лютого 1999 р. після довгої недуги, прийнявши св. Тайни, відійшла у вічність на 76-му році життя

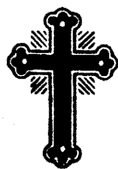
бл. п.

МАРІЯ ЄРАНТ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 8 лютого 1999 р. в церкві св. Юра в Ню Йорку, а тлінні останки покійної спочили на цвинтарі в Ґлен Ков, Н.Й.

Горем прибиті:
доњка – ТАМАРА РАППА з мужем ЕДВАРДОМ
внучка – ТАМАРА, мол.
внук – ДАВИД
та ближча і дальша родина в Америці і в Україні.

Просимо згадати покійну у своїх молитвах.

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями та знайомими, що 19 лютого 1999 р. несподівано відійшла у вічність, проживши 85 років, наша найдорожча ДРУЖИНА, МАТИ та БАБУНЯ

бл. п.

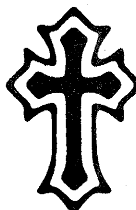
НАТАЛІЯ СОФІЯ ПЕРФЕЦЬКА

з дому ЧОЛІЙ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в такому порядку:
- понеділок, 22 лютого, заупокійна Св. Літургія в церкві Успення Матері Божої в Маямі, Фльорида;
- п'ятниця, 26 лютого, парастас о год. 6:15 у заведенні Насевичів у Філедельфії, Па.;
- субота, 27 лютого, похорон з церкви Благовіщення в Мелровз Парк, Па. о год. 10-ій на цвинтар св. Андрія у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем опечалені:
муж – БОГДАН
син – ЮРІЙ з дружиною ХРИСТИНОЮ
внуки – ТАНЯ з мужем СТЕПАНОМ ГАРВІ
– МАРТА з мужем ДАВИДОМ НУВЕНГАВ
швагер – ЛЕВ ПЕРФЕЦЬКИЙ з дружиною МАРІЄЮ та дітьми.

Вічна їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з рідними та приятелями, що в середу, 10 лютого 1999 р. на 79-му році життя, відійшов від нас у вічність наш найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДЗЯДЗЬО та ПРАДЗЯДЗЬО

бл. п.

д-р ВОЛОДИМИР БУНЕЦЬКИЙ

нар. 19 листопада 1919 р, в Бориславі, Україна.

ПАНАХИДА відбулася в п'ятницю, 12 лютого 1999 р.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 13 лютого в церкві св. Марії в Norht Port, Fla., та похоронено „Буня" на цвинтарі Venice Memorial Gardens, Venice, Fla.

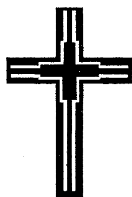
В глибокому смутку залишилися:
дружина – МЕРІ
сини – СТЕФАН і МАРКО
доньки – АРЕТА БАРАНОВСЬКА з мужем ЮРІЄМ
– ЛІДА HANSMAN з мужем ТОМ
внуки – НАТАЛКА RAFFNER з мужем MICHAEL
– АНДРЕЯ БАРАНОВСЬКА
– ADAM HANSMAN
– ALEX HANSMAN
правнучка – ЧЕСАРІЯ СОФІЯ REFFNER
та родина тут і в Україні.

Вічна йому пам'ять!

Замість квітів на свіжу могилу проситься слати пожертви на фонд церковного хору при українській католицькій церкві св. Марії, на адресу директорові Mrs. Liuba Ingraham, 5170 Lemon Bay Dr., S. Venice, Fl. 34293

УКРАЇНСЬКА КАПЕЛЯ БАНДУРИСТІВ ім.Т. ШЕВЧЕНКА
з жалем повідомляють, що 15 січня 1999 р. несподівано і передчасно, відійшов у вічність наш ДРУГ і ПОБАРТИМ

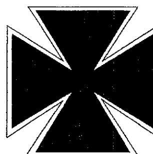
бл. п.
ЄВГЕН ТИТЛА
„НЮНЬКО"

Дружині Богданні, братам Богданові і Маркіянові та родині складаємо наші глибокі співчуття.

УПРАВА УКРАЇНСЬКОЇ КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ

БРАТСТВО КОЛ. ВОЯКІВ 1-УД УНА СТАНИЦЯ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, ПА.
Ділимося сумною вісткою з членами і українською громадою, що 31-го січня 1999 р. у Філядельфії відійшов у засвіт на 74-му році життя десятник 1-ої УД, довголітній член Управи Станиці

бл. п.
ТЕОДОР РАК

ПАНАХИДА відбулася 3 лютого 1999 р.
ПОХОРОННІ відправи 4 лютого 1999 р. в українській католицькій катедрі Непорочного Зачаття, опісля тлінні останки покійного були перевезені на кладовище св. Марії у Факс Чейсі, Па.

Пані Тарнавській, теті покійного і родині в Україні, складаємо наші глибокі співчуття.

УПРАВА СТАНИЦІ

Ділимося сумною вісткою з ріднею і знайомими, що в п'ятницю 12 лютого 1999 р. упокоїлася в Бозі наша найдорожча МАМА, БАБУНЯ і СЕСТРА

бл. п.
д-р ІРИНА ПОПОВИЧ
КРАМАРЧУК

Покійна була лікарем-дентистом в Картузах, Бережанах, Ділінгені і Елвангені, вдовою директора рідної школи, Антона Крамарчука в Бережанах, який загинув в наслідок боїв під Бродами. Член Лікарського Товариства в Україні і Америці, член 82 Відділу СУА, член Марійської Дружини в Ню Йорку, довголітня пластунка.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 16 лютого 1999 р. у церкві св. Миколая в Пассейку, Н. Дж., та на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

У смутку залишилися:

син	– БОГДАН з дружиною ЛІДОЮ
внуки	– РОМАН і ОЛЕСЬ
брати	– СТЕФАН ПОПОВИЧ з родиною в Канаді
	– СВЯТОСЛАВ ПОПОВИЧ з родиною в Україні
сестри	– ВІРА ПОПОВИЧ з родиною в Україні
	– ЗЕНОВІЯ СТЕЧИШИН з родиною в Америці
та родини	– СТЕФАНІВ, ҐУРАЛЬ, МАРТИНКІВ, ХОМА, РОМАНОВИЧ, КРАМАРЧУК, ТИЦЬКИ, ЧОРНОБІЛЬ

Вічна їй пам'ять!
Пожертви в її пам'ять можна складати на Стипендійний Фонд СУА-Україна

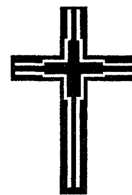
У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ НЕЗАБУТНЬОЇ КУЗИНКИ та ЗАСЛУЖЕНОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ДІЯЧКИ

інж. ЛІДІЇ БУРАЧИНСЬКОЇ

замість квітів на свіжу могилу складають на Тривалий Фонд її імени при СУА:

Богдан і Мирослава Бурачинські	$500
Ярослав і Ксеня Данилишин	$100

Цей фонд уділятиме стипендії студентам народного мистецтва України, яке було дуже дорогим серцю покійної.

Ділимося сумною вісткою, що 22 січня 1999 р., на 99-му році життя, прийнявши св. Тайни, відійшла у вічність

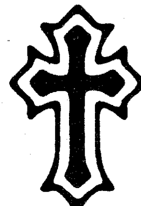
бл. п.
КЛЕМЕНТИНА ЖИТИНСЬКА
з дому БЕРКИТА

нар. в с. Реневі, Зборівського р-ну в Україні.

ПАНАХИДА і СЛУЖБА БОЖА були відправлені в Церкві-Пам'ятнику св. Апостола Андрія Первозванного на православному цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. о год. 12-ій по пол. 27 січня 1999 р. і там похоронена.

Опікуни — ANTON & ANNE ZYTYNSKY

Вічна їй пам'ять!

З великим смутком повідомляємо, що 31 січня 1999 р. у місті Філядельфії, Па. по короткій, але тяжкій недузі відійшов у вічність

бл. п.
ТЕОДОР РАК

Нар. 4 березня 1925 р. в селі Гординя, Самбірського пов., Україна.
Був членом 1-ої Дивізії і Народного Союзу, працював і брав участь в других організаціях.

ПОХОРОН відбувся 4 лютого з катедри Непорочного Зачаття 833 N. Franklin St. з участю Владики Володимира Паски.
ПОХОРОНЕНИЙ на цвинтарі св. Марії при Cedar Road, Foxchase.

Залишив у великом смутку:

вуянку	– АННУ ТАРНАВСЬКУ
кузинів	– КІНКИ з родинами
брата	– ОРЕСТА з родиною в Україні
сестру	– ОЛЕНУ з родиною в Україні
братову	– АННУ з родиною в Україні

ближчу і дальшу родину, односельчан, приятелів і побратимів по зброї в ЗСА, Канаді і Україні.

П О Д Я К А

Складаю мою щиру подяку Владиці Володимирові Пасці за відслуження похоронних відправ по бл. п. Теодорові Ракові.

Дякую д-рові Ярославові Яримовичеві за лікарську опіку для покійного.

Моя велика подяка моїм сусідам: Ганс і Тамарі Поесл, Марії Шумській та Чупіль.

Дякую моїм і покійного односельчанам Бруно і Анні Данковським і їх синові Осипові з дружиною Барбарою за чудові квіти та за труд, що прибули з Вірджінії.

Особлива подяка друзям покійного дивізійникам, що так численно і зорганізовано взяли участь у похороні. Дякую вам дорогі приятелі, що стояли при домовині, що тримали прапор, що промовляли у похоронному заведенні, на цвинтарі і на тризні.

Дякую вам всім за віддання останньої почести для покійного та за несення домовини.

Моє велике спасибі моїй кузинці Анні Дідух і її синові Орестові, котрі прибули з Канади, та зайнялись похороном.

Дякую всім присутнім, що зложили свої пожертви на добровільні цілі в пам'ять покійного.

Дякую похоронному заведенні М. Насевич за старанне переведення похорону.

Вуянка АННА ТАРНАВСЬКА

• ПРАЦЯ •

Пошукуємо жінку, 35-55 років для опіки двох хлопчиків (4 роки і 18 місяців), і легкої домашньої праці. Можливо з харчуванням і проживанням. Знаходимось недалеко від міста Вашінгтон у Вірджінії.
Тел.: (202) 268-6292 або (703) 875-6592

Пошукуємо жінку до опіки дитини шкільного віку і до домашньої роботи. Праця включно з проживанням.
Тел.: (973) 283-0054

Шукаємо жінку до опіки двох дітей і навчання української мови. Мешкання і харчі включені.
Тел.: (717) 285-0095

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
7 БЕРЕЗНЯ 1999 р.
Акрон, Огайо. Річні загальні збори членів 180 Відд. УНС відбудуться о год. 11-ій перед полуднем, зараз після св. Літургії у церковний залі української католицької церкви св. Духа. Перез зборами буде висвітлено цікавий фільм про Україну. Наталія М'ягка, секретар Відділу.

НЕДІЛЯ,
14 БЕРЕЗНЯ 1999 р.
Парма, Огайо. Річні збори Браства свв. ап. Петра і Павла Відд. 102 УНСоюзу відбудуться о год. 12:30 по полудні в приміщенні домівки сеньйорів при катедрі св. Йосафата (Астродом), 5720 State Rd., Парма, Огайо. В програмі – вибір нової управи на 1999 рік і різні справи до полагодження. За управу – Володимир Федак, предсідник, Микола Бобечко, секретар.

• ДО ВИНАЙМУ •

Мешкання коло оселі св. Андрія, Noth Port, FL. на партері 2 спальні з лазничкою, повний виряд.
Тел.: (212) 982-1509